

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\McBain_Ed-Kalypso.PDB

PDB Name: McBain_Ed-Kalypso
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2004
Modification Date: 10.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kalypso

Ed McBain

Příběh z 87. policejního revíru

Věnováno
Jayovi
a Connii Cronleyovým

MĚSTO VTÉTO KNÍŽCE,
LIDÉ A MÍSTA,
VŠECHNO JE FIKTIVNÍ,
JEN POSTUPY POLICIE
SE ZAKLÁDAJÍ
NA ZAVEDENÉ
TECHNICE PÁTRÁNÍ.

1

Podzimu bývá pro tohle město škoda. Není tu zrovna moc parků hýřících ohnivou nádherou listí, která by omračovala smysly. Obloha bývá těžká vláhou a zešedlá tropickými lijavci, které se zrodily v karibské oblasti, a sem, daleko na sever, je přihnaly zběsilé větry. Teprve v říjnu zmoudrá obloha tak intenzivně, až to bolí. A teprve pak, v období obecného umírání, rázem ožívne i vzduch.

Dva muži, kráčející pozdní deštivou nocí po ulici, byli sami podzimmí. Ten větší měl světlou pleť barvy bílé kávy a pod pláštěm do deště žlutou hedvábnou halenu a červené hedvábné kalhoty. V levé ruce nesl pouzdro s kytarou houpající se v rytmu jeho kroků. Ten menší měl co dělat, aby mu stačil. Pleť měl tmavší, sytě čokoládově hnědou a lesknoucí se v prudkém dešti. Oblečený byl do zelené lyžařské parky a kalhot skoro stejné barvy jako jeho kůže. Když se usmál jako zrovna teď, zasvítíl mu mezi předními zuby jeden zlatý.

"Byls úžasnej," řekl.

"No jo," řekl bez nadšení ten vyšší.

"Dostals je, brouku. Nevím, jak to říct, abys mi věřil."

"No jo."

"Vem si jenom, kolik tam bylo lidí. Tři sta z předprodeje, dalších padesát u vchodu. To je pořádněj náťresk, Georgi."

"Je to slabota. Na pátek večer je to slabota."

"Ne, není to slabota. Do toho sálu se vejde čtyři sta lidí. A tys ho skoro naplnil. Tomu já neříkám slabota."

"Nikdo z nich netušil, co vlastně hraju."

"Žrali tě, Georgi. Tys jim to naservíroval a oni to všechno spolykali, brouku. Proč myslíš, že tak ječeli a vřeštěli? Když jsi zahrál tu-"

Ze vchodu do činžovního domu skrytého ve tmě zazněly výstřely.

Po žlutém zablesknutí, ne tak žlutém jako košile vyššího muže, následoval ohlušující výbuch. Střela mu vnikla do levé strany krku a vyrazila na protější straně, kuličky krve se rozstříkly v neutuchajícím dešti. Tápal v proudech vody po opoře, zapotácel se, pustil pouzdro s kytarou a otočil se ještě včas, aby zahlédl druhý záblesk z hlavně. Střela mu roztránila levou lícní kost, divoce prolétla hořejší částí lebky a ve spršce chrupavek, kostí a krve mu rozštípla hlavu. Menší muž reagoval pomalu. Otáčel se ke dveřím do domu, když se z hlavně opět žlutě zablesklo. Žlutý blesk se objevil i na obloze nad jeho hlavou a když střela vybuchla, zahřmělo, takže výstřel jako by nabyl větších rozměrů a rozlehl se kolem. Za sebou uslyšel další výbuch a uhnul jako fotbalový obránce před útokem - pošetilá reakce vzhledem k rychlosti náboje. Ale střelec se opět minul cílem, který byl dosud na nohou a utíkal a začínal si myslet, že vyvázne živý.

Pátá střela ho zasáhla do levého ramene a tvrdě; nejdřív ucítil jen tupou ránu, jako kdyby ho někdo uhodil palicí do zad, teprve pak palčivou bolest, jak mu střela rozervalo maso a kost, a najednou se natáhl jak dlouhý tak široký na chodník. Někde na ulici někdo křičel, po pravici mu šuměla voda. A pak zaslechl zvuk, při němž málem omdlel. Kroky. Kroky blížící se ode dveří k místu na chodníku, kde ležel a krvácel.

Řekl: "Pro Ježíše Krista, prosím vás," a zdvihl hlavu. Spatřil jen špičky černých holínek a nad nimi nohavice úzkých černých kalhot. Zašilhal skrz proudy deště, zdvihl hlavu trochu výš a zahlédl černý rukáv s černým revolverem, namířeným na svou hlavu. Zase se zablesklo, myslel, že je to výstřel, slyšel zahřmění a pokládal je za ránu z revolveru. Ozvalo se však jen cvaknutí odrážející se od chraptivého šumění deště. Odněkud z ulice se ozvaly další výkřiky a sbor blížících se hlasů. Zaslechl nové cvaknutí a ještě jedno. Ještě okamžik viděl špičky černých holínek, pak zmizely, slyšel kroky pádící pryč deštěm a pak z opačného směru další kroky, nakonec množství hlasů nad sebou a kolem sebe. "Lidi, vidíte to?" "Zavolejte někdo policii!" "Sežňte sanitku, chlapi!" "Jste v pořádku, pane?" Pak ztratil vědomí.

Policejní operátorka z komunikační sekce měla náhlavní soupravu s mikrofonem nedaleko brady. Seděla před pultem s obrazovkou a klávesnicí umístěnou pod ní. Po pravici operátorky byl další pult s dvaatřiceti tlačítky, který se aktivoval, jakmile v některé z pěti částí města vytočil někdo tísňové číslo 911. Dvacet minut před půlnocí se rozsvítila kontrolka ISOLA a operátorka okamžitě řekla do mikrofonu: "Tady operátor sedmdesát čtyři. Kde potřebujete zásah?"

Z telefonní budky na rohu nedaleko místa, kde na chodníku leželi dva krvácející muži, se ozval rozčilený mužský hlas:

"Někdo tady postřelil dva lidi. Leží tu na zemi."

"Kde, pane?"

"Na Culverovy, blízko Jižní jedenáctý."

"Nezavěšujte, prosím."

Vztáhla ruku ke klávesnici. Ukazováčkem se dotkla nejprve klávesy s písmenem I a potom s písmenem Q. Na obrazovce nad klávesnicí se jasně zelenými písmeny objevilo na poněkud tmavším pozadí sdělení:

IQ/ 3 1 A

IQ/ 3 CULVEROVA JIŽNÍ JEDENÁCTÁ

ÚTOČNÁ ZBRANĚ/ VENKU

** PŘEDEŠLE NEOZNÁMENO **

Počítač jí právě sdělil, že volající nemluví o případu, který byl už nahlášený v posledních dvou hodinách. Do mikrofonu řekla: "Teď se tam střelí, pane?"

"Ne, on útek. Ten chlap s bouchačkou útek. Leží tady na chodníku, oba dva."

"Jak se jmenujete a z kterého čísla voláte, pane?"

Ozvalo se klapnutí. Ano, tak to tady vypadá. Jedna věc je udělat dobrý skutek, jiná je zaplíst se s policajtem.

Operátorku to nepřekvapilo. Stiskla čtyři tlačítka na telefonní konzoli a začala psát.

"Ambulance na příjmu," ozval se ženský hlas.

"Dva postřelení muži na chodníku, Culverova a Jižní sto jedenáctá."

"Jedem," řekla žena.

Opět to cvaklo. Operátorka psala dál, a jak psala, její slova se objevovala na obrazovce v zářivých elektronických písmenech:

IE/A NAPADENÍ STŘELNOU ZBRANÍ

DVA ZRANĚNÍ NA CHODNÍKU CULVEROVA

JIŽNÍ JEDENÁCTÁ / AMBULANCE NA CESTĚ

Stiskla klávesu označenou ENTER. Současně se v jiném oddělení Komunikací rozsvítilo zelené světýlko na identickém přístroji v místnosti pohotovostních dispečerů. Dispečer sedící před ní ihned stiskl klávesu Q. Na obrazovce se objevilo to, co operátorka právě napsala a odeslala. Stiskl tlačítko rádiového pojítka po své pravici a začal psát, sotva promluvil do mikrofonu.

"Adam dvě," řekl. "Jsi volný?"

"Souhlas, Centráló."

"Deset-dvacet čtyři, dva muži se střelným zraněním na chodníku Culverovy a Jižní jedenáctý."

"Deset-čtyři."

Na obrazovce se objevila slova VS ADAM 2. Adam 2 byl výjezdový vůz, který pokrýval tuto část města. Dispečer věděl, že ambulance je už na cestě, operátorka, která přijímala hlášení, to oznámila, a věděl také, že to ihned zařídila. Odhadoval, že Adam 2 bude na místě dříve než ambulance. Kdyby se jednalo o člověka, který skočil z některého mostu, nebo o někoho, kdo uvízl pod koly nákladního auta, nebo bombový poplach či o kteroukoli z tuctu jiných naléhavých událostí, které vyžadují mohutnější vybavení, byl by vyslal ještě nákladní vůz 2, pokud by byl volný. Stiskl dvě tlačítka na telefonním pultu a spojil se s výjezdovou skupinou, jejíž dispečeré sídlili na stejném poschodí.

"Výjezdovka."

"Pohotovostní služba," řekl. "Deset-dvacet čtyři, dva muži se střelnými ranami na chodníku Culverovy a Jižní jedenáctý."

"Mám, Franku."

Rádiové spojení používané dispečery výjezdové skupiny a všemi hlídkovými vozy v Isole nebylo totéž, které užívali

pohotovostní dispečeri. Ve voze Adam 2 monitorovala osádka obě frekvence, ale v hlídkových vozech byli naladěni pouze na vlnový rozsah používaný výjezdovou skupinou. Dispečer věděl, kde se nalézá každý hlídkový vůz a čtyři další dispečeri kontrolovali jednotlivé vozy v Riverheadu, Calm's Pointu, Bethtownu a v Majestě. Dispečer pro Isolu věděl, že Culverova a Jižní jedenáctá patří do 87. revíru, a věděl i to, že vůz Boy odpověděl ani ne před třemi minutami na 10-13 /police potřebuje pomoc/ a odjel ze svého normálního sektoru, aby se připojil k vozu Adam 2 na Culverově a Jižní třetí. Vůz Charlie právě odpověděl na 10-10 /oznamující osoba podezřelá/ a vyslal zpět 10-90 /bezdůvodně/. Do mikrofónu dispečer řekl: "Osmdesát sedm Charlie, deset-dvacet čtyři, dva muži se střelným zraněním na chodníku Culverova a Jižní jedenáctá."

Policista z Charlieho byl bezpochyby zelenáč a odpověděl, celý bez sebe rozčilením: "Deset-třicet čtyři, říkáš?"

"Dvacet čtyři, dvacet čtyři," řekl dispečer netrpělivě. Chtěl, aby zelenáč pochopil rozdíl mezi trestným činem dokonaným a trestným činem, který právě probíhá.

"Deset-čtyři," potvrdil zelenáč a znělo to zklamaně.

O pět minut později - na stanici zavolal hlídkový policejní vůz Charlie - se na místo činu dostavili detektivové Stephen Carella a Meyer Meyer z 87. revíru. A za dalších pět minut stáli na chodníku detektivové Monaghan a Monroe z oddělení pro vyšetřování vražd a dívali se dolů na mrtvého muže v žluté košili a červených kalhotách.

"Asi nákej muzikant," řekl Monaghan.

"Kytarista," řekl Monroe.

"Pěkně mu tu šišku zřídili, co?" řekl Monaghan.

"To je mozek," řekl Monroe.

"Myslíš, že nepoznám mozek, dyž ho vidím?"

"Jak je na tom ten druhý?"

Obrátil se s tou otázkou na Carellu, který se mlčky díval na mrtvolu. Obličej měl bolestně stažený, oči, poněkud orientálně sešikmené, jen zvyšovaly dojem lítosti člověka, který může každou chvíli vypuknout v pláč - dojem falešný. Carella byl vysoký, atletický a štíhlý běloch a stál tam v dešti s rukama v kapsách a díval se na mrtvolu. Za ním u vchodu do domu se činil policejní fotograf se svým polaroidem, blesk aparátu mrkal jako vzdálená hvězda. Laboratorní technik hledal v prostoru za vchodem do domu použité nábojnice.

"Carello? Slyšíš mě?" řekl Monaghan.

"Odvezli ho, než jsme přišli," řekl Carella. "Strážník z Charlieho řekl, že krvácel vepředu i vzadu."

"Ale ještě žil, co?"

"Ještě žil," řekl Carella a znova se zadíval na mrtvého muže.

"Hej, Petie, už jsi hotovej tady s tím umrlákem?" zavolal Monaghan na fotografa.

"Jo, mám, co potřebuju," odpověděl fotograf.

"Už jsi ho prošacoval?" zeptal se Monaghan Carelly a ukázal na mrtvého.

"Zrovna jsem se chystal, když jste přišli."

"Ať se nezasviniš tím mozem," řekl Monaghan.

Carella poklekl vedle mrtvolu. V pravé zadní kapse kalhot, v té, kterou dokáže nepozorovaně uříznout každý kapsář, našel hnědou náprsní tašku s řidičským průkazem, podle něhož se mrtvý jmenoval George C. Chadderton, bytem na adrese Raucher Street 1137 v okrajové čtvrti Diamondbacku. Podle průkazu měl metr devadesát, byl mužského pohlaví a podle data narození by mu 10. listopadu bylo třicet - kdyby se dožil. Z průkazu bylo dále patrné, že platí, jen když jeho držitel nosí při řízení auta brýle. George C. Chadderton, ležící mrtvý na chodníku, brýle neměl, pokud ovšem nenosil kontaktní čočky.

Za řidičským průkazem byla legitimace, podle níž byl Chadderton platícím členem Americké federace hudebníků (A.F.H.). Potvrzovala jeho totožnost, i když to nebylo zapotřebí. Technický průkaz v tašce nebyl, ale to nic neznamenalo, řidiči ho většinou mají zastrčený ve voze v přihrádce na rukavice. Dále tam Carella našel stodolarové bankovky, jednu pětistovku a dvě dolarové. Ty stovky a pětistovka se mu nelíbily. Lidé v té čtvrti u sebe takové bankovky nenosili, pokud nebyli zrovna překupníci drog nebo pasáci. Mířil snad Chadderton domů po nějakém koncertě? I tak, tři sta dolarů se zdálo víc, než by hráč na kytaru mohl rozumně vydělat za jediný večer. Nebo je to celotýdenní plat? Převrátil muže na bok a sáhl do levé zadní kapsy. Byl v ní jen použitý kapesník.

"Pozor na nudle z nosu," řekl bujaře Monroe.

Do chodníku vytrvale bušil déšť. Vedle Carelly, který byl prostovlasý a měl na sobě jen hnědý trenčkot, trčeli z obou stran ti dva z oddělení vražd jako bachraté zarážky na knihy, oba v černých pršipláštích a měkkých černých kloboucích, ruce vražené do kapes. Pozorovali Carellu ani ne tak se zájmem, jako s něčím, co bylo víc než zvídavost. Praxe byla taková, že každou vraždu vyšetřoval detektiv, který přijal hlášku. Detektivové z oddělení vražd byli samozřejmě také informováni a všechna následující hlášení a výsledky se jim posílaly. Byli však vlastně jen diváky. Nebo že by soudci? Carella, shrbený, promočený a v podřepu, vysypal pravou kapsu mrtvého. Chadderton měl u sebe kroužek s šesti klíči, z nichž žádný nebyl od auta, šedesát sedm centů v drobných a jízdenku na metro. Vchod do něj byl jen o dva bloky dál na Culverově. Zabili ho, když šel na metro? Nebo mířil s tím druhým k vozu zaparkovanému tady někde v okolí?

"Jak se menuje?" zeptal se Monaghan.

"George Chadderton."

"Hezký," řekl Monroe skoro jen pro sebe.

"Doktor je už na cestě?" zeptal se Monaghan.

"Měl by být," řekl Carella. "Volali jsme ho."

"Říká někdo, že ste nevolali?" zeptal se Monaghan.

"Co s tebou vůbec dneska je?" zeptal se Monroe. "Špatně ses vyspal?"

Carella mu neodpověděl. Shromažďoval a označoval věci, které vzal mrtvému z kapes.

"Votrávil tě ten liják, Carello?" zeptal se Monoghan.

Carella pořád neodpovídal.

Monroe pokýval hlavou. "Jó, to déšť dovede," řekl.

"Jak to vůbec přide, že nefasujeme paraplatu?" zeptal se Monoghan zčistajasna. "Všim sis toho?"

"Cože?" řekl Monroe.

"Viděls v životě poldu s parapletem? Já poldu s parapletem jaktěživ neviděl."

"Já taky ne," řekl Monroe.

"A jak to přide?" zeptal se Monoghan.

"Nedej si kazit náladu lijákem," řekl Monroe Carellovi.

"Koukni, co to udělalo tadyhlenc s Chaddertonem," řekl Monoghan.

"Copak?" řekl Monroe.

"Špacíruje se tu jen tak, v hlavě má d'ouru a voddělá ho deštíček," řekl Monoghan a rozesmál se.

Monroe se chechtal s ním. Carella šel do domu, kde se na chodbě pořád ještě činil laboratorní technik, a podal mu věci mrtvého.

"Z jeho kapes," řekl. "Našels něco?"

"Zatím nic. Víš, kolikrát se vystřelilo?"

"Meyer zrovna mluví s jedním svědkem. Chceš jít a slyšet to?"

"Proč?" řekl technik.

"Že by ses dověděl, kolikrát se vystřelilo."

"Prší tam," řekl technik. "Zjistím si to tady, jestli najdu nějaký nábojnice."

Meyer se svědkem stáli pod plátěnou markýzou pekařství. Výkladní skříň měla na noc staženou mříž. Člověk, s nímž Meyer rozmlouval, byl vychrtlý Portoričan se světle hnědou pletí. Ve čtvrti bydlela směs Hispánců a černých, Portoričani z Masonovy třídy se v několika posledních letech přelili do Culverovy a docházelo k neustálým srážkám. Carella zaslechl jen konec svědkovy věty. Hovořil se znatelným španělským přízvukem.

"... aby volá," řekl.

"Vy tedy víte, kdo volal?"

"Volat nechce nijaký," řekl ten člověk. "My nechťeli sme zapletený, comprende?"

"Ano, ale kdo zavolal nakonec policii?"

"Černej chlap, kdo, nevím."

"Kde jste byl vy, když jste zaslechl ty výstřely?" řekl Meyer.

Meyer byl statný běloch s porcelánově modrýma očima v plášti do deště značky Burberry a v kostkovaném klobouku, jaký se přisuzuje profesoru Higginsovi z Shawova Pygmaliona; vypadal v něm spíš jako inspektor ze Scotland Yardu než detektiv ze zdejší sedmaosmdesátky. Ten klobouk si koupil nedávno a ve skutečnosti jím zakrýval svou totální pleš. Teď byl klobouk promočený a trochu beztvářý. Z markýzy se řinula voda. Meyer čekal na svědkovu odpověď. Svědek zřejmě přemýšlel.

"No tak?" řekl Meyer.

"My jen tak stáli kolem ta herna," řekl svědek rozpačitě.

"Kolik vás bylo?"

"Pět, šest, nevím."

"A co pak?"

"Slyšíme střeli se."

"Kolikrát?"

"Quién sabe? Moc."

"Potom?"

"Běháme sem."

"Viděli jste někoho s pistolí?"

"Vidíme muskej utíká pryč. Muskej velikej, oblečenej černý."

"Můžete mi ho popsat?"

"Velkej. Taky ne tlustej. Oblek černej. Kabát, klobouk, bota, všechno černý."

"Viděl jste mu do obličeje?"

"Obličej neviděl."

"Byl černý nebo bílý?"

"Obličej neviděl."

"Viděl jste mu ruce?"

"Ne, chlap utíká."

"Jak velký byste řekl, že byl?"

"Metra sedumdesát, sedumdesát pět, nějak tolik."

"Kolik byste řekl, že vážil?"

"Ne tlustej. Podobal na kluka, víte."

"Říkal jste mužský."

"Si, ale hubenej jako kluk. Como un adolescente, comprende?"

"Já nevím, co to znamená? Řekněte to anglicky."

"Él parecía tener dieciuneve anos."

"Mluví tady někdo španělsky?" zeptal se Meyer.
Přistoupil pochůzkář v černém gumovém plášti do deště. Jmenovka připíchnutá pod jeho odznakem prozrazovala, že je to R. Serrano. "Potřebujete pomoc?" zeptal se.
"Zeptej se toho svědka, co teď říkal."
"Qué la acabas de decir al detective?" řekl pochůzkář.
"Qué el hombre que se iba corriendo parecia un adolescente."
"Co povídá?" zeptal se Meyer.
"Říká, že ten chlap, co vzal roha, vypadal jako výrostek."
"Oukej, díky," řekl Meyer. "Řekni mu, že děkuju. Gracias," řekl sám svědkovi. "Řekni mu, že může jít, že ho už nepotřebujeme. Gracias," řekl ještě jednou a otočil se ke Carellovi. Pochůzkář horlivě překládal jeho slova svědkovi a svědkovi se zřejmě nechtělo odejít. Teď, co ho vyslechla policie, si začal připadat jako hvězda. Byl zřejmě zklamaný, když mu pochůzkář řekl, že ho už nepotřebují. Pustil se s ním do hádky. Pochůzkář mu anglicky řekl, ať kouká zmizet, a pak se vrátil k zátarasům, které tam policie nastavěla. Kartóny s nápisem MÍSTO TRESTNÉHO ČINU - NEVSTUPOVAT, připíchnuté na zátarasy, začínaly v tom neutuchajícím lijavci mčknout.
"Taks to slyšel, Steve," řekl Meyer. "Vysoký a hubený výrostek."
"Kolik je tady v městě hubených a vysokých výrostků, co myslíš?"
"Ježíšmarjá, já jsem se ho nezeptal, jak se jmenuje! Hej!" zařval Meyer. "Hej, vy tam! Počkejte!"
Svědka, kterému se před chvílí nechtělo odejít, slyšel, jak ho naléhavě volají, a udělal to, co by udělal každý rozumný člověk: vzal nohy na ramena. Portorický policista, který tlumočil Meyerovi, se pustil za ním. Když běžel kolem rohu, uklouzl a málem upadl na mokré chodníky. Liják byl čím dál tím prudší. Blesky a hromy už pominuly a zůstal jen vytrvalý, nemilosrdný déšť. Monoghan a Monroe se přišli schovat pod markýzu.
"Kde je ten zatracený felčar?" řekl Monoghan.
"To neví, že prší?" řekl Monroe.
"Potřebuješ nás tu ještě?" zeptal se Monoghan.
"Zatím neznáme příčinu smrti," řekl Carella.
"Jo jo, to bude záhadička," řekl Monoghan. "Celá hlava v hajzlu, co myslíš, že řekne doktor? Copak ho zabilo? Kořenáč spadl z okna?"
"Třeba déšť," řekl Monroe a při vzpomínce na svůj vtip se zase rozesmál. "Možná že mu do ní napršelo, jak si povídal."
"Byl bych rád, kdybyste počkali na doktora," řekl Carella tiše.
Pochůzkář, který se rozběhl za svědkem, se vrátil celý udýchaný. Šel k mužům stojícím pod markýzou. "Ztratil jsem ho," řekl.
Monoghan se mu podíval na jmenovku. "Dobrá práce, Serrano," řekl. "Zasloužíš povýšení."
"Jak se jmenuje tvůj kapitán?" zeptal se Monroe. "Doporučíme tě."
"Frick," řekl pochůzkář. "Kapitán Frick." Vypadal ustaraně.
"Kapitán Frick, pamatuj si to," řekl Monoghan.
"Mám to," řekl Monroe.
"Musíme jet do nemocnice," řekl Meyer, "promluvit si s tou druhou obětí. Můžete to tady dokončit za nás?"
"Cože? V tom lijáku?" řekl Monoghan.
"Zůstaňte tady, v suchu," řekl Meyer.
"Doktor je tady," řekl Carella a vyšel na déšť k okraji chodníku, kde právě zastavoval černý vůz lékařské služby.
"Jak daleko sou ty vostatní?" zeptal se Monoghan.
"Fotograf je na odchodu," řekl Meyer. "Jak dlouho ještě to bude trvat technikům, nevím. Musí označit polohu těla..."
"A co náčrt, už ho máte?"
"Ne, ale..."
"Tak jak to, že chcete odejít, ksakru?"
"Protože ten druhý může umřít, než tam dojdeme," řekl Meyer trpělivě.
"Vy ste parta, co?" řekl Monoghan.
"Dvojice," řekl Monroe.
"Jsme dva, dva poldové, ne jeden."
"Parta," řekl Monoghan. "Takže jeden může zůstat tady a zabít to, druhý jede do nemocnice. To bude nejlepší."
"Jediná možnost," řekl Monroe. "Tak bysme to udělali my."
"Jedině tak."
"Pošlete nám ten váš canc," řekl Monoghan.
"Trojmo," řekl Monroe a oba detektivové z oddělení pro vyšetřování vražd vyšli do deště a zamířili k místu, kde byl zaparkovaný jejich černý buick sedan.
Meyer si vzdychl.

nakrásně páteř a zadní žebra minula, mohla projít plící, roztržít přední část žeber a vyjít ven hrudníkem - v tom případě by ho byli okamžitě operovali a ležel by teď na pokoji intenzivní péče s respirátorem v hrtanu, dalším drénem v hrudníku a ještě další kanyly by mu nitrožilně dodávaly dextrózu, vodu a krev. Místo toho mu střela vnikla do zad až vysoko na levém rameni, vyhnula se lopatce a přerazila mu jen klíční kost. Proto teď ležel v nemocnici na ortopedii s levým ramenem v sádře, ale jinak jen mírně pod sedativy a vzhledem k okolnostem v docela příjemném rozpoložení. Detektiv, který s ním mluvil, byl Steve Carella. Hodili si minci, kdo zůstane v dešti na místě činu, a Meyer prohrál. Meyer si někdy myslel, že Carella má minci s hlavou na obou stranách. Carella vyhrál vždycky, i když Meyer řekl hlava. Asi měl prostě kliku. Kliku měl dozajista Ambrose Harding. Pochlubil se Carellovi, jaké měl štěstí, a Carella, který mu oznámil, že Chadderton je mrtev, ho ubezpečil, že to tedy měl.

"Chtěl nás zabít oba, na to vezmu jed," řekl Harding. "Stál nade mnou s bouchačkou v ruce a mířil mi na hlavu. Třikrát zmáčknu spoušť, jak tam nade mnou stál. Měl to prázdný. Jinak by bylo po mně."

"Věděl byste, kolikrát vystřelil celkem?"

"Já jsem to nepočítal, člověče. Já jsem pádl pryč, seč mi nohy stačily."

"Povězte mi, jak to bylo, od začátku."

"Prostě jsme šli, tak to bylo, povídali si o koncertě..."

"O jakém koncertě?"

"George měl koncert v sále na rohu Culverový a Osmý. Šli jsme nahoru, tam, co jsem zaparkoval auták - co bude s mým vozejkem, nevíte? Nenajdu tam lístek, až se vrátím?"

"Povězte mi, kde jste zaparkoval, já zařídím, abyste ho nedostal."

"Před zastavárnou na Culverový a Dvanáctý."

"Dobrá, zařídím. Když říkáte koncert..."

"George měl koncert."

"Jaký koncert?"

"Zpíval kalypso. Slyšel jste někdy o Králi Georgeovi?"

"Ne, bohužel."

"To je George Chadderton. Tak si říkal. Král George. Já jsem jeho obchodní manažer. Totiž, byl jsem," řekl a potrásl nevěřičně hlavou.

"V kolik začal ten koncert?"

"V půl devátý."

"A skončil?"

"V jedenáct, tak nějak. Když jsme odcházeli ze sálu, bylo, no řekněme půl dvanáctý. Museli jsme inkasovat prachy, víte, pozdravit se s nějakýma lidma..."

"Kolik vám to vyneslo?"

"Tři a půl tácu. Pět set jsem si vzal já, jemu zůstaly tři tácy."

"Ve stodolarovkách?"

"Ano."

"Dobrá, tak dál. Odešli jste ze sálu asi tak v..."

"V půl dvanáctý, tak nějak. Jdeme k autu, prší, jen se leje, povídáme si o koncertu, chápete, když se najednou od toho domu tam odlepi nějaký člověk."

"Viděl jste toho člověka střílet?"

"Tehdy ještě ne."

"Kdy?"

"Až když stál nade mnou a snažil se mě oddělat. To už jsem byl postřelenej, ležel jsem na chodníku jak širokej tak dlouhej."

"Byl to běloch nebo černocho?"

"Já fakt nevím. Já viděl jen tu pistoli, co s ní na mě mířil."

"A co ruka? Viděl jste jeho ruku?"

"Ruku jsem viděl, to jo."

"Bílá nebo černá?"

"Namouduši nevím. Viděl jsem jen... nejdřív jsem viděl jeho boty, černý boty, a pak ty hubený nohy v nohavicích a pak jsem se podíval nahoru a viděl tu bouchačku, jak míří na mě."

"Byla ruka, co ji držela, černá nebo bílá?"

"Já nevím. Měl na sobě černej kabát a rukáv toho kabátu byl černej."

"A ruka?"

"Říkám vám, že nevím! Viděl jsem jen tu velikánskou bouchačku, jak mi čumí do očí."

"Jak veliká byla?" zeptal se Carella.

"Velikánská."

"Vyznáte se ve zbraních?"

"Jen co vím z vojny."

"Byla by tak veliká jako například pětáctýřičítka?"

"Byla jako kanón, člověče! Když vám míří bouchačka na hlavu, je to kanón, na ráži nezáleží. A proč se vůbec ptáte mě? Nemůžou si to vaši lidi zjistit sami? Nemáte lidi, který vám řeknou, co to bylo za zbraň? Jaká ráže a vůbec?"

"Ano, máme na to lidi."

"Protože, chápejte, já myslel, že už je po všem, máucta, těšilo mě! Ležel jsem tam a koukal na tu věc a říkal si, za pár

vteřin máš díru v hlavě a šlus. Pak to cvaklo a ono to bylo prázdný! Třikrát zmáčknul spoušť, aby to do mě napálil, ale ta potvora byla prázdná!"

"Co se dělo pak?"

"Zdrhnul, to se dělo. Slyšel, že jdou lidi, řek si, že radši zmizí, než aby tu stál na dešti s bouchačkou, která nefunguje."

"Povězte mi o tom koncertu," řekl Carella. "Jak dopadl?"

"Extra."

"Žádné problémy?"

"Žádný. Obecenstvo ho žralo."

"Nikdo z diváků ho nepřerušoval nebo -"

"Kdepak, plácali, provolávali mu slávu."

"Kolik byste řekl, že tam bylo lidí?"

"Podle majitele sálu tři sta padesát. Ale je to podvodník a tak třeba prodal poslední chvíli víc vstupenek, než přiznává."

"Jak to myslíte?"

"My máme dostat dolar za hlavu. Do sálu se vejde čtyři sta lidí a já bych řek, že bylo skoro plno." Harding vzdychl, zavrtěl hlavou a znova vzdychl. "Teď už jako by na tom tolik nezáleželo, že jo?"

"Jak se ten člověk jmenuje? Ten majitel -"

"Lou Davis."

"Běloch?"

"Černoch."

"Mluvil jste s ním o těch vstupenkách?"

"George mu řekl, že je zloděj, to je všechno."

"Co on na to?"

"Kdo? Davis? Jen se zasmál."

"Jak vypadá ten Davis?"

"Malej, tlustej."

"Malej a tlustej," opakoval Carella.

"Ty nohy v těch ouzkejkách nohavicích nepatřily Lou Davisovi, jestli si to náhodou myslíte."

"Povězte mi něco o obecenstvu."

"Řek jsem vám, že ho žrali."

"Samá mládež?"

"Ne většina."

"Taky výrostci?"

"Já žádný neviděl. Oni o kalypso moc nestojí, víte. U kalypsa musí člověk myslet, musí se snažit slyšet, co tam ten zpěvák povídá. Ty dnešní mladý o přemejšlení moc nestojí. Mají rádi všechno předžvejkáný. Když George zpívá, musíte používat mozek. Víte, co je kalypso, znáte to?"

"Já vím jen, kdo je Harry Belafonte," řekl Carella.

"No jo, to je reprodukováný kalypso. Pravý kalypso je, když si vymyslíte sám. Dole na ostrovech, když zpíváte kalypso někoho jinýho, tak nad váma ohrnou nos. George zpíval svůj vlastní kalypso, tak jak to má bejt, jak to bejvalo na začátku. Víte, kdo začal s kalypsem? Otroci tam dole, abyste věděl. Otroci spolu nesměli při práci mluvit, a tak všechno, co si chtěli říct, zpívali, a bílý to nepoznali, víte. George zpíval nový kalypso, mělo sociální obsah. Protestoval, zpíval o tom, co se děje. Král, pojmenoval se správně. Byl Král George. Za tři čtyři roky z něho mohla bejt hvězda. Člověče, já nevím, proč se tohle muselo stát. Proč se to ke všem sakrám muselo stát?"

V pokoji bylo ticho. Carella si najednou uvědomoval déšť bubnující do okna. Někde na ulici se ozvalo houkání, zřejmě z nemocniční zóny.

"Když říkáte sociální obsah..."

"Jo."

"A protest..."

"Jo."

"Mohl někoho dožrat dneska večer...? Bylo by to možné...?"

"Mohl. Každýho. Já vím, jak to myslíte, a povídám vám, že každýho. To je právě vtíp kalypsa. Naštvat lidi, přimět je, aby o situaci přemejšleli."

"Jaké lidi?"

"Všechny počínaje starostou."

"Zpíval dnes o starostovi?"

"O starostovi zpíval celou dobu. To byl jeden jeho hit, ten o starostovi."

"O kom ještě zpíval dneska?"

"Proč?" zeptal se Harding a pousmál se. "Snad si nemyslíte, že ho zabil starosta?"

"Chápete, kam mířím."

"Bodejt' že chápu, kam míříte. George měl jeden song o policajtech a jeden o krysách a odpadcích a jeden o dealerovi ze sousedství a jeden o černý holce, která se prodává bělochům, a jeden o tom, jak si černoši natahují vlasy, aby nebyli kudrnatý, a odbarvují si kůži... Člověče, všechno tohle napsal. A právě to je kalypso."

"Z kterého sousedství?"

"Cože? Aha! Z Diamondbacku."

"Ten song... měl na mysli určitého dealera?"
"Nevím, o kom zpíval," řekl Harding.
"Přece jste ten song slyšel..."
"Když někdo řekne starosta, tak snad poznáte, že zpívá o starostovi."
"A co když řekne dealer?"
"Tak víte, že zpívá o někom, kdo je dealer."
"Který dealer?"
"Těžko říct," řekl Harding. "Prostě dealer."
"Mohl by se nějaký dealer z Diamondbacku..."
"Já nevím, kdo by se moh urazit a kdo ne."
"Byla ta písnička urážlivá?"
"Georgeovy písničky měly sociální obsah. Říkal lidem, jaký je být černoch ve světě bílých."
"Řekl byste, že zpíval o určitém dealerovi?"
"Nevěděl bych, o kterém."
"Například o někom, kdo by se mohl urazit a zabít ho." Carella se odmlčel. "A taky vás."
"Netuším, kdo by to moh být."
"Zastupujete nějaké hudebníky narkomany?"
"Ne."
"Byl George narkoman?"
"Ne. Tu a tam si dal čouda, hašiš, víte, ale kdo to nedělá?"
"Kdo mu ho dodával?"
"Prosím vás, člověče, haš přece seženete na každém kroku."
"Já vím, Ale od koho ho kupoval George? Měl pravidelného dodavatele?"
"Myslím, že ne, nikdy jsme o tom nemluvili. Vykládá někdo o tom, že si kupuje hašiš? O tom, jak si čistíte zuby, taky nevyprávíte."
"Já se snažím zjistit, jestli ta písnička o dealerovi -"
"Je mi jasný, co chcete zjistit."
"- by mohla být o určitém dealerovi, s kterým měl George styky."
"Pokud já vím, nikoho takového neměl. Nebyl narkoman, jen si tu a tam dal čouda jako každý, koho znám. Hašiš je teď legální."
"Ne tak docela. A prodej legální není."
"I když ne, tak ten song byl o tvrdých drogách. O chlápku, kterej nabízí heroin černošskejm harantům."
"George znal někoho takového?"
"Kdybyste žil v Diamondbacku, tak byste znal sto takovejch."
"Osobně? Znal někoho takového osobně?"
"Byl jste někdy v Diamondbacku?"
"Byl," řekl Carella. "Byl jsem tam."
"No a tam ví každý, kdo je dealer."
"Ale ne každý o nich zpívá," řekl Carella.
"Myslím, že jste na falešný stopě," řekl Harding. "Nemyslím, že George ukázal tou písničkou na někoho prstem. Ne tak, aby ten někdo příběh a George zabil. A vůbec, já jsem nezpíval o nikom, a ten vrah chtěl zabít i mě."
"Mohl si myslet, že jste ho viděl a poznal."
"To snad," řekl Harding.
"Ti ostatní hudebníci, které zastupujete. Říkáte, že ani jeden není narkoman. Nepoužíval někdo z nich aspoň náhodně tvrdé drogy?"
"Tvrdé drogy nikdo nepoužívá náhodně," řekl Harding.
"Někdo z nich to zkoušel?"
"Vy pořád ještě rajtujete na těch drogách, že jo?"
"Pořád," řekl Carella.
"Proč? Protože George byl muzikant?"
"Částečně proto."
"A jinak?"
"Kvůli penězům. Drogy znamenají vždycky spoustu peněz. Jestli George někoho prozradil, mohl by to být dostatečný důvod k vraždě."
"Už jsem vám řekl, že podle mě ta písnička nemřela na nikoho určitýho. Bylo to o kažení našich dětí, nic jinýho, všech černejch dětí."
"Ti ostatní, které zastupujete -"
"Mám jen jednoho dalšího klienta."
"Kdo je to?"
"Skupina, která se jmenuje Černý pondělí."
"Rocková?"
"Rocková."
"Soupeři?"
"Jako George a ta skupina? Ale co vás vede! Oni jsou rock, on kalypso. Mezi tím je nebetyčnej rozdíl, člověče."

"A ta černá holka, co se prodává bělochům -"
"To je o všech černých holkách."
"Ale ne o určité holce, která by se poznala v Georgeově písničce?"
"O ničem takovém nevím."
"Mohla být ta osoba, co po vás střílela, žena?"
"Mohla, já nevím."
"Říkal jste, že to byl muž."
"Myslel jsem si, že když někdo střílí, tak to musí bejt mužskej."
"Ale kdo by ten muž mohl být, vás nenapadá?"
"Absolutně ne."
"Byli jste s Georgem kamarádi?"
"Byli," řekl Harding a zdvihl pravou ruku s ukazováčkem těsně přitisknutým k třetímu prstu.
"Byl by vám řekl o výhružných dopisech nebo telefonátech?"
"Byl by mi to řek."
"Zmínil se o něčem takovém?"
"Ani slovem."
"Měl někdy nějaké spoluhráče, když -"
"Ne. Vždycky jen on se svou kytarou."
"Takže by nedlužil nějaké peníze svým -"
"Vždycky vystupoval sám. Aspoň v poslední době. Kdysi měl kapelu, ale v posledních šesti letech vystupuje sólo."
"Jak se jmenovala ta kapela?"
"Nevím. To bylo přede mnou. Já pracuju pro George teprve od té doby, co se osamostatnil."
"Věděl byste, kdo byli členové té kapely?"
"Byl v ní jeho brácha, ale kdybyste ho chtěl shánět, tak ten je dávno pryč."
"Co tím myslíte?"
"Zdrhnul před sedmi lety."
"Kam?"
"Nevím. Snad zpátky na Trinidad."
"Oni pocházejí odtamtud?"
"George a jeho brácha se narodili tady, ale pocházel odtamtud jejich táta. Snad se Santo vrátil hledat své kořeny. Jeho táta taky utek, víte. Dávno před Santem."
"Santo? Tak se jmenuje ten bratr?"
"Jo. To je španělský jméno. Jejich matka byla z Venezuely."
"Ještě žije?"
"Umřela před šesti roky. George říkal, že jí puklo srdce. Kvůli Santovi a vůbec všemu."
"Byl mladší bratr nebo starší?"
"Mladší, ale kolik přesně mu bylo, nevím. Budete se muset zeptat - Ježíši Kriste, Chloe to ještě neví, že ne? Propána!"
"Chloe?"
"Georgeova žena. Ach Ježíši, kdo to řekne Chloe?"

3

Chloe Chaddertonová odpověděla na jejich naléhavé klepání rozespalým hlasem. Když se představili jako policisti, pootevřela dveře na škvíru a požádala, aby jí ukázali odznaky. Teprve když se přesvědčila, že na chodbě opravdu stojí policie, sňala bezpečnostní řetěz a otevřela.

Byla to vysoká štíhlá žena blížící se třicítce, se světle hnědou pletí bez jediného kazu a s černočernýma očima, které zářily z úzkého oválu obličeje. Stála ve dveřích v růžovém župánu přes růžovou noční košili a vypadala jen ospale a trochu rozladěně. V očích a ve výrazu obličeje se nezračila žádná předtucha, žádné očekávání špatných zpráv ani náznak leknutí. V téhle čtvrti byly návštěvy policie běžnou záležitostí. Policie klepala na dveře a vyšetřovala to nebo ono vloupání či krádež většinou ve dne, ale někdy i v noci, když šlo o závažný trestný čin.

"Paní Chaddertonová?" zeptal se Carella a na její tváři se mihl první záblesk podezření. Nazval ji jménem, není to tedy běžné vypytování od jedné dveří ke druhým, přišli si sem promluvit výslovně s ní, s paní Chaddertonovou. Byly dvě hodiny ráno a její manžel ještě nebyl doma.

"Děje se něco?" zeptala se rychle.

"Jste Chloe Chaddertonová?"

"Jsem, co se děje?"

"Paní Chaddertonová, je mi líto, že vám to musím říct," řekl Carella, "ale váš manžel..."

"Co je?" řekla. "Stalo se mu něco?"

"Je mrtev," řekl Carella.

Žena při jeho slovech ucukla. Ustupovala před ním potřásajíc hlavou, vycouvala ze dveří pozpátku do kuchyně, proti ledničce, pořád potřásala hlavou a zírala na něj.

"Je mi to moc líto," řekl Carella. "Smíme dovnitř?"

"George?" řekla. "George Chadderton? Nespletli jste si..."

"Je mi to velmi líto," řekl Carella.

Vykřikla. Vykřikla a okamžitě zvedla ruku k ústům a zaťala zuby do kloubu na ohnutém ukazováčku. Otočila se k nim zády. Stála u ledničky a výkřik se protáhl do přidušeného vzlyku, který se rozplynul v záplavě slzí. Carella a Meyer stáli před otevřenými dveřmi. Meyer se díval na své boty.

"Paní Chaddertonová?" řekl Carella.

S pláčem zavrtěla hlavou a - dosud zády k nim - zamávala pozpátku rukou s roztaženými prsty; byla to mlčenlivá výzva, aby počkali. Čekali. Hmatla v kapse županu po kapesníku, nenašla ho, šla k dřezu, nad nímž visela role papíru, utrhla jeden ručník a se vzlykáním do něj zabořila obličej. Vysmrkala se. Zase se rozeštkala a znova zaryla obličej do papírového ručníku. Na chodbě se otevřely dveře. Vykoukla z nich žena s hlavou zabalenou v hadrech.

"Co se děje?" křikla. "Chloe?"

"Všechno v pořádku," řekl Carella. "Jsme od policie."

"Chloe? To jsi ty vykřikla?"

"Jsou od policie," zamumlala Chloe.

"Všechno v pořádku, běžte si zas lehnout," řekl Carella, vešel do bytu za Meyerem a zavřel dveře.

Všechno nebylo v pořádku a Chloe Chaddertonová si nemohla jít zase lehnout. Chtěla vědět, co se stalo, a oni jí to pověděli. Strnule poslouchala. Znova se rozplakala. Chtěla znát podrobnosti. Řekli jí podrobnosti. Ptala se, jestli dopadli toho, kdo to udělal. Řekli jí, že právě na tom začali pracovat. Všechno standardní odpovědi. Cizí lidé, kteří jsou svědky nezastřeného žalu cizího člověka. Cizí lidé, kteří se musí vyptávat ráno ve dvě hodiny a deset minut, protože někdo připravil někoho jiného o život a těch prvních čtyřiaadvacet hodin je ze všeho nejdůležitějších.

"Můžeme se vrátit ráno," řekl Carella a doufal, že je o to nepožádá. Nepřál si odklad. Vrah měl času habaděj, ale detektivové s časem závodili.

"To je přece jedno," řekla a zase se tiše rozplakala. Přistoupila ke kuchyňskému stolu, odstrčila od něj židli a sedla si. Župan se jí rozhrnul a odhalil dlouhé štíhlé nohy a krajkový lem noční košile, jakou na sobě mívají panenky. "Posaďte se, prosím," řekla.

Carella se posadil na židli u stolu, Meyer stál u ledničky. Sundal si higginsovský klobouk. Kabát měl nasáklý deštěm.

"Paní Chaddertonová," řekl Carella šetrně, "můžete nám říct, kdy jste naposled viděla manžela živého?"

"Dnes večer, když odcházel z domova."

"Kdy to bylo? V kolik hodin?"

"Kolem půl osmé. Anež se pro něj zastavil."

"Anež?"

"Ambrose Harding. Jeho manažer."

"Volal někdo vašemu manželovi, než odešel z domova?"

"Nevolal nikdo."

"Chtěl s ním někdo mluvit potom, co odešel?"

"Nikdo."

"Vy jste byla doma celý večer, paní Chaddertonová?"

"Ano, pořád."

"Takže byste telefon slyšela -"

"Ano."

"A vzala ho, kdyby někdo zvonil?"

"Ano."

"Paní Chaddertonová, stalo se vám někdy v poslední době, že byste zvedla telefon a ten, kdo volal, ho jen položil a nemluvil?"

"Ne."

"Kdyby byl vašemu manželovi někdo vyhrožoval telefonem, řekl by vám to?"

"Ano. Určitě by mi to byl řekl."

"Volal někdo takový?"

"Ne."

"Nějaké výhružné dopisy?"

"Ne."

"Pohádal se v poslední době s někým o peníze nebo -"

"Každý se někdy hádá," řekla.

"A váš manžel se teď někdy s někým pohádal?"

"Jakou hádku máte na mysli?"

"Hádku kvůli čemukoli, i když by se zdála bezvýznamná."

"Hádá se přece každý," řekla znova.

Carella chvíli mlčel a pak se velice šetrně zeptal: "Vy a on jste se taky někdy hádali, vidíte?"

"Někdy."

"Kvůli čemu, paní Chaddertonová?"

"Kvůli mému zaměstnání. Chtěl, abych z něj odešla."

"Jaké máte zaměstnání?"

"Tancuju."

"Kde tancujete?"

"Ve Flamingu. Na Landis Avenue." Zaváhala a jejich pohledy se setkaly. "Tancuju nahore bez."

"Aha," řekl Carella.

"Manželovi se nelíbilo, že tam tancuju. Chtěl na mně, abych toho nechala. Ale já si tam vydělám," řekla. "George s tím svým kalypsem moc nevydělával."

"Kolik byste řekla, že normálně -"

"Dvě až tři stovky týdně, někdy. Jindy nic."

"Byl někomu dlužen?"

"Nebyl. Ale jen díky mému tancování. Proto jsem toho nechtěla nechat. Nebyli bychom vyšli."

"Ale mimo hádky o vaše zaměstnání..."

"Kvůli ničemu jinému jsme se nehádali," řekla a znova se rozplakala.

"Promiňte mi," řekl Carella ihned. "Jestli je to pro vás teď těžké, vrátíme se ráno. Bylo by vám to milejší?"

"Ne, to je v pořádku," řekla.

"Tak tedy... můžete mi říct, jestli se váš manžel pohádal v poslední době s někým jiným?"

"Nevzpomínám si na nikoho."

"Paní Chaddertonová, nevšimla jste si v posledních dnech někoho, koho by mimořádně zajímalo, kdy váš manžel odchází a kdy se vrací? Někoho, kdo by se potloukal před domem nebo číhal na chodbě, například?"

"Ne," řekla a vrtěla hlavou.

"A co dnes večer? Nevšimla jste si nikoho na chodbě, když váš manžel odešel?"

"Já jsem s ním na chodbu nešla."

"Nebo tam něco neslyšela, když odešel? Někoho, kdo by poslouchal nebo pozoroval, aby zjistil, jestli je ještě doma?"

"Nic jsem neslyšela."

"Byl by mohl slyšet něco někdo jiný?"

"Jak to můžu vědět?"

"Myslel jsem, jestli tu byl někdo s vámi? Soused? Známy?"

"Byla jsem sama."

"Paní Chaddertonová," řekl, "musím vám položit jednu otázku a doufám, že mi to odpustíte."

"George neměl pletky s jinými ženami," řekla ihned. "To jste se chtěl zeptat?"

"Ano, právě to."

"A já jsem neměla pletky s jinými muži."

"Musel se na to zeptat," řekl Meyer, "protože..."

"Já vím, proč se na to musel zeptat," řekla Chloe. "Ale nemyslím, že by byl položil stejnou otázku bělošce."

"Běloch nebo černoch, otázky jsou stejné pro každého," řekl Carella rozhodně. "Měla-li jste potíže v manželství..."

"Neměla jsem v manželství vůbec žádné potíže," řekla a otočila se k němu. Černé oči jí planuly.

"Výborně, v tom případě je to vyřízené."

Nebylo to vyřízené, aspoň pokud jde o Carellu. Vráti se k tomu později už jen proto, že Chloe reagovala tak prudce.

Mezitím navázal výslech tak, jak stanovily policejní předpisy v případě vraždy.

"Paní Chaddertonová," řekl, "stalo se někdy během minulých dvou týdnů, že by..."

"Protože asi není možný, aby černoch a černoška žili v dobrém manželství, ne?" řekla. Vrátila se k tomu - zřejmě to ani pro ni ještě nebylo vyřízené.

Carella přemýšlel, jak dál. Má vyrukovat s otřepanými frázemi typu Mám mezi černochy nejlepší přátele? Má vysvětlit, že Arthur Brown, detektiv 87. pátrací skupiny, je šťastně ženatý a že on a jeho žena Carolina tráví hodiny u Carellů a diskutují o tom, jak odnaučit dítě plenkám, o školních autobusech a - ano, dokonce i o rasových predsudcích? Má se bránit jako běloch ve světě bílých, když muž té ženy - černoch - přišel o život v té části revíru, která je nejméně z padesáti procent černá? Má pominout možnost, že Chloe Chaddertonová, která tak vzplanula při pouhé narážce na manželskou nevěru, je v tomhle zatraceném případě zrovna tak podezřelá jako každý jiný obyvatel města? Vlastně ještě podezřelější - přes křik a nářek a slzy, přesto, jak strnule vyslechla všechny podrobnosti.

Černí nebo bílí, všichni strnou, dokonce i ti, co před hodinou praštili někoho motykou do hlavy, strnou všichni. Slzy jsou někdy upřímné, někdy ne, někdo slzí, protože cítí vinu, někomu se uleví. Tady v tom jejich městě, kde manželé zabíjejí milence a milenci soky, v městě, kde děti hladovějí nebo je rodiče utlučou a fetující vnuci mordují babičky pro pár dolarů v peněžence, tady je každý člen rodiny nejen potenciálním vrahem, ale tím nejpravděpodobnějším. Statistiky o zločinnosti se mění tak často jako počasí, ale ty nejnovější naznačují návrat k takzvaným rodinným vraždám na rozdíl od těch, při nichž se oběť a vrah navzájem neznají až do toho posledního nešťastného sblížení.

Jeden svědek popsal vrahu George Chaddertona jako vysokého, štíhlého muže, téměř chlapce, jako muže vypadajícího nedospěle. Chloe Chaddertonová může měřit metr sedmdesát pět a má vláčné a pružné tělo tanečnice. Když vezmeme v úvahu, že v tom dešti byla mizerná viditelnost, nemohla by vypadat jako téměř nezletilý chlapec? Za Shakespeara hrávali jeho ženské role právě takoví mladíčkové. Chloe se cítila dotčená při zcela běžné otázce a pak zamlžila odpověď černošskou uražeností, jež může být pravá, ale taky může mít za účel poplést a zmást. Proto se na ni Carella teď díval a uvažoval, jak dál. Má přitvrdit? Omlouvat se? Nevšímat si její provokace? Co z toho? V nastalém tichu bylo slyšet jen děšť, jak bubnuje do kuchyňských oken. Carella měl pocit, že nikdy nepřestane.

"Paní Chaddertonová," řekl. "My chceme najít vraha vašeho manžela. Jestli se budete cítit lépe s černým policistou, máme jich spousty a nějakého vám pošleme. Bude vám klást stejné otázky."

Podívala se na něho.

"Úplně stejně," zopakoval.

"Ptejte se," řekla a zkrřížila ruce na prsou.

"Dobrá," řekl a přikývl. "Nevšimla jste si někdy v posledních týdnech, že by se váš manžel choval nějak divně?"

"Jak divně?" zeptala se Chloe. Hlas měla dosud podbarvený hněvem, ruce stále zkrřížené na prsou jako v obraně.

"Nějak jinak než obvykle, že by nějak vybočil z běžných zvyklostí - předpokládám, že jste znala většinu jeho přátel i obchodních známých?"

"Ano, znala."

"Došlo k nějakým změnám v jeho chování?"

"Myslím, že ne."

"Měl váš manžel diář?"

"Ano."

"Máte ho tady?"

"V ložnici. Na prádelníku."

"Směl bych se na něj podívat, paní Chaddertonová?"

"Ano," řekla, vstala a odešla z kuchyně. Carella a Meyer čekali. Venku, někde hluboko pod nimi, žbluňkala hlučně a rytmicky voda z okapu. Když se Chloe vrátila, držela v rukou černý diář. Podala jej Carellovi. Hned ho otevřel na dvou protilehlých zářijových stránkách.

"Dneska je patnáctého," řekl Meyer.

Carella přisvědčil a přejížděl očima týden začínající 11. září.

V pondělí odpoledne ve tři hodiny, podle záznamu černým inkoustem v místě pro toto datum, se šel George Chadderton dát ostříhat.

V úterý ve 12.30 byl na obědě s někým zapsaným jen jako Charlie. Carella zvedl oči.

"Kdo je Charlie?" zeptal se.

"Charlie?"

"Oběd ve 12.30, Charlie," přečetl Carella.

"Ach ano. To není nikdo, to je restaurace. Na ulici Granada Street. Jmenuje se Charlie."

"Nevěděla byste, s kým tam váš manžel tehdy obědval?"

"Ne, pořád se s někým scházel, projednávali koncerty a smlouvy a tak."

"Neměl všechny tyhle obchodní záležitosti na starosti Ambrose Harding?"

"Měl, ale George se chtěl setkávat s lidmi, kteří měli co dělat s jeho koncerty, i sám. Se sponzory nebo majiteli sálu a tak."

Carella přikývl a vrátil se k diáři. Na středu nebylo nic. Na čtvrtek 14. září byly dva záznamy: Kancelář 11 dop. a oběd ve 13, Harry Caine.

"Co znamená kancelář?" zeptal se Carella.

"Ambroseova kancelář."

"A kdo je Harry Caine?"

"To nevím."

Carella se vrátil k diáři. Na dnešní den, pátek 15.9., si Chadderton zapsal: "Sál Grahama Palmera, 20.30, vyzvedne Ame 19.30." Na následující den, sobotu 16., si napsal: "C. J. K. poledne."

"Kdo je C. J.?" zeptal se Carella a zvedl hlavu.

"Nevím," řekla Chloe.

"A co K? Říká vám to něco?"

"Neříká."

"Je to osoba nebo místo?"

"Nemám tušení."

"Ale znala jste přece většinu jeho přátel a obchodních známých?"

"Ano, znala."

"Mluvil nebo se sešel v poslední době s někým cizím?"

"S někým cizím?"

"S lidmi, které byste neznala. C. J. například. Volali nějakí lidé, jejichž jména jste neznala?"

"Ne, nikdo takový nevolal."

"Volal sem někdy nějaký nebo nějaká C. J.?"

"Nevolal."

"Zmínil se váš manžel, že má zítra v poledne schůzku s C. J.?"

"Ne."

"Směl bych si vzít ten diář s sebou?"

"Nač ho potřebujete?"

"Chci si ho pořádně prohlédnout, udělat seznam jmen a zjistit, jestli by se vám podařilo některé identifikovat. Souhlasila byste s tím?"

"Ano, v pořádku."

"Dám vám na diář potvrzení."

"V pořádku."

"Paní Chaddertonová, když jsem mluvil dneska večer, ještě před vámi, s panem Hardingem, zmínil se, že v písničkách vašeho manžela - aspoň v některých - se zpívalo o situaci tady v Diamondbacku a snad i o zdejších lidech. Je to pravda?"

"George psal o všem, co se mu nelíbilo."

"Stýkal se v poslední době s někým z těch lidí, o kterých psal? Aby shromáždil materiál nebo -"

"Na to, abyste poznal, jak to vypadá v Diamondbacku, nemusíte dělat vědecký výzkum," řekla Chloe. "Stačí mít oči a koukat."

"Když říkáte, že psal ty písně -"

"Napsal si je, než je zpíval. Já vím, že to není kalypso, jak bývalo, kdy si je lidé vymýšleli přímo na místě. Ale George si všechno nejdřív napsal."

"Slova i hudbu?"

"Jen slova. V kalypsu je melodie skoro pořád stejná. Je to asi dvanáct taktů a ty se pořád opakují. Hlavní jsou slova."

"Kde psal ta slova?"

"Jak to, kde? Tady doma, v našem bytě."

"Špatně jsem se vyjádřil. Chtěl jsem říct, kam je psal?"

"Ach tak. Do poznámkového bloku se spirálou."

"Máte ten blok?"

"Ano, je taky v ložnici."

"Směl bych ho vidět?"

"Proč ne," řekla a unaveně se zdvihla.

"Nemohl bych se podívat taky do jeho skříně?" řekl Carella.

"Proč?"

"Byl dneska nápadně oblečený, měl červené kalhoty a žlutou košili. Myslel jsem si..."

"Měl přece koncert. Vždycky se takhle oblékal, když měl zpívat."

"Stejně oblečení?"

"Ne, měl různý. Ale vždycky hodně barevný. Zpíval kalypso, chtěl, aby lidi měli pocit, že je karneval."

"Mohl bych se podívat na nějaké to jeho oblečení?"

"Pořád ještě nevím, proč."

"Snažím se zjistit, jestli ho někdo mohl poznat jen podle toho oblečení. Lilo jako z konve, víte. Viditelnost byla..."

"Jeho oblečení stejně nemohl nikdo vidět. Měl plášť do deště."

"Přesto, souhlasila byste s tím?"

Chloe pokrčila rameny a beze slova vyšla z kuchyně. Detektivové ji následovali přes obývací do ložnice zařízené neustlanou postelí-letišťem, dvěma nočními stolky, velkým mahagonovým prádelníkem a stojatou lampou vedle křesla. Chloe otevřela horní zásuvku prádelníku, hrabala mezi kapesníky a ponožkami a vytáhla zápisník se spirálou a potrhávanými modrými deskami. Podala jej Carellovi.

"Děkuju," řekl a hned jím začal listovat. Byly tam texty - na první pohled asi tak pro tucet písní. Některé stránky byly jen tak počmárané, zřejmě když Chadderton čekal na inspiraci. Na jedné stránce s nejrůznějšími klikyháky byla tiskacími i psanými písmeny křížícími se jedno přes druhé napsána slova Ze života dole. "Co to znamená?" zeptal se Carella a ukázal Chloe stránku.

"Nevím, snad titul nějaké písničky."

"Zpíval nějakou, která by se tak jmenovala?"

"Ne, ale může to být jen nápad, jen název."

"Rozumíte tomu názvu?" zeptal se Carella.

"Myslím, že ano. Týká se podsvětí, ne? Lidí... prostě kriminálků?"

"Ano," řekl Carella. "Ale váš manžel se snad s kriminálky nestýkal, nebo ano?"

"Pokud vím, tak ne."

"A co s překupníky nebo prostitutkami, o kterých psal?"

"Pokud vím, taky ne."

"To je běžný výraz mezi prostitutkami, ze života dole," řekl Carella.

Chloe mlčela.

"Je tohle ta jeho skříň?" zeptal se Carella.

"Ano, tady ta," řekla a kývla hlavou tím směrem. Carella podal blok Meyerovi a otevřel dveře u skříně. Chloe ho pozorovala, jak přemísťuje ramínka s šatstvem. Pozorovala ho upřeně. Byl by rád věděl, jestli si uvědomuje, že nehledá pestré oblečení, které Chadderton nosil na koncerty, nýbrž černé holínky, černý plášť do deště a černý klobouk - pokud možno mokrý. "Tak tohle nosil?" zeptal se.

"Ano. Dával si to šít u jedné švadleny."

"Hezké," řekl Carella. Chloe ho nepřestávala pozorovat. Odstrčil několik obleků na ramínkách a nahlédl hlouběji do skříně.

"Paní Chaddertonová," řekl Meyer, "mohla byste nám říct, jestli se váš manžel zdál být v poslední době ustaraný, popřípadě v depresi? Nestalo se, že by nepřišel domů, když jste ho čekala, a nedával najevo, že by jeho život byl v nebezpečí?"

Carella pročešával skříň s nadějí, že to bude vypadat jen jako běžná prohlídka, a uvědomil si, že Meyer zaobalil své "nepřišel domů, když jste ho čekala" do hromady maskovacích řečiček a dostal se tak zpátky k možné nevěře, aniž popudil již dostatečně popuzenou Chloe. Ve skříni bylo několik plášťů, ale žádný černý a žádný mokrý. Na podlaze řada ženských lodiček s vysokým podpatkem, několik párů mužských střeviců, několik ženských štrapačnic a jedny ženské na polovysokém podpatku, hnědé. Chloe dosud neodpověděla na Meyerovu otázku. Upírala pozornost na Carellu.

"Paní Chaddertonová?" řekl Meyer.

"Ne. Zdál se mi pořád stejný," řekla. "Co tam hledáte?" zeptala se Carelly ostře. "Zbraň?"

"Ne," řekl Carella. "Vy přece žádnou nemáte, nebo ano?"

"Tohle je snad tyjátr, nějaká komedie," řekla Chloe a rázně odešla z ložnice. Šli za ní do kuchyně. Stála u ledničky a zase plakala.

"Já jsem ho nezabila," řekla.

Oba detektivové mlčeli jako zařezaní.

"Jestli jste tady hotovi," řekla, "budu ráda, když odejdete."

"Smím si vzít s sebou ten zápisník?" zeptal se Carella.

"Vezměte. Jen už vypadněte."

"Dám vám potvrzení, že..."

"Já potvrzení nechci," řekla a zase se dala do pláče.

"Paní Chaddertonová.

"Prosím vás, jděte!" řekla. "Prosím vás, seberte se a táhněte!"

Odešli beze slova.

Venku na chodbě řekl Meyer: "Chovali jsme se jako hulváti."

"Ještě mnohem hůř," řekl Carella.

4

Byly tři hodiny ráno. Seděl v tichu služebny sám u svého stolu a přemýšlel, co se to s ním ksakru děje. Bude jí muset ráno zavolat, omluvit se a říct, že měl za sebou dlouhý den a ještě delší noc, říct, že v tomhle zaměstnání člověk někdy hledá vraha pod každým kamenem, vysvětlit - ale ne, houby! Zacházel s truchlící vdovou jako s nějakým vrahounem a to se nedá omluvit. Byl utahaný, ale to není omluva. Poslouchal Monoghana a Monroea, jak vtipkují o smrti a umírání, a jejich žvásty ho dráždily, ale ani to není omluva. Nic ho neomlouvá za to, že si hrál na rameno spravedlnosti před ženou, která byla jen zdrcená smrtí svého manžela. Jestli zůstane u tohoto zaměstnání ještě pár let, říkal si někdy, tak úplně zapomene, že existují taky nějaký city.

"Je to tvůj případ," nabádá příručka, "nepřestávej vyšetřovat dál." Nepřestávej vyšetřovat, když leje jako z konve a na chodníku leží člověk s hlavou vejpúl a mozek se mu vsakuje do dlažby, nepřestávej vyšetřovat v nemocničním pokoji páchnoucím dezinfekcí, nepřestávej vyšetřovat v činžovním bytě v nevábné čtvrti ve dvě ráno, kde hodiny na zdi odtikávají prázdné noční minuty a žena prolévá slzy nad mrtvým manželem. Prohrabuj se jí ve skřini a hledej šaty, které měl na sobě vrah! Přiměj ji, aby mluvila o manželových eventuálních nevěrách! Proč ne, jsi přece policajt!

Měl jít rovnou domů. Hodiny ve služebně ukazovaly tři bez deseti minut. Fakticky je už vlastně sobota, i když on má pořád pocit, že je pátek. A přišel, jen se leje. Jeho směna skončila o půlnoci a o půlnoci by byl šel domů, kdyby hláška o Chaddertonovi nepřišla ve tři čtvrtě na dvanáct, právě když ho měli vystřídat Parker s Willisem. Byl unavený a podrážděný a připadal si jako král všech neotesanců za to, jak se choval k té Chaddertonové, litoval - a ne málo - sám sebe, ubohého státního zaměstnance, který je nucený zabývat se ošklivými stránkami života při malém platu a dlouhé pracovní době, mizerných pracovních podmínkách a shora přicházejících požadavcích jako Co nejrychleji zatknout a postavit před soud! Měl jít rovnou domů a do postele. Ale na stole ležel zápisník, ležel tu, desky potrhané, stránky plné textů, které napsal mrtvý, a žádal si o pozornost. Vstal, protáhl se a šel ke chladicí nádrži na vodu, vypil kelímeček a vrátil se k psacímu stolu. Na hodinách bylo tři a pět minut. Služebna byla tichá jako špatně osvětlené mauzoleum plné prázdných stolů a mlčících psacích strojů. Za laťkovým brněním, které oddělovalo služebnu od chodby, viděl světlo za mléčným sklem dveří do šatny a za ním zábradlí železného schodiště vedoucího do ohlašovny v přízemí budovy. Dole zazvonil telefon. Slyšel, jak jeden pochůzkář zdraví kolegu, který právě přišel zvenčí. Sám ve služebně, Carella otevřel zápisník.

Nikdy nebyl v Trinidadu, nikdy se nezúčastnil jako divák obrovských kalypsových soutěží, které se odehrávaly každoročně před Popeleční středou v karnevalových stanech ve městě Port of Spain. Ale teď, jak listoval zápisníkem, slova naškrábaná tužkou začala najednou pulzovat afrošpanělskými rytmy, z nichž vycházela. Najednou měl pocit, že je Popeleční středa a on je tam, pohupuje se v rytmu hudby, která se řine z baráku z vlnitého plechu a palmových listů, diváci obojího pohlaví luskají prsty a vykřikují a účinkující vynalézavě mění rytmy i rýmy, vyzpívávají svou ironii, svůj protest, své rozhořčení:

Povídám lidi v týhle naší díře
Starosta si myslí že je velký zvíře
Ve vile muchlá svou tlustou maminu
Chudej negr neví jak uživit rodinu

Tlustá starostka má krásnej vohoz novej
Boháči teď budou mít ples vopravdovej
Na negrovi zase berňák zatančí si A
negrova stará bude honit krysy

Starosta neví že až volby budou
Negr se svou starou ke komisi půdou
Za závěsem u urny zvolí vládu novou
Zatočí se starostou a s tlustou starostovou

Carella si s úsměvem říkal, nemá-li jít za starostou. Píseň, která se posmívá starostově otlé manželce Louise a proslavenému "šampaňskému" plesu, který sponzorovala loni v dubnu, je dostatečný důvod k vraždě. Zavrtěl hlavou, přetřel si obličej rukou a řekl si, že je nejvyšší čas jít domů. Místo toho obrátil další stránku zápisníku. Rytmem i schématem rýmů se další píseň podobala té první, ale skoro ihned - vlastně hned po několika řádcích - zjistil, že je napsaná tak, aby se zpívala v pomalejším tempu. Snažil se představit si zemřelého George Chaddertona, jak zpívá slova zapsaná v zápisníku. Představoval si, že se přitom neusmívá, naopak, v očích se mu zračí bolest. Jakmile si uvědomil smysl písně, vrátil se na začátek a začal číst znova:

Hej holka černá holka černá sestro má
Proč ti z tvejch šatů kouká mnohem víc než má?
Proč tu šlapeš chodník proč si prodějná?
Copak tě ten běloch zblbnul prachama?
Copak nemáš rozum copak nemáš čest?
Od bělocha prachy bereš o sto šest
Prachy bereš necháš na sebe lézt

Běloch, který se k ní blížil, držel nad hlavou deštník. Stála na druhé straně ulice vedoucí od konečné stanice městské železniční dráhy, dlouhonohá, hezká mladá černoška něco málo přes dvacet let, v blond paruce, světlém plášti a černých lakových lodičkách s vysokými podpatky. Stála ve dveřích zavřeného obchodu s lahůdkami, plášť rozepjatý, pod ním vystřiženou růžovou blůzičku a černou minisukni. Pod blůzičkou neměla podprsenku a v chladné a mokré zářijové noci se pod tenkým saténem rýsovaly ztuhlé hroty jejích ňader. Bylo deset minut po třetí v noci a ona od deseti, kdy začala, obsloužila už osm klientů. Byla unavená do morku kostí a nepřála si nic jiného než jít domů do postele. Ale noc byla ještě mladá - jak jí Joey často připomínal - a jestli nepřinese domů víc prachů, než má v kabelce, nejspíš ji vyhodí nahou na déšť. Když se běloch blížil, našpulila ústa a mlaskla jako při polibku.

"Nechceš?" zašeptala.

"Kolik?" řekl ten mužský. Bylo mu hodně přes padesát, jak soudila, byl malý, téměř holohlavý, a měl od deště pocákané brýle, přestože držel nad hlavou deštník. Prohlídl si ji od hlavy k patě.

"Za pětadvacet vyhoním," řekla, "za čtyřicet vykoupím a za šedesát můžeš šukat."

"Bylas... ehm... bylas v poslední době u doktora?" zeptal se.

"Čistá jak lilie," řekla.

"Čtyřicet se mi zdá dost za... za to, cos řekla."

"Chceš vykoupit? To tě zajímá?"

"Třeba jo."

"Tak co ti brání?"

"Cena. Čtyřicet je doopravdy moc."

"Čtyřicet dostávám."

"Tady v tom dešti toho moc nedostaneš," řekl a zasmál se vlastnímu vtipu. "Tři hodiny ráno. Na dešti toho moc nedostaneš."

"A ty nedostaneš nic bez čtyřiceti doláčů," řekla a smála se s ním. "Rozmysli si to. Žádný spěch."

"Máš hezký... no... tadyhleto," řekl.

"Mmmm," řekla s úsměvem.

"Moc hezký," řekl a natáhl ruku, aby jí sáhl na prsa.

Stydlivě se odvrátila. "Prosím ne," řekla. "Tady ne."

"Kde?"

"Hned za rohem."

"Čtyřicet dolarů říkáš?"

"Čtyřicet."

"Jseš dobrá?"

"O první cenu jsem ještě nesoutěžila, ale slibuju, že nebudete litovat."

"A jseš v pořádku? Bylas u doktora?"

"Chodím na kontrolu denně," zalhala.

"Přesto," řekl a vrtěl hlavou. "Čtyřicet dolarů?"

Mlčela. Už se chytil.

"Tak jo, dobrá," řekl. "Asi jo."

Vsunula mu ruku pod paži a pod deštníkem se k němu přitiskla.

Hej holka černá holka co jen z toho máš?

Na zádech a na kolenou že se prodáváš?

Hele holka otrok seš a otrok zůstáváš
Na zádech a na kolenou když se prodáváš
Na kolena sestro k modlitbě je čas
Zapomeň na to s bělochem mít špás
Nechej bílý holky prodávat se zas...

"To je poprvé, co jsem s černou," řekl ten člověk.

"Vždycky je to poprvé," řekla. "Pro štěstí. Nedal bys mi, prosím, těch čtyřicet dolarů?"

"Aha, ano," řekl, "ovšem." Vytáhl ze zadní kapsy peněženku a z ní svazek bankovek. "Jak se jmenuješ?" řekl.

"C. J.," řekla. Čekala, až dá dohromady čtyřicet dolarů. Jednou se jí jeden frajer zeptal, jestli mu rozmění stovku, a div se neskácel, když vytáhla z kabelky šedesát dolarů. Myslel, že si šoustne zadarmo, grázl jeden! Můžeš mi rozměnit stovku? Bodejť by ne, milánku, v čem to chceš? V dvacítkách nebo pětkách? V tom pokoji tady. Někdy ji dovolili použít pokoj v některém masážním salonu, když tamější holky neměly moc co dělat. Zrcadla na stěnách, flaštičky s olejem různých barev na podlaze, člověk by si myslel, že je v nějakém arabském bordelu! Ten pokoj v hotelu ji stojí pět dolarů, ať jí to s chlapem trvá, jak chce dlouho, než ho vystřadí. Dvojitá postel a prádelník, v rohu umyvadlo, u okna fotel, rolety, záclony žádný. Pět doláčů za nanejvýš půl hodiny! Má špatný zaměstnání, měla by mít někde hotel.

"Máš už těch čtyřicet?" zeptala se.

"Mám, mám," řekl. "Vadí ti dolarovky?"

"Dolarovky? Čtyřicet po jednom dolaru?"

"Já jsem číšník," řekl, jako by to tím vysvětlil.

"A to na ty své bakšíše čekáš tak dlouho jako já teď?" zeptala se.

Znova se na ni podíval a pak se zasmál. "Pardon," řekl a začal jí sázet do natažené dlaně jednu bankovku po druhé.

Poslouchala, jak počítá nahlas a myslela si, že to zatracený nemehlo stráví celou noc placením, místo aby si to odbyl a dal pokoj.

"... třicet šest, třicet sedm, třicet osm, třicet devět a čtyřicet," řekl vítězoslavně. "Doufám, že to bude dobrý."

"Bude to extra," řekla. "Neměj péči. Chceš se jít umejt?"

"Umejt?"

"No jo, umejt si toho svého pind'oura, milánku. Jsem čistá, protože chci, abys byl čistej taky ty."

"Ano, dobře," řekl. "Moc dobře. Jo."

"Ty jsi dneska s holkou poprvé?"

"Ne, to ne."

"Sázím se, že je to poprvé," řekla s úsměvem.

"Ne, vyznám se," řekl a šel k umyvadlu.

"Ale ještě nikdo na tobě nechtěl, aby ses nejdřív umyl, co?"

"Ale jo, chtěly," řekl.

"A umej ho pořádně," řekla a vlezla na postel. Neměla kalhotky a roztáhla nohy doširoka s úmyslem nalákat ho, až se otočí. Třeba ho přesvědčí, aby si to rozdál za šedesát. Ale ústy je to zas rychlejší. Procenta z minut. No tak, pitomče, myslela si. Řekla jsem ti umejt, ne sterilizovat! Otočil se od umyvadla, viděl ji, jak tam leží s roztaženými nohama, a páni, on se dokonce začervenál!

"Pojď ke mně," řekla a usmívala se.

Měl ho malinkatýho a bílýho a utíral si ho do ručníku, když přistoupil k posteli. Pořád ještě se červenál, malinkej plešatej sejr, spíš šedesát než padesát, a mrkal na ni za brejlema, červenej jako řípa od krku až po pleš tý svý americký palice.

"Nechtěl bys radši tuhle rozkošnou kočičku?" zeptala se a nadzvedla se v bocích. "Jen dvacku navíc."

"Ne, ne, to je v pořádku," řekl.

"Roztomilá kočička," řekla.

"Ne, ne, děkuju."

"Tak jen vykouřit, co?"

"Ano, prosím."

"Jen moji něžnou pusinku, ano?"

"Ano, prosím, jen to."

"Tak dobře," řekla. "Pojď do postele. Jak se jmenuješ, milánku?"

"Frank," řekl.

Frank, myslela si. Houby s octem, spíš takhle Marvin nebo Ralph. Franků jsem už měla!

"Jak to... počkej... svlíkneš se?" zeptal se.

"Jistě," řekla. "Když si přeješ."

"Jo, to by se mi líbilo."

"Tady poroučíš ty," řekla.

Mlčky se svlékla. Díval se, jak odkládá kusy šatstva. Jen v blond paruce a v lakových lodičkách s jehlovými podpatky - vždycky si je nechávala, jehly do postele je to pravý ořechový - se k němu vrátila.

"Hotovej, Franku?" zeptala se.

"Ano, prosím."

Nahnula se ústy k němu.

Hej holka černá holka na kolenou seš
Jenže při tom bělochovi ptáka vyblafneš
Copak nevíš copak mu to v hlavě nepřečteš?
Že tě chce mít mrtvou že jen otrok seš
Seš jenom negr otrok v řetězech
Spráská tě bičem...

Když spolu vyšli na ulici, ještě přšelo. Frank, nebo jak se jmenoval, jí poděkoval za služby a řekl, že se zas někdy ukáže. Řekla: "Dobrá, Franku, jsem ráda, že se ti to líbilo." Rozešli se na rohu před hotelem a on odešel do deště s parapletem nad hlavou. Povytáhla si plášť vzadu na krk, sklonila hlavu proti dešti a zamířila opět k nádraží. Bylo už skoro půl čtvrté. Ještě pár čísel a pro dnešek šlus. Joey ať jí vleze někde! Ten člověk nemá srdce, vyhnat holku do takovýhle noci! Ale už to nebude trvat dlouho. Varovala ho, řekla mu, že když s ní bude takhle zacházet, nechá ho plavat. "Jestli mě necháš plavat," řekl, "tak ti já urazím palici. Najdou tě na ulici s hlavou vejpu, když zdrhneš!" To určitě, Joey, myslela si, jen počkej a uvidíš! Mám už v bance své dva tácy šest set a ty o nich nevíš, všechny je mám uložené na jméno Clara Jean Hawkinsová, daleko tady odtad, abys mě neviděl, jak je ukládám! Zatím dvacet šest stovek a ještě přibudou. Dvě stovky každou středu večer. A zítra budu s tím chlápem zase mluvit, půjdu s ním na oběd a budeme znova projednávat to album. Řeknu mu, že budu mít ty tři tácy do konce měsíce a to úplně stačí na všechno, povídal. A víš, co pak uděláš ty, Joey? Můžeš si ty svoje varování a výhrůžky vzít a strčit si je rovnou -
Za zády se jí ozvaly kroky.

Lehké kroky klapaly v dešti o chodník.

Obrátila se. Třeba je to klient a chce si začít. Zašilhala skrz déšť a rozeznala jen někoho velkého a hubeného, celého v černém. Našpulila rty a mlaskla jako při polibku.

"Máš chuť?" zeptala se.

Výstřely třeskly noci, čtyři po sobě. První střela jí minula, ale druhá jí vnikla do těla přímo pod levým prsem a na místě ji zabila. Třetí jí roztrhla hrdlo a čtvrtá, to už se kácela mrtvá nznak, jí vnikla do tváře vpravo od nosu a dírou velikosti půldolarové mince prolétla temenem hlavy ven. Když se zhroutila na chodník, spadla jí paruka, ležela vedle rozbité lebky a déšť bušil do jejích umělých vláken a do rozlévajících se kaluže husté rudé krve.

Hej holka černá holka můj song poslouchej
O tom co tu děláš chvíli přemejšlej
Zdvihni hlavu a naplno si to zazpívej
Hej holka černá holka...

5

Carella nenáviděl akční filmy.

V akčních filmech nevidíte hřbitovy, mrtví se neoplakávají. V akčních filmech někdo oběť zastřelí nebo probodne nebo zardousí nebo umlátí a pak se na ni pohodlně zapomene. V akčních filmech je mrtvola jen prostředkem, jak přivést vyšetřovací hrnek do varu. Ve skutečném životě je obětí vraždy člověk a ten člověk má obvykle příbuzné nebo přátele, kteří pro něho truchlí a vystrojí mu důstojný pohřeb. Zabitému člověku se podle všeobecných kmenových zvyklostí dostane téže úcty a slušného zacházení, jakého by se mu dostalo, kdyby zemřel klidně ve spánku. Byl to kdysi přece člověk a člověka nemůžete zamést pod koberec jen proto, aby soukromý detektiv mohl jednat co nejrychleji. Smuteční obřad za George Chaddertona se konal v Monroeově pohřebním ústavu na třídě sv. Sebastiana v Diamondbacku. Ještě dál od středu města blízko ulici Pettit Lane se konalo podobné rozloučení s mladou černou prostitutkou jménem Clara Jean Hawkinsová, která byla zavražděna noc předtím v době, kdy Carella studoval Chaddertonův zápisník. Carella o té druhé vraždě nevěděl. Město bylo velké a z revíru Střed - jih byly do sedmaosmdesátky dobré tři míle. Hlášku o vraždě Hawkinsové přijal detektiv 3. třídy Alex Leopold, kterého tam před třemi měsíci přeložili z Calm's Pointu. Carellu neznal a nikdy s ním nepracoval. Dva detektivové z oddělení vražd, kteří se povinně dostavili na místo druhé vraždy, nebyli Monaghan a Monroe, ti odešli do hajan, když opustili dějiště Chaddertonovy vraždy, ale dva jiní detektivové, Forbes a Phelps. Povinná pitva byla provedena jak u Chaddertona, tak u Hawkinsové, a vyňaté stěly odeslány do oddělení balistiky. Jenže v balistice se dvěma různým případům věnovali dva různí lidé a mikroskopů vzdálených od sebe ani ne dva metry, a jak se patřilo, zaslali své nálezy každý tomu detektivovi, který na případu pracoval, do dvou různých částí města Isoly. Druhá vražda neměla žádného svědka - nenašel se občan dychtící předstoupit a říct, že Claru Jean Hawkinsovou zabil vysoký, štíhlý muž nebo žena, oblečený v černém. Když tu sobotu dopoledne, 16. září deset minut před dvanáctou přišel Carella ke dveřím pohřebního ústavu, neměl nejmenší tušení, že by ty dvě vraždy mohly souviset.

Pořád ještě přšelo a přšelo. Měl na sobě promoklý trenčkot a ještě promoklejší nepromokavý klobouk a cítil se přesně tak, jak vypadal po šestihodinovém spánku na lehátku v šatně: Chaddertonův zápisník v promočené úřední obálce pro ukládání důkazů držel pod paží. Probíral se jím až do pěti ráno a v textech nenašel nic, co by ukazovalo na možného vraha. Z Chaddertonova diáře si vypsál jména, na něž se chtěl zeptat Chloe. Udělá to, až jí bude vracet diář a zápisník - a omluví se za své včerejší chování. Z telefonického hovoru s úřadem policejního lékaře se dověděl, že Chaddertonovo

tělo bylo vyzvednuto z nemocnice v osm hodin ráno a převezeno do zmíněného pohřebního ústavu. Dalo se předpokládat, že tělo bylo zbaveno krve a obsahu žaludku, střev a močového měchýře. Rovněž se dalo předpokládat, že pracovník márnice už zavedl do těla trokar nebo kanylu s roztokem formaldehydu, který způsobuje koagulaci proteinů v těle. A konečně se dalo předpokládat, že voskem a kosmetickými přípravky opravil Chaddertonovu roztržštěnou levou lícní kost a zamaskoval zející otvory v krku a temeni hlavy. Carella přemýšlel, bude-li rakev otevřená. Truchlíci pozůstalí obvykle rádi vidí své drahé zesnulé, jako by klidně spali; buď to, anebo je raději nevidí vůbec. Ředitel ústavu byl malý, velice tmavý černoš, který řekl Carellovi, že tělo bude k spatření ve dvě hodiny odpoledne v Modré kapli. Dále ho informoval, že paní Chaddertonova tu byla už dopoledne, přijala tělo a zařídila všechno potřebné; odešla přibližně v jedenáct. Zmínila se, že se vrátí až v pět hodin. Carella mu poděkoval a znovu vyšel ven do neutuchajícího lijáku. Za chvíli se vrátil a požádal, jestli by si mohl zatelefonovat. Ředitel ho zavedl do kanceláře naproti Růžové kapli. V isolském telefonním seznamu si Carella našel George C. Chaddertona na Raucherově ulici 1137. Vytočil číslo a nechal ho dvanáctkrát zvonit. Žádná odpověď. Nedovedl si představit, že by Chloe Chaddertonová šla do práce den potom, co byl její manžel zavražděn, ale našel si číslo klubu Flamingo, vytočil je a mluvil se ženou, která se představila jako jedna z barmanek. Řekla mu, že Chloe očekávají v poledne. Poděkoval jí, zavěsil, zapsal si číslo klubu do notýsku a pak vyšel a zamířil k místu, kde zaparkoval auto. Zapomněl zavřít okénko na straně řidiče; pootevřel je, aby se mu nezamlžilo přední sklo. Když nasedl, bylo sedadlo promočené skrz naskrz.

Obě velká okna klubu Flamingo byla natřená na růžovo. Uprostřed levého oznamoval mamutí, ručně psaný plakát, že "nahore i dole bez, 12.00 - 4.00". Klub zřejmě nabízel bohatší program, než mu Chloe včera v noci prozradila. "Je to klub nahore bez," řekla a rozdíl mezi nahore bez a dole bez trochu připomínal rozdíl mezi zabitím a vraždou. V druhém okně byl plakát stejných rozměrů slibující "hojnost pití a něco na zub zdarma". Carella měl hlad - posnídal jen sklenici pomerančové šťávy a šálek čaje. Otevřel dveře jednoho ze dvou vchodů a vešel do šerého klubu. Když se jeho oči přizpůsobily šeru, postál chvíli u dveří a poslouchal rockovou muziku, která hulákala z reproduktorů rozmístěných kolem celé místnosti. Dvě dívky, na každé straně barového pultu jedna, kroužily v rytmu rocku. Obě měly na sobě lodičky s vysokými podpatky posázené flitry a s řemínkem přes kotníky, kolem beder a mezi nohama úzký pásek s třásněmi. Obě měly nezakrytá hradla, obě měly pásek s třásněmi rovnou na holém těle a ani jedna nebyla Chloe Chaddertonová.

Teprve teď si všiml, že po obvodu místnosti jsou rozestavené malé stolky. Nebylo tu zrovna nabito. Předpokládal, že nedostatek zákazníků zavínuje déšť. Ale u jednoho stolku tančila - dalo-li se to nazvat tancem - plavovlasá dívka; tančila výlučně pro potěšení muže, který tam seděl sám se sklenicí piva. U baru seděli čtyři muži, po dvou na každé straně, tři běloši a jeden černoš. Carella si sedl uprostřed. Objevila se barmanka - štíhlá rudovláska v černém trikotu a černých síťových punčochách - a přišla k němu. Lodičky s jehlovými podpatky zaťukaly o podlahu z tvrdého dřeva.

"Něco k pití, pane?" řekla.

"Máte něco nealkoholického?" zeptal se Carella.

"Ale ano, samozřejmě," řekla, zakoulela očima a zhluboka se nadechla, takže nevinná otázka dostala okamžitě sexuální nádech. Podíval se na ni. Napadlo ji, že něco nehraje a okamžitě spustila: "Je tu pepsi, kola, seven up nebo ginger ale. Přijde vás to ale nastejno jako whisky."

"Kolik to bude?"

"Tři pade. A něco k jídlu ovšem k tomu."

"Kolu nebo pepsi, obojí mi vyhovuje," řekl Carella. "Chloe Chaddertonová už přišla?"

"Právě má pauzu," řekla rudovláska a pak se zeptala jakoby nic: "Vy jste policajt?"

"Ano," řekl Carella, "jsem policajt."

"Jasně. Když někdo přijde a chce ice-cream sodu, musí to být polda ve službě. Co chcete Chloe?"

"To je věc nás dvou, nemyslíte?" řekl Carella.

"Tohle je slušnej podnik, pane."

"Říká někdo, že ne?"

"Chloe tancuje jako ostatní děvčata. Neuvidíte tady nic, co byste neviděl dole ve městě. Najdete tam představení s nahejma tanečnicema zrovna jako tady."

"Hmmm...," řekl Carella.

Rudovláska se otočila, otevřela láhev a nalila mu. "Tady nesmí na děvčata nikdo ani sáhnout. Tancujou a dost. Zrovna jako dole ve městě. Když to není proti zákonu v normálním divadle, tak to není proti zákonu ani tady."

"Jen klid," řekl Carella. "Nepřišel jsem nikoho zatýkat, naopak."

Dívka znova zakoulela očima. Hned její reakci nepochopil, ale pak si uvědomil, že si slovo naopak, jímž chtěl zdůraznit, že se nepřišel pohoršovat nad tím, jak se tu tančí, vyložila jako slibnou možnost pro překypující obsah svého černého trikotu. Znova se na ni podíval. Okázale pokrčila rameny, odvrátila se a odešla ke kase na konci barového pultu. Jedna z těch dvou tanečnic dřepěla teď s roztaženými nohama před osamělým černým zákazníkem, pohazovala třásněmi a ukazovala všechno, co má. Muž civěl na její nezakrytý klín. Dívka se na něj usmála a olízla si rty. Muž měl brýle. Dívka mu je sňala z nosu, pomalu si je otřela o pochvu a vyloudila na tváři posměšný výraz uražené ctnosti. Vrátila muži brýle na nos, prohnula se dozadu a opřela se o paže, strčila mu rozevřený rozkrok až k obličejí a pohybovala jím nahoru a dolů. Muž jen zíral. Úplně jako v normálních divadlech ve městě, říkal si Carella.

Mravnostní delikty jsou uvedeny v článku 235 oddíl 2 trestního zákona, podle něhož "schvalovat, uvádět nebo pořádat oplzlé představení či se aktivně účastnit té jeho části, která je oplzlá a k jeho oplzlosti přispívá" je přestupek třídy A. V dodatku k tomuto článku v pododdíle 1 stojí: "Jakýkoli materiál nebo představení je oplzlé, jestliže a) ve svém souhrnu apeluje na chlápny, nestydatý nebo morbidní zájem o nahotu, sex, vyměšování, sadismus nebo masochismus, b) ve velké míře přesahuje obvyklou hranici otevřenosti při popisování nebo předvádění takových věcí

a c) nemá naprosto žádnou ospravedlnitelnou společenskou hodnotu."

Carellu ani nenapadlo pochybovat o tom, že dívka prohnutá jako luk a dráždicí sama sebe ke zřejmému potěšení muže na židli před ní se dopouští aktu, jehož cílem je apelovat na chlupatý zájem o nahotu a sex. Ale jak ho právě před chvílí upozornila rudovlasá barmanka, všechno, co bylo k vidění zde, se dalo vidět i v některých divadlech dole ve městě, když si člověk sedl do první řady. Zatkní někoho a zamotáš se do nekonečných soudních tahanic o rozdílu mezi uměním a pornografií, jehož tenkou dělicí čáru Carella - ba ani Nejvyšší soud Spojených států - nedokázal určit. Když o tom člověk přemýšlel - a Carella to dělal často -, tak se ptal, co je vlastně na pornografii tak hrozného? Viděl filmy označené jako přístupné mládeži do sedmnácti let pouze v doprovodu dospělých, viděl dokonce takové, na něž se doprovod rodičů doporučoval, a všechny byly horší než mládeži nepřístupné pornofilmy předváděné v bulvárních divadlech na Stemu. Jazyk, jímž se mluvilo v těch přijatelných filmech, byl totožný s tím, co dennodenně slyšel ve služebně a na ulicích - a že byl člověk, který se díky svému zaměstnání neustále stýkal s nejnižšími společenskými živly. Sex v těch schválených filmech byl stejně otevřený a ušetřil diváka jen detailních souloží a orálního sexu, běžného v pornofilmích. Kde je tedy hranice mezi nimi? Jestliže je v pořádku, když slavná mužská hvězda simuluje lásku k totálně nahé ženě v díle, jež stálo bezpočet milionů dolarů - pokud má ovšem na sobě kalhoty, proč je nesprávné ukázat skutečný sexuální akt v laciném filmu, v němž účinkují neznámí lidé? Ukažte na plátně dramatickou umělkyni, jak předstírá sexuální akt (nedej Bože, aby k němu skutečně došlo), a jakousi záhadou je z toho velké filmové umění, kdežto film s neznámými aktéry zůstane sprostou pornografií. Zřejmě to záleží na úhlu kamery. A on je jen policajt, kterému by neměly tak často vrtat hlavou zákony, za jejichž dodržování je placený.

Ale kdyby právě teď přešel místnost a zatkl tanečnici za "účast v oplzlém výstupu" - to, co provádí s brýlemi toho chlapa, je přece obscenní, nebo ne? - a pak ještě majitele podniku za to, že "schvaluje, uvádí nebo pořádá oplzlé představení", stalo by se co? Byl by to přestupek A, za který lze vyfasovat nanejvýš rok odnětí svobody nebo pokutu nad tisíc dolarů. Když se podaří, že viník je odsouzen, což je krajně nepravděpodobné, bude za tři měsíce z basy venku a po městě se mezi tím potloukají zabijáci, násilníci, lupiči, zlodějové, pedofilové a překupníci a vybírají si oběti mezi obyvatelstvem. Co má tedy poctivý policajt dělat? Poctivý policajt sedí, popíjí svou pepsi nebo kolu, prostě to, co mu ta rudovláska s vynalézavým pornografickým mozkem přinesla, poslouchá řvavý rock a pozoruje nahý zadek blond tanečnice, která se předklání a obrovskými ňadry se téměř dotýká zákaznickových rtů.

Bylo za pět minut tři čtvrtě na jednu, když se na druhém konci barového pultu objevila Chloe Chaddertonová, nahá až na střežičky s vysokými podpatky a obvyklý pásek se stříbrnými třásněmi. Tanečnice, kterou přišla vystřídat, ta, která si otírala černochovy brýlemi to, co by mravnostní policie nazvala podbřiškem, poplácala Chloe po zadku, tanečním krokem přešla kolem ní a sešla po rampě vedoucí z barového pultu. Na gramofonu se ocitla další deska a Chloe začala s širokým úsměvem tančit. Minula černochova se zamženými brýlemi, potřásala nahým poprsím, vystrkovala boky, kroutila se a svíjela v šíleném rytmu reprodukováných kytar a nakonec se zastavila přímo před Carellou. Stále ještě se divoce natrásala, ale přitom se před ním spouštěla do pokleku, ruce s roztaženými prsty nad hlavou, prsy rozhoupané, rozevírající se kolena - a najednou ho poznala. Po obličeji jí přelétl výraz zděšení. Ze rtů zmizel úsměv.

"Promluvíme si při příští přestávce," řekl Carella.

Chloe přikývla. Povstala, chvíli vyčkávala, až se opět chytla rytmu a dlouhýma nohama zamířila k opačnému konci barového pultu, kde seděl černocho.

Tančila půl hodiny a pak přišla ke stolku, kde Carella jedl sendvič, který si udělal na účet podniku. Ihned vysvětlila, že má jen deset minut. Rozpaky ji už zřejmě přešly. Měla na sobě průsvitný najlonový plášť, sice přepásaný, ale nic pod ním, takže když se předklonila a opřela lokty o stůl, viděl ve špičatém výstřihu oba prsy i s bradavkami.

"Chci se vám omluvit za včerejší večer," řekl bez okolků a ona překvapeně otevřela oči. "Doufám, že mi prominete. Snažil jsem se zjistit to nejnutnější, ale přehnal jsem to a rovnou zařadil dvojku."

"Nic se nestalo," řekla.

"Moc se omlouvám, doopravdy."

"Říkám, že se nic nestalo. Prohlídl jste si Georgeův zápisník?"

"Prohlídl. Mám ho tady s sebou," řekl a sáhl pod židli, kam položil obálku. "Nenašel jsem nic, co by mi mohlo být k užítku. Vadilo by vám, kdybych se vás ještě na něco zeptal?"

"Spusťte," řekla, otočila se a pohlédla na nástěnné hodiny. "Jen nezapomeňte, že mám půl hodiny na pódiu a deset minut přestávku. Neplatí mě, abych tu posedávala a bavila se s policajty."

"Vědí, že váš manžel byl včera večer zavražděn?"

"Šéf to ví, přečte si to v novinách. Myslím, že ostatní to nevědí."

"Překvapilo mě, že jste přišla dneska do práce."

"Jist se musí," řekla Chloe a pokrčila rameny. "Nač jste se mě chtěl zeptat?"

"Pro začátek vás zase rozzlobím," řekl a usmál se.

"Jen do toho," řekla, ale úsměv neopětovala.

"Lhala jste mi o tomhle podniku," řekl.

"Lhala."

"A lhala jste ještě o něčem?"

"O ničem jiném."

"Fakt?"

"Fakt."

"Vážně nebyly mezi vámi a manželem rozpory? Neodcházel bez vysvětlení? Nějaké záhadné telefony?"

"Proč předpokládáte takové věci?"

"Já se jen ptám."

"Mezi náma bylo všechno v pořádku. Všechno," řekla.

"Nikdy neodešel a neřekl kam?"

"Byl pryč moc často, ale nikdy s jinou ženskou."

"S kým tedy?"

"Kvůli kšeftu."

"Poznamenal jsem si několik jmen," řekl Carella a přikývl. "Vypsal jsem si je z diáře, lidi, s kterými byl na obědě anebo měl schůzku, všechno v posledních měsících, a lidi, s kterými se měl podle plánu sejít v příštích týdnech. Mohla byste mi říct, kdo jsou?"

"Pokusím se," řekl Chloe.

Carella otevřel svůj notes, našel příslušnou stránku a začal číst. "Buster Greerson," řekl.

"Saxofonista. Snažil se získat George, aby šel do kapely, kterou dává dohromady."

"Lester... Handey, je to správně?"

"Hanley. Chodil k němu na hodiny zpěvu."

"Oukej, to vysvětluje tu pravidelnost. Jednou za čtrnáct dní, že?"

"Ano, v úterý."

"Hawk a tečka. Snad Hawkins. Kdo je to?"

"To nevím. Křestní jméno?"

"Žádný. Jen Hawk. Poprvé se v kalendáři objevuje 10. srpna, byl to čtvrtek. Pak znova 24. srpna, zase čtvrtek."

"Neznám žádnýho Hawk. ani Hawkinse."

"A co Lou Davis?"

"To je majitel sálu Grahama Palmera. To je tam, co George..."

"Samozřejmě," řekl Carella. "Jsem pitomec." Znova nahlédl do diáře. "Jerri Linc a tečka."

"Lincolnova. Zpěvačka. Chtěl s ní točit desku. Zase jeden z jeho nápadů. Ale to už je dávno."

"Podle diáře se s ní sešel 30. srpna."

"Třeba ho začala znova otravovat."

"Šlo mezi nimi jen o kšeft?"

"To byste ji musel vidět," řekla Chloe a usmála se. "Nic než kšeft, můžete mi věřit."

"Don Latham?" řekl Carella.

"Šéf společnosti, která se jmenuje Gramodesky Latham. Značka desek je Černá síla."

"C. J.," řekl Carella. "Váš muž se s ním nebo s ní -" řekl a pokrčil rameny, "setkal 31. srpna a znova 7. září a dneska měl s ní nebo s ním jít na oběd - předpokládám, že to měl být oběd - dneska v poledne. Říká vám to něco?"

"Ne, ptal jste se mě na to už včera večer."

"C. J.," řekl Carella ještě jednou.

"Ne, bohužel."

"Dobře. Kdo je Jimmy Talbot?"

"Toho neznám."

"Davey... Kennemer. Je to tak?"

"Kennemer, ano, to je trumpeták."

"A Arthur Spessard?"

"Další muzikant, zapoměla jsem, na co hraje."

"Tak to je všechno," řekl Carella a sklapl notes. "Povězte mi něco o bratrovi svého muže," řekl najednou.

"O Santovi? Co o něm chcete vědět?"

"Je to pravda, že před sedmi lety utekl?"

"Od koho to víte?"

"Od Ambrose Hardinga. Je to pravda?"

"Je."

"Ambrose řekl, že se snad vrátil do Trinidadu."

"Nevrátil. George ho tam jel hledat, ale marně."

"Máte tušení, kde by mohl být?"

Chloe zaváhala.

"Ano?" řekl Carella.

"George si myslel..."

"Ano, co?"

"Že jeho bratra někdo zabil."

"Proč si to myslel?"

"Protože tak zničehonic zmizel."

"Zmínil se George o někom určitém? Podezíral někoho?"

"Ne. Ale pořád se k tomu vracel. Neminul den, aby se někoho nezeptal na bratra."

"Kde se ptal?"

"Všude."

"V Diamondbacku?"

"V Diamondbacku, ano, ale nejen tady. Pátral na vlastní pěst. Policie nic nevyšetřila a tak se do toho George pustil sám."

"Když říkáte, že jeho bratr zničehonic zmizel, co tím míníte?"
"Jednou večer po koncertě."
"Povězte mi, jak to bylo?"
"Já nevím, co se přesně stalo. Neví to ostatně nikdo. Stalo se to po práci - hráli spolu v jedné kapele. George a jeho bráška."
"Ano, to vím."
"George a dva další kámoši z kapely čekali v autě, až Santo přijde. Odskočil si na záchod nebo něco, nevím už přesně. Jenže on nepřišel. George se vrátil do podniku, prohledal ho od půdy do sklepa, ale Santa nenašel."
"Ti ostatní muzikanti, co tam tenkrát byli - znáte je?"
"Vím, jak se jmenují, ale nikdy jsem se s nimi nesetkala."
"Jak se jmenují?"
"Freddie Bones a Vincent Barragan."
"Bones? Jako kosti? Jmenuje se tak doopravdy?"
"Myslím, že ano."
"Jak se píše to druhé jméno?"
"B-A-R-R-A-G-A-N. Španělské jméno. Vincent pochází z Portorika."
"Ale ani s jedním jste se nikdy nesetkala?"
"Ne, oba jsou z doby, kdy jsme se s Georgem ještě neznali. Vzala jsem si George teprve před čtyřmi lety."
"A jak to, že víte, jak se jmenují?"
"George o nich mluvil. Právě protože tam byli tu noc, co jeho bratr zmizel, víte. A pořád s nimi telefonoval."
"V poslední době?"
"Ne, v poslední době už ne."
"Před čtyřmi lety," řekl Carella. "Takže vy jste se s tím bratrem nikdy nesetkala?"
"Nikdy."
"Santo Chadderton?"
"Ano, Santo Chadderton."
"Je tohle vaše první manželství?"
"Ano."
"Georgeovo taky?"
"Ne. Byl ženatý už předtím." Zaváhala. "S běloškou," řekla a podívala se mu rovnou do očí.
"Rozvedl se s ní nebo co?"
"Rozvedl, ano."
"Kdy?"
"Dva měsíce potom, co jsme se seznámili. Tehdy už spolu nežili."
"Věděla byste, jak se jmenuje?"
"Irena Chaddertonová. Totiž jestli ještě užívá své vdané jméno."
"Jak se jmenovala za svobodna?"
"To nevím."
"Bydlí tady ve městě?"
"Tenkrát tu bydlela. Jestli to platí ještě dnes, nevím."
"Znala Santa?"
"Předpokládám, že ano."
"Mohla by vědět něco o jeho zmizení?"
"Každý, kdo měl někdy co dělat s Georgem, ví o zmizení jeho bratra, to mi můžete věřit. Stala se z toho mánie. Vlastně ano, to je ta druhá věc, pro kterou jsme se hádali. To, že tu tancuju a že on pořád mluví o svým bráchovi. Že ho celou dobu hledá, čte kvůli tomu noviny a zprávy ze soudních síní a z nemocnic. Jeho okolí se z toho málem zbláznilo."
"Řekla jste mi, že vaše manželství bylo šťastné," řekl Carella bez obalu.
"Tak šťastný jako většina ostatních," odpověděla Chloe a pak pokrčila rameny. Tím pohybem se jí župan svezl z jednoho ramene a téměř odhalil jedno ňadro. Nesnažila se ho zakrýt. Dívala se Carellovi do očí. "Já jsem ho nezabila, pane Carello," řekla, otočila se a zase se podívala na hodiny. "Musím jít, diváci čekají," řekla zadýchaně a najednou se zářivě usmála.
"Nezapomeňte tohle," řekl Carella a podal jí obálku se zápisníkem.
"Děkuju," řekla. "Kdybyste se něco dozvěděl..."
"Mám váš telefon."
"Ano," řekla, pokývala hlavou, ještě okamžik se na něj dívala a pak se obrátila a zamířila k baru. Carella si oblékl kabát a nasadil klobouk - obojí bylo mokré jak žvanec - a šel k pokladně zaplatit. Když odcházel, ještě naposledy se otočil. Chloe zaujímala stejnou pozici jako její předchůdkyně před necelými pětácti minutami - prohnutá záda, paže dozadu a roztažené nohy, zářivý úsměv a krouživé pohyby kyčlí před zákazníkem sedícím ani ne čtvrt metru od jejího rozkroku. Když Carella otvíral dveře ven do deště, strkal jí zákazník za uzoučký proužek látky kolem boků dolarovou bankovku.

Když se vrátil do služebny a vrhl se na telefonní seznam, byly skoro dvě hodiny. Irenu Chaddertonovou a Fredericka Bonese nenašel ani v jednom z pěti městských seznamů, ale v seznamu pro Calm's Point objevil Vincenta Manuela Barragana. Zavolal Informace pro další podrobnosti a operátorka mu sdělila, že číslo Ireny Chaddertonové neexistuje, zatímco Fredericka Bonese ano, ale je neveřejné. Carella se představil jako detektiv a ona řekla: "V tom případě vás musím volat zpátky, pane."

"Ano, já vím," odpověděl. "Tady je sedmaosmdesátý revír, číslo Frederick 78024."

Zavěsil a čekal. Věděl, že operátorka si nejdřív musí ověřit číslo, které jí dal, aby se přesvědčila, že skutečně volá z policejní stanice. Pak požádá o svolení svého nadřízeného a teprve potom prozradí Bonesovo neveřejné číslo - i když o ně žádá policista. Telefon zazvonil za deset minut. Operátorka mu sdělila číslo telefonu, a když požádal o adresu, řekla mu i tu. Poděkoval jí a šel k Meyerovi Meyerovi, který vyprávěl nějaký vtip Bertu Klingovi, sedícímu v otáčecí židli za svým stolem, nohy na něm a poslouchal s jakýmsi dětinským napětím. Kling byl nejmladší detektiv z pátrací skupiny, veliký urostlý a plavovlasý mládenec (pořád ho ještě považovali za kluka, ačkoli mu bylo už něco přes třicet), měl bezelstné hnědé oči a upřímný obličej, který se spíš hodil k řepařskému farmáři ze Severní Dakoty než k detektivovi z toho ošklivého velkoměsta. Když se Carella blížil ke Klingovu stolu, zaslechl jen pointu: "Povídám, kamaráde, snad se nepokoušíš utéct?"

Kling a Meyer se rozesmáli oba najednou, Meyer stál vedle stolu, díval se na Klinga a chechtal se vlastnímu vtipu, a Kling seděl na té své židli s nohama pro změnu na podlaze a chechtal se - podle Carelly -, div se nepotrhal. Oběma to vydrželo nejmiň tři minuty, řekl by člověk, ale fakticky to bylo jen takových čtyřicet vteřin. Carella stál a čekal. Když se Meyer konečně přestal kuckat, podal mu list papíru, na který napsal jména, adresy a telefonní čísla Fredericka Bonese a Vincenta Manuela Barragana.

"Co od nich chceme," řekl, "je informace, jak to bylo tu noc před sedmi lety, kdy Santo zmizel."

"Myslíš, že ho doopravdy někdo oddělal?" zeptal se Meyer.

"Jeho bratr si to myslel, to je na beton. Pátral na vlastní pěst po celém městě, dokonce se vrátil na Trinidad a hledal ho tam. Jestli někdo toho kluka doopravdy odprásknul..."

"A jestli George tušil, kdo by to moh být."

"Právě," řekl Carella. "Takže my si zjistíme, co se tenkrát stalo, jsi pro? Koho z nich chceš?"

"Vypadají jako estrádní dvojice," řekl Meyer. "Barragan a Bones."

"Můžeš si hodit."

"Tvou mincí ne," řekl Meyer. "Když tak neutrální."

"Moje mince je neutrální," řekl Carella.

"Ne, je falešná. On má falešný mince, abys věděl, ty cucáku."

"Hej, parde, snad se nepokoušíš pláchnout?" řekl Kling a znova se rozesmál.

"Máš čtvrták?" zeptal se Carella.

Kling, který se nepřestával smát, sáhl do kapsy, Carella vzal minci, prohlédl si obě strany a podal ji Meyerovi ke schválení.

"Oukej," řekl Meyer. "Panna nebo orel?"

"Panna," řekl Carella.

Meyer vyhodil peníz do vzduchu. Dopadl na roh Klingova stolu, odrazil se, narazil hranou na podlahu a odkutálel se přes místnost k chladicí nádrži na vodu a narazil na zeď. Carella i Meyer se k němu rozběhli, dřepili si a prohlédli si ho.

"Orel," řekl Meyer vítězně.

"Oukej, vyber si svého estrádního umělce," řekl Carella.

"Barragan je až někde v horoucích peklech na Calm's Pointu," řekl Meyer. "Beru si ty kosti."

Někdy se člověku lepí smůla na paty.

Adresa Fredericka Bonese byla skutečně Downes 687, tedy přímo v srdci (či v ledvinách?) Isoly, pouhých patnáct minut metrem od policejní stanice. Meyer se vydal na tu vzdálenost ve své staříčké otrískané ševroletce; právo na druhý rodinný vůz, ojetou mercedesku, měla jeho žena Sarah. Meyer přesně věděl, co by řekl jeho otec (dej mu Pámbu lehké spočinutí), kdyby se byl toho vozu dožil. "Ty kupuješ od Němců? Co jsi to za Žida?" Meyer byl sám někdy na pochybách.

Zato nikdy nezapochoyboval, co za Žida byl jeho otec. Jeho otec Max byl Žid se smyslem pro humor. To on se rozhodl, že vyšle jediného syna do života se jménem Meyer Meyer - sranda k popukání, táti! "Meyer Meyerák, smradlavý židák" pokřikovali na něj kluci z téměř výhradně křesťanského okolí, kde vyrůstal. Snažil se vymýšlet chytré odpovědi, kterými by mohl odrazet útoky. Jenže "Dominik Rizzi sere do pizzy" moc nepomohlo, zvlášť když se za ním Dominik rozběhl s baseballovou pálkou hned ten den, co Meyera osvítila ta poetická inspirace. Výsledkem bylo šest stehů na pravé straně hlavy; bez nich by byl Meyer zůstal bez ucha. "Cassidy Patrick uprd se hepšik" skončilo tím, že patnáctiletý a stokilový Patrick honil dvanáctiletého a padesátikilového Meyera kolem osmi bloků, než ho dopadl, spustil kalhoty, ukázal dvě obrovské pŕlky a poručil Meyerovi, aby mu je políbil, nechce-li dostat do kebuly. Meyer ho místo toho kousl, což byl nevypovokovaný a nerozvážný čin, který zrovna nepřispěl k odstranění židovsko-irského napětí; když se Meyer vrátil kvečer domů, vypláchl si ústa dezinfektantem, ale chuť Patrickovy irské zádě nevypřehala a trochu pokazila božskou chuť matčinyh knedlíků. Ten večer u jídla vyprávěl rodinný humorista vtip o italském čističi kanálů, který si stěžoval, že musí uklízet sračky po Židech.

Nadávký ustaly, teprve když Meyerovi bylo šestnáct let a měřil metr osmdesát. Tehdy začal se vzpíráním a když zrovna

nezdvihal železo, pumpoval benzin u místní benzinové pumpy a přál si, aby už poporostl o ty dva centimetry na metr pětasedmdesát. Jakmile dosáhne té výšky a váhy dvaasedmdesát kilo, popadne Dominika a Patricia za límec a omlátí jim hlavy o sebe. Neustálé měření váhy a výšky ho tak zaměstnávalo, že si ani nevšiml, kdy nadávky přestaly. Dominik Rizzi vstoupil do námořnictva a padl ve válce. Patrick Cassidy se dal k policii a přemluvil Meyera, aby nechal studia práv a stal se policajtem. Patrick to dotáhl na zástupce inspektora a teď byl dočasně zařazený do kanceláře okresního státního zástupce, kde vyšetřoval organizovaný zločin. Když potkal Meyera, tak se ho pokaždé zeptal, jestli nechce vidět stopy po zubech, dosud patrné na jeho zadku. Meyerovi bylo přitom vždycky trapně. Ale když si koupil tu mercedesku, žádnou vinu necítil.

Zaparkoval jeden blok před činžovním domem, kde bydlel Bones - bližší místo nenašel - a pak kráčel lijákem k číslu 687. Byl to úhledný dům z hnědého pískovce a stál v řadě podobně úhledných budov. Ve vestibulu hledal poštovní schránku se jménem Bones, nenašel ji, a zazvonil na zvonek označený Správce domu. Vnitřní dveře otevřel běloch mezi padesáti a šedesáti lety. Meyer mu ukázal odznak a legitimaci a řekl mu, že hledá Fredericka Bonese.

"Jo, Freddieho Bonese?" řekl správce. "To jste ho propásnul."

"Už dlouho tu není?" zeptal se Meyer.

"Takový tři měsíce," řekl správce a rozesmál se. Měl zuby potřísněné tabákem a obličej se honosil prošeďivým strniskem starým tři dny. Rozkašlal se smíchy a zřejmě ho překvapovalo, že Meyer nesdílí jeho pobavení.

"Odešel?" zeptal se Meyer.

"Byl odejít," řekl správce a dal se znova do smíchu.

"Někdo ho někam poslal?" zeptal se Meyer.

"Do Castlevieu."

"Do basy?"

"Baže do basy," řekl správce.

"I kruci," řekl Meyer.

Čtvrt', v níž bydlel Vincente Manuel Barragan, byla ještě před pěti lety italským ghettem, ale teď patřila výhradně Hispáncům a neonová světla, připomínající v trvalém dešti puchýře, označovala BODEGA a CARNICEP:AAIA a JOYER:AAIA a SASTRER: AAIA. Patersonův bulvár byla široká třída uprostřed rozdělená pruhem osázeným stromy, které ještě nezačaly žloutnout; dosud zelené listy viselo v dešti ochable z větví. Pod stromy vyrážely z dlážděného pruhu trsy trávy. Třída byla kdysi celá vydlážděná kamennými kostkami, ale později ji vyasfaltovali a v jejím lesklém černém povrchu se v dešti zrcadlily pouliční lampy, už rozsvícené v odpoledním šeru. Byly tři hodiny. Semafor na rohu změnil světlo z červeného na zelené; před Carellou se náhle objevila roztřesená zelená koule. Našel si parkovací místo naproti číslu 2557, poděkoval své šťastné hvězdě, sklopil stínidlo, k němuž byl gumičkou připevněný nápis POLICIE - SLUŽBA, a pak vystoupil z vozu; tentokrát nezapomněl zavřít okýnko. V dešti přeběhl ulici k Barraganovu domu, vyběhl po venkovních schůdcích, otevřel zasklené domovní dveře a vešel do chodbičky lemované mosaznými poštovními schránkami. Černá tabulka z umělé hmoty pod jednou schránkou mu prozradila, že Barragan bydlí v bytě č. 3 C. Zazvonil a vzal za kliku od vnitřních dveří, právě když se ozval bzučák.

Budova byla bez poskvrny. Vestibul za vnitřními dveřmi byl modře a bíle vykachlíkovaný, stěny čerstvě omítnuté tlumenou modrou barvou, v nástěnných svícních nechyběly žárovky, nikde ani stopy po načmáraných klikyhácích. Schodiště páchlo lyzolem. Vyšel po něm do třetího patra. Někde hrál někdo na dřevěný dechový nástroj - klarinet nebo flétnu, nejdřív to neroznával. Když se blížil po chodbě k bytu 3 C, zjistil, že hudba vychází odtamtud, a také už poznal flétnu. Zazvonil a hudba zmlkla uprostřed taktu.

"Kdo je?" zavolal mužský hlas.

"Policie," odpověděl.

"Policie?" řekl muž. "Co se himlhergot děje?"

Carella slyšel kroky blížící se ke dveřím. Dveře se neotevřely. Místo toho zarachotila záklopka na kukátku a muž řekl z vnitřku: "Ukažte mi, prosím, odznak."

Carella blýskl odznakem.

"Oukej," řekl muž. Záklopka zapadla zpátky a klapl zámek. Za okamžik se dveře otevřely.

"Pan Barragan?"

"To jsem já," řekl muž. Byl to Hispánec se světle hnědou pletí a mohutným černým knírem pod orlím nosem, husté černé vlasy mu měkce padaly přes čelo a uši, tmavě hnědé oči si Carellu zvědavě prohlížely. "Co má být?" zeptal se. "Celkem nic," řekl Carella. "Vyšetřuju vraždu a myslím jsem si, že byste mi mohl pomoci. Smím dál?"

Barragan se na něho podíval. "Jde o Georgieho?" zeptal se.

"Ano. Tak vy víte, že byl zavražděn?"

"Četl jsem to v novinách. Pojdte dál," řekl Barragan a ustoupil, aby Carella mohl vejít. Za předsínkou bylo vidět jedním otevřeným obloukem do kuchyně a druhým do obývacího pokoje. Uprostřed obýváku stál stojan na noty a za ním židle s rovným opěradlem. Na sedadle ležela flétna - Carella se tedy nemýlil.

"Dáte si pivo nebo něco?" zeptal se Barragan.

"Nesmím," řekl Carella, "ale díky."

"Nebude vám vadit, když si dám jedno? Cvičím už tři hodiny a vyschlo mi v krku."

"Ne, jen si poslužte," řekl Carella.

Čekal v předsíni. V kuchyni Barragan otevřel nejdřív ledničku a pak plechovku piva. Když se vrátil, držel v jedné ruce plechovku a v druhé sklenici. Oba přešli do obýváku a posadili se vedle sebe na pohovku. Velikými okny, po nichž stékaly proudy deště, viděl Carella v dálce vyvýšenou calmspointskou dálnici plnou vozidel, která se pomalu sunula

hustým lijavcem.

Barragan si nalil pivo do sklenice, zhluboka si zavdal a řekl: "Á, to je lahoda," postavil plechovku na zem a dál popíjel už pomaleji. "Co chcete vědět?" zeptal se.

"Hrál jste před lety v jedné kapele s Georgem a -"

"Hrál," řekl Barragan.

"- a s jeho bratrem Santem?"

"Se Santem taky. Hrál na bonga. Měli jsme Georgieho jako kytaristu, mě na flétnu, Santa na bonga a nějakýho Fredericka Bonese na buben. Jo, opravdu se tak jmenuje, Bones jako kosti, černoš z Jamajky. Nebyla to špatná kapela, už jsem slyšel horší," řekl Barragan a usmál se. Zuby pod hustým černým knírem byly překvapivě bílé.

"Rád bych věděl, co se stalo před sedmi lety," řekl Carella.

"Když Santo zdrhnul, to jako?"

"On zdrhnul? Nebo se mu něco stalo?"

"Čertví," řekl Barragan a potřásl hlavou. "Já si myslím, že zdrhnul z vlastní vůle. Georgie to pak zjišťoval na policii, a protože nikde nebyla žádná hláška, řekl jsem si, že se prostě rozhodl a vzal roha."

"Kam?" zeptal se Carella.

"Kam nevím. Do Kalifornie? Do Mexika? Do Evropy? Kdo může vědět, kam odejde člověk, když se jednou rozhodne zmizet?"

"Proč se rozhodl zmizet?"

"Ze stejného důvodu, jako se pak rozpadla kapela."

"Co to bylo za důvod?"

"Z Georgieho Chaddertona se stala moc velká hvězda, víte. O mrtvech jen dobře, ale ten chlápek byl nafouknutej jak měchuřina. Jedno velký nafouklý ego. Myslel si, že my ostatní jsme tam jen proto, aby on líp vypadal. Chápejte, já hraju slušně na flétnu, dopřic, a Freddie hrál skvěle na ty svoje plechový bubny, dokázal je rozehrát jako nějaký orchestr. Ale Georgie hrál všechny sóla sám. Na kytaru a na nic jinýho. To máte tak: pokud není kytarista opravdický eso, tak je kytara dobrá akorát tak na podkládání akordů pod nástroje, na který se dá zahrát melodie. Najdete moc málo kytaristů, který dokážou slušně zahrát melodii. Takže tady máte kapelu s flétnou a plechovějma bubnama - a řekněte sám, na co že jsou tyhle dva nástroje? Na melodii, nemám pravdu? Jenže Georgie nás nechal hrát riffy pod ten jeho přiblížený kytarový blábol. Drnky-drnky-drnky a pod tím já hraju v jednom kuse túdl-pí-ú-dú a Freddie mlátí dvojzvuky do bubnů. Prostě na pytel, chápete? A tak jsme toho měli nakonec dost."

"Kdy to bylo? Kdy se ta vaše kapela rozpadla?"

"Rok potom, co Santo zdrhnul, tak nějak."

"Povězte mi, jak to bylo tenkrát večer?"

"Jo, milej příteli, to je už strašně dávno. Asi si na všechno nevzpomenou."

"Tak jen, nač si vzpomenete," řekl Carella. "Za prvé, kdy přesně to bylo? Pamatujete si datum?"

"Někdy v září," řekl Barragan. "V sobotu večer - první nebo druhou sobotu v září, nevím už jistě, kterou."

"Nevadí, dál."

"Přelo, to si pamatuju. Měli jsme tu dodávku, co jsme s ní jezdili, hnědou a bílou, brali jsme ji všude, kde jsme hráli. Představení ten večer..."

"Komu patřila ta dodávka?"

"Nám všem. Složili jsme se na ni. Když se kapela rozpadla, vzal si ji Freddie a zaplatil nám."

"Promiňte, povídejte dál."

"Jak už jsem řekl, lilo ten večer jako z konve. Koncert byl v Isole v hotelu Palomar - v centru, znáte ho? Blízko divadla Palomar. Velikánskej hotel, nóbl. Byli jsme náhradní kapela, hráli jsme tenkrát spoustu jihoamerických srágor, rumby, samby, čača, tohle všechno. To bylo, než se Georgie dal na kalypso. Ta druhá kapela - zapomněl jsem, jak se ten jejich kapelník jmenoval - Archie Cooper? Artie Cooper? - tak nějak. Velká kapela, deset nebo dvanáct lidí. Byl to velký maskární ples, lidi v maskách, víte? Nějaký dobročinný účel, už jsem zapomněl jaký - roztroušená skleróza nebo svalová dystrofie, jedno nebo druhý. Georgie pro nás sehnal to účinkování přes chlapíka, který hrál v Cooperovy kapele druhou trumpetu - jmenoval se Archie Cooper nebo Arnie? Georgie kdysi tomu trumpetákovy pomoh, a tak si zase on, když slyšel, že v tom hotelu potřebujou ještě jednu kapelu, vzpomněl na Georgieho a zavolał mu. Byl to dobrej koncert. Hrávali jsme dobře, když jsme byli spolu. No, jak jsem říkal, už jsem slyšel horší."

Do oken obýváku bubnoval déšť. Carella se díval na vodu stékající v čůrcích po skle a poslouchal Barragana; vyprávěl o té deštivé noci před sedmi lety, když se déšť lil na muzikanty, kteří v půl třetí ráno po koncertě běželi se zabalenými nástroji k zaparkované dodávce. Freddie Bones si chránil hlavu novinami, buben mu visel na řemeni přes levé rameno a tloukl ho do boku, když uháněl v dešti. Georgie nadával a stěžoval si, že se jeho nové pouzdro na kytaru namočí, Barragan se smál a utíkal, uklouzl a div sebou nepraštil, pouzdro pod kabátem, aby se do něj nedostala voda. Právě on otevřel dveře dodávky a první vlezl dovnitř, Georgie se posadil za volant a nepřestával nadávat na déšť, Bones si zapálil cigaretu. Georgie nastartoval, otřel přední sklo rukou v rukavici a podíval se na otáčecí dveře v průčelí hotelu, odkud vycházeli pánové a dámy a sháněli se po taxicích. "Kde je Santo?" zeptal se Georgie. Všichni tři se na sebe podívali a Barragan řekl: "Byl těsně za mnou, když jsme vycházeli ze záchoda." Georgie řekl: "A kde je tedy teď?" a znova otřel přední sklo a znova se podíval na otáčecí dveře. "Bude tu každou chvíli," řekl Bones. "Zachovej klid, ty jseš vždycky hned na větví."

Čekali dalších deset minut. Pak Georgie vystoupil a šel zpátky do hotelu hledat bratra. Byl pryč dalších deset minut a tak se Barragan a Bones rozhodli jít hledat jeho. "Ten posranej hotel spolyká dneska celou Chaddertonovic rodinu," řekl Bones a oba se zasmáli, prošli otáčecími dveřmi a šli nahoru do sálu - říkalo se mu Hvězdný prach a nebyl to ten

hlavní, ale menší a nalézal se v mezipatře hotelu. Motalo se tam ještě pár hostů, smáli se a hovořili, ale většina odešla, když muzikanti začali balit nástroje. Barragan a Bones vešli do sálu a trumpetisty z Cooperovy kapely - Harvey Cooper se jmenoval - se zeptali, jestli neviděl Santa. Řekl jim, že ho naposledy viděl, když šel po chodbě na pánský záchod. Šli tedy po chodbě na pánský záchod a Bones zavtipkoval, že se Santo i Georgie třeba spláchni, Barragan se zasmál. Otevřeli tedy dveře od pánského záchodu, ale Georgie ani Santo tam nebyli. Georgieho našli před vchodem do hotelu, mluvil tam s vrátným a ptal se ho na Santa. Vrátný neviděl vyjít nikoho, kdo by nesl soupravu bicích nástrojů. Georgie popsal bratra, ale vrátný neviděl nikoho, kdo by popisu odpovídal.

"Jak vypadal?" zeptal se Carella.

"Santo? Pěkný kluk, ještě světlejší pleť než brácha, černý vlasy, a oči něco jako jantar."

"Jak velký?" zeptal se Carella a zapisoval si.

"Metr pětasedmdesát nebo trochu vyšší."

"Víte, kolik mohl vážit?"

"Byl hubenej. Vlastně hubenej ne, spíš štíhlej by se dalo říct. Šlachovitej, tak něco."

"Věděl byste, kolik mu tenkrát bylo?"

"Sedmnáct. Cucák."

"Takže dneska by mu bylo čtyřicet," řekl Carella.

"Jestli ještě žije," řekl Barragan.

I když Meyer jel v těch proudech vody, jak nejrychleji mohl, dojel k cíli teprve po šesté večer. Pro jistotu nejdřív zavolal, aby si ověřil, že nějaký Frederick Bones skutečně ve věznici je, a pak telefonoval Sáře, že na večeri nebude doma. Sára na to byla zvyklá.

Státní věznice Castleview stála na výběžku trčícím do řeky Harb. Byl to přirozený poloostrov, jemuž vévodily šedivé kamenné zdi budovy, které se na třech stranách táhly až ke břehu. Celá ta betonová stavba, vysoká asi deset metrů, spadala šikmo do vody, takže budila dojem pohádkového zámku obklopeného příkopem. Na zdech bylo osm strážních věží - po jedné v každém rohu úzkého konce vězení, dvě vestavěné do zdí vedoucích k hlavní bráně, a další dvě v každém rohu zdi proti příjezdové cestě. Masivní vstupní brána byla z čtyřcoulové oceli. Meyer stiskl zvonek vedle brány. Otevřelo se v ní okénko.

"Detektiv Meyer, sedmaosmdesátý revír," oznámil obličejí za mřížemi. "Před chvílí jsem volal. Mám povolený rozhovor s jedním vaším vězněm."

"Průkaz," řekl strážný.

Meyer mu ukázal odznak a průkaz v průhledném obalu. Okénko se přibouchlo. Zarachotila těžká závora a brána se otevřela. Meyer se octl na malém vstupním nádvoří obklopeném z obou stran zdmi, vnitřní brána byla přímo před ním. Strážný mu řekl, že si vybral nevhodnou dobu k návštěvě, vězňové jsou u večere. Tam bych měl já být taky, pomyslel si Meyer, ale neřekl to. Místo toho se zeptal, jestli by se mezitím, než skončí večere, mohl podívat na Bonesův osobní spis. Strážný krátce přikývl, vzal sluchátko telefonu, který visel na zdi ve vstupní bráně, krátce promluvil s někým na druhém konci a pak se vrátil k četbě časopisu pro dívky. Za okamžik se u zavřené vnitřní brány objevil druhý strážný, odemkl, roztáhl ji a zeptal se: "Vy jste ten detektiv, co chce vidět něčí osobní spis?"

"Ano, já," řekl Meyer.

"Dneska jste se teda strefil," řekl druhý strážný. "Včera pobodali na dvoře jednoho vězně."

"To mě mrzí," řekl Meyer.

"Jeho ještě víc," řekl strážný. "No tak pojďte!"

Vpustil Meyera na dvůr a zamkl za ním bránu. Zdi vězení vypadaly nebetěčně, když kráčeli deštěm k budově po levé straně. Ve strážních věžích zahlédl Meyer hlavně kulometů namířené dolů na dvůr. Měl tady spoustu přátel - přesněji řečeno spíš obchodních partnerů. Všechno patří k věci, myslel si. Hodný lidi a špatný lidi. Někdy si nebyl docela jistý, který je který. Vemte si policajta, jako je například Andy Parker...

"Tuhle," řekl strážný. "Spisy jsou dole. Kdo vás zajímá?"

"Jmenuje se Freddie Bones."

"Toho neznám," řekl strážný a zavrtěl hlavou. "Opravdu se tak jmenuje? Kosti?"

"Opravdu."

"Neznám. Tadyhle jděte dolů," ukázal. "Večere končí v sedm. Jestli s tím muklem chcete mluvit, tak hned potom. Jsou otrávený, když přijdou o televizi."

"Za kým mám jít, až tady skončím?" zeptal se Meyer.

"Za zástupcem dozorce, kancelář je tady za rohem. Nevím, kdo má zrovna službu, ale někdo tam bude, tak se s ním domluvte."

"Děkuju," řekl Meyer.

"Špičákem na led," řekl strážný. "Čtrnáct děr v hrudníku. Fajn, co?" řekl a nechal Meyera na chodbě.

Úředník ve spisovně váhal ukázat vězeňské materiály bez písemného příkazu. Meyer mu vysvětlil, že vyšetřuje vraždu a že by mu píchlo, kdyby se něco o Bonesovi dověděl dřív, než si s ním promluví. Úředník pořád nebyl přesvědčený. Krátce s někým promluvil telefonem, pak zavěsil a řekl: "Snad to bude oukej." Bonesův osobní spis našel v rozvrzané zásuvce kartotéky, která zažila lepší časy, a usadil Meyera ke stolku v rohu kanceláře. Materiál byl stejně stručný jako ten telefonický rozhovor. Bones si odpýkával první trestný čin. Odsoudili ho za nezákonný prodej "jedné nebo více uncí jakékoli drogy" (v tomto případě heroinu), tedy za trestný čin A-I, který může viníkovi vynést - podle přísných státních zákonů o tvrdých drogách - patnáct let až doživotí. Obhajoba, povolená jen pachatelům trestných činů spadajících pod A-I, mu pomohla k pouhým deseti letům. Za tři a půl roku by mohl být propuštěn na podmínku, ovšem

podmínku doživotní. Bude stačit, když plivne na chodník nebo přejde na červenou a octne se za mřížemi natošup. Meyer dokončil svou domácí úlohu a podíval se na hodinky. Bylo čtvrt na sedm. Chtěl vrátit desky úředníkovi, který pilně psal na stroji něco bezpochyby veledůležitého. Ani nezvedl oči. Meyer stál u jeho stolu s deskami v ruce.

Úředník psal dál. Meyer zakašlal.

"Hotovo?" zeptal se úředník.

"Ano, děkuju," řekl Meyer. "Můžu tady někde dostat sendvič a něco k pití?"

"Myslíte tady vevnitř?"

"Ano."

"Přes dvůr je bufet. Ukažte odznak a pustí vás dovnitř."

"Díky," řekl Meyer.

Odešel z kanceláře, zastavil se u dozorcova zástupce a oznámil, že je tady a připravený mluvit s Bonesem. Pak se s ním dohodl, že Bonese přivedou přesně v sedm do hovorny. Bufet na druhé straně dvora byl vybavený automaty na nealkoholické nápoje a sendviče. Meyer si koupil pomerančový džus a chlebiček se šunkou. Co by asi řekl otec tý šunce, pomyslel si. Strážní se bavili výhradně o včerejším vězni s proděravělou hrudí. Meyer usoudil, že život je pes všude, venku i tady.

Když bylo za pět minut sedm, odebral se do hovorny. Vpusť ho strážný, který ho požádal, aby se posadil k dlouhému stolu, táhnoucímu se po celé délce místnosti. Na puntík v sedm vešel do místnosti vysoký, neobyčejně hezký černoch ve vězeňských šatech a posadil se ke stolu naproti němu. Oddělovala je tabule z průhledné umělé hmoty sedm a půl centimetru silné. Meyer někde slyšel, že je to týž materiál, kterého se užívalo za II. světové války v kulometných věžích bombardovacích letadel. Před každým z obou mužů stál telefon a každá kóje byla opatřena zvukotěsnou ochranou, takže návštěvníci i vězňové měli zaručené aspoň minimum soukromí. Nápis na stěně sděloval, že návštěvní hodiny končí v 17.00 a žádal, aby se návštěvy omezily na patnáct minut. Místnost byla až na Meyera a muže, který seděl proti němu, prázdná. Meyer zdvihl sluchátko.

"Pan Bones?" řekl a připadal si trochu jako fackovací panák v komickém výstupu.

"Co jsem proved tentokrát?" zeptal se Bones do telefonu a usmál se přitom. Meyer bezděky úsměv opětoval.

"Já nevím o ničem," řekl. Vytáhl malé kožené pouzdro, otevřel je, aby bylo vidět odznak a nastavil jej proti dělicí tabuli.

"Jsem detektiv Meyer ze sedmaosmdesátého policejního revíru v Isole. Vyšetřujeme vraždu a já jsem myslel, že byste nám mohl poskytnout nějaké informace."

"Či vraždu?" zeptal se Bones. Už se neusmíval.

"George Chaddertona," řekl Meyer.

Bones jen pokýval hlavou.

"Zdá se, že vás to nepřekvapilo," řekl Meyer.

"Nepřekvapilo, ne," řekl Bones.

"Máte dobrou paměť?" zeptal se Meyer.

"Slušnou."

"Vzpomněl byste si na to, co se stalo před sedmi lety?"

"Třeba před třiceti," řekl Bones.

"Chtěl bych vědět, co se stalo tu noc, kdy zmizel Santo."

"Kdo říká, že zmizel?"

"A nezmizel snad?"

"Prostě se zdechnul," řekl Bones a pokrčil rameny.

"A od té doby o něm nikdo neslyšel."

Bones opakoval totéž gesto.

"Vzpomněl byste si, jak to tenkrát bylo?"

Bones začal vzpomínat. Pokud to Meyer mohl posoudit, vzpomínal velmi podrobně a s maximální přesností. Teprve o několik hodin později - když Meyer telefonicky porovnal to, co si zapsal, s Carellou - zjistil, že v Bonesově vyprávění byly nedůslednosti. Ve skutečnosti se to, co Meyerovi vypověděl Bones a Carellovi Barragan, shodovalo jen ve dvou bodech: oba potvrdili, že George Chadderton byl nafoukaný sobec a že v noci, kdy Santo zmizel, přišlo, jen se lilo.

Pokud jde o ostatek -

Bones si vzpomínal, že vystupovali v hotelu Shalimar v centru Isoly, což byl právě takový palác, jaký si pamatoval Barragan, ale asi o deset bloků dál a v severnější části města, ne v jižní. Meyer ho poslouchal, a protože zatím nevěděl, že Barragan uvedl jméno hotelu jako Palomar, zapsal si do notesu hotel Shalimar a pak se zeptal: "Kdy přesně to bylo, jestli si to aspoň trochu pamatujete?"

"V říjnu," řekl Bones, "někdy uprostřed října."

Později ten večer se Meyer dověděl, že Barragan si datum pamatoval jako "někdy v září, první nebo druhá sobota v září". Ted' však blaženě nevědomý Meyer jen přikyvoval a říkal "Ano, pokračujte, poslouchám", a skutečně pečlivě poslouchal každé Bonesovo slovo a poctivě si je zapisoval do notesu, aby očitým svědkům lépe dokázal jejich nevěrohodnost, jak to bývá v japonských filmech.

Podle Bonese účinkovala kapela na oslavě svatby. Dvě rodiny z vyšších kruhů, na jména si nevzpomínal. Ale ženich právě dostudoval medicínu - nějaký MUDr. - moment, Bones si hned vzpomene, ano, snad doktor Coolidge? Že ten ženich byl doktor, je tutovka, na oslavě bylo ten večer moře doktorů. Cooper, ano, to je ono, Harvey Cooper!

Smokingy a večerní toalety, moc nóbl podnik, samí fešáci a nádherný ženský - zvlášť jedna blondýnka, která se pořád točila kolem pódia s kapelou a dělala oči na Santa. Podle Bonese patřila ta blondýnka - Barragan se o ní vůbec nezmiňoval - k těm urostlým, zdravým kypícím ženským s plnými nadry a dlouhýma nohama, které Bones spojoval s Kalifornií. Páni,

ty kalifornský ženský dovedou člověka pobláznit, zvlášť když je ten člověk náhodou muzikant - a to Bones náhodou byl. Vzpomíná si, jak jednou, potom co se Chaddertonova kapela rozpadla, vystupoval na ticho-mořském pobřeží od hranic Mexika až po -

Meyer řekl, že ho moc nerad přerušuje, ale rád by se vrátil do města v přiměřenou hodinu a taky nechce zdržovat Bonese od televize, protože, jak mu řekli -

"Ne, to je oukej," řekl Bones. "Televize stejně stojí za hovno, samý kecy o policajtech a zlodějích," a dopověděl historku o tý buchtě, co se s ní poznal v Pasadeně, byla to taková ta pravá kalifornská kočka, co hraje tenis, má dlouhý nohy, velký kozy a zuby jak padlej sníh. Vzal ji tenkrát do hotelu do svého pokoje a ukázal jí pár černošskejch servisů, bodejťže, předvedl jí pár kousků, který se tady na pobřeží ještě nenaučila.

"To je výborný," řekl Meyer, "ale Santo -"

"Já jen chci říct," řekl Bones, "že je určitej typ ženskejch, kterejm se dá říkat kalifornský, je vám to jasný?"

"Je mi to jasný," řekl Meyer.

"Je to prostě typ, kamaráde, chápeš?"

"Chápu," řekl Meyer. "Říkáte, že ta žena, která se točila kolem kapely tenkrát v noci, byla ten kalifornskej typ, chápu. Blond a vysoká a -"

"Velký kozy."

"Ano a dlouhý nohy."

"Přesně tak. A plnou pusou bílejš zubů. Kalifornie, kámo! To je ono, kalifornskej typ. Už chápeš?"

"Jo, chápu," řekl Meyer. "A co bylo s tou ženskou? Jméno byste si asi nepamatoval, co?"

"Jmenovala se Margaret Hendersonová a měla za muže nějakýho Hendersona, kterej náhodou předsedal bálu v tom tenisovém klubu, tam, co Margaret vyhrála v ženským singlu."

"To bylo tenkrát v Pasadeně, chcete říct."

"Jo, Margaret Hendersonová. Velká blond dáma s největšíma -"

"Já měl na mysli tu v tom Shalimaru."

"Ne, ne - ta neměla tak velký jako Margaret. Hezký, chápeš, pěkně narostlý, ale kam se hrabala na Margaret!"

"Já myslel, jak se jmenovala."

"Aha! Ne, to nevím, jak se jmenovala. Já s ní nebyl, ale Santo jo, celou dobu."

Bones řekl dál, že Santo trávil celou dobu s tou tajuplnou blond kočkou beze jména, tisknul ji k sobě při tanci a ta výpomocná kapela (Bones se domníval, že výpomocná byla ta druhá, kdežto Barragan si myslel opak) hrála takový ty loudavý melodie, který člověka uspávají. Jenže Santa neuspaly, jak by taky, když měl v náručí tu nádhernou bezejmennou ženskou kalifornskýho typu. Byla celá v bílým, přiléhavá saténová toaleta měla rozparky do půlky stehem, opálených stehem někoho, kdo hraje tenis a ukazuje je z obou stran, na ruku zlatý náramky, cenila na něj ty bílý zuby, dlouhý blond vlasy jí visely až na holý ramena, Kalifornianka k sežrání, co vám mám povídat!

"Měla ho v hrsti od první minuty, kamaráde," řekl Bones.

"Jak to myslíte?" zeptal se Meyer.

"Vláčela ho po parketu, jako kdyby byl zhypnotizovanej."

"Ale ale," řekl Meyer a zdvihl oči od notesu. "Odešel s ní aspoň jednou ze sálu? Kde to vůbec bylo?"

"Řek jsem vám, že v hotelu Shalimar."

"Ano, ale v kterém sále?"

"Říkaj mu tam Měsíční záře."

"Odešel s ní někdy během večera? Viděl jste je odcházet?"

"Jednou. Ne, počkejte, je to jinak. Neviděl jsem ho, jak s ní odchází, ale jak je s ní venku."

"Kde venku?"

"Venku na chodbě. Šel jsem na záchod a viděl jsem Santa a tu blondýnu, jak dou po schodech nahoru."

"Odkud?"

"Asi z dolejška," řekl Bones. "Jak to mám vědět?"

"Když říkáte, že vypadal jako zhypnotizovanej?"

"To jsem řekl jen tak."

"Nemyslel jste -"

"Že byl zfetovanej?"

"Ano."

"Já myslím, že Santo nefetoval."

"Ani trošku trávy semtam?"

"Ne," řekl Bones. "Řek bych, že ne. Santo ne, určitě ne. On se měl moc rád, víte, až moc. Vždycky když jsme zkoušeli - zkoušeli jsme v suterénu v První biskupsky v Diamondbacku -, Santo chodil na dámskou toaletu."

"Na dámskou?"

"Jo, protože tam bylo zrcadlo, takový to vysoký, v kterým se člověk vidí celej. Na pánským záchodě bylo taky zrcadlo, chápete, ale nad lavorem, a Santo chtěl vidět své nádherný tělo v celý kráse, chápete?"

"Chápu," řekl Meyer. "Chodil tedy na dámský záchod?"

"Ono tam totiž nebylo nebezpečí, že na něj někdo narazí. Byli jsme dole sami, zkoušeli jsme tam. Byl to suterén biskupskýho kostela, jestli chápete."

"Chápu. Santo byl vzpěrač nebo tak něco?"

"Jak jste to uhád? Počkat, že vy jste to dělal taky?"

"Kdysi," řekl Meyer.

"Taky jste chodil na dámský záchody a obdivoval se tam sám sobě?"

"Na dámský záchody jsem nechodil."

"Na chlapa vašeho věku vypadáte dobře," řekl Bones. "Kolik je vám vůbec?"

Meyerovi se nechtělo říkat Bonesovi, jak je starý, protože by mu musel zároveň vysvětlit, že vzhled holohlavých mužů někdy klame; nejsou totiž tak staří, jak vypadají, zdají se usedlí a nudní, i když jejich srdce jsou mladá, ale pak si vzpomněl, že si ještě nesundal klobouk, ten higginsovský, který mu dosud sedí na hlavě, takže pleš není vidět. V čem to vězí, ptal se Meyer sám sebe, že ho náhodný pozorovatel může nazvat "chlapem vašeho věku"?

Rozhodl se pominout Bonesovu otázku a vyhnout se i další diskusi o dnech, kdy byl klukem ukájejcím se ve své ložnici; ještě by nějaký bezděčný detail - například zmínka o císaři nebo určitých dostizích - pomohl Bonesovi, aby přesněji určil jeho sešlost věkem. Protože však - samozřejmě že jen proto - do děje vstoupila osudová žena v podobě zdravím kypící, dlouhonohé a bujně vyvinuté Kalifornanky, která zřejmě okouzila Santa v okamžiku, kdy plavně přešla parket v sále Měsíční záře a uvelebila se mu na rameni, když tloukl do svého bonga, položil Meyer Bonesovi následující otázku. Kdyby na ni byl dostal správnou odpověď, mohla přinejmenším zdvihnout oponu nad tříaktovým dramatem známým jako Santovo zmizení (a rychle přejmenovaným, jakmile Meyer porovnal své zápisy s Carellovými). Otázka zněla takto:

"Řekněte, pane Bonesi, je možné, že by byl Santo odešel z hotelu s tou ženou? Co myslíte? Když dohráli. Bylo by možné, že by prostě odešel s ní?"

Možné bylo ovšem všechno, ale otázka - aspoň to tak vypadalo - byla očividně absurdní. Kdyby byl Bones viděl Santa, jak odchází z hotelu s tou záhadnou blondýnou - stala se ještě záhadnější, když Carella řekl, že Barragan se o ní vůbec nezmínil -, kdyby byl skutečně měl sebemenší podezření, že Santo a blondýnka zmizeli v bouřlivé noci společně, proč by to nebožtíku Georgeovi Chaddertonovi neřekl? A nebyl by ten ušlechtilý muž (podle Barragana i Bonese hajzl) omezil své pátrání na dámy kalifornského typu s dlouhým nohama a bujným poprsím? Jistěže ano. Meyer si to uvědomoval, ale přesto napjatě čekal na Bonesovu odpověď.

"Ano," řekl Bones. "Já si myslím, že to bylo takhle."

"Mohl byste mi to vysvětlit podrobněji?" řekl Meyer.

"Myslím, že zdrhnul s ní."

"A co pak?"

"Co pak, to nevím."

"Kdy jste ho viděl naposledy?"

"Při poslední sadě."

"A co pak?"

"Šel ze sálu s Winniem."

"S Winniem?"

"S Winniem Barraganem."

"Ze sálu kam?"

"Na věcě," řekl Bones.

"A pak?"

"Já a Georgie jsme sbalili nástroje a šli dolů, že tam na ně počkáme."

"Kde jste čekali?"

"Pod krytým vchodem do hotelu."

"Ano, a dál?"

"Viděli jsme Winnieho, jak vystupuje z výtahu, a tak jsme se rozběhli k autáku. Za pár minut dorazil i Winnie, ale bez Santa. Tak jsme se vrátili do hotelu a hledali ho, ale byl pryč."

"A vy si myslíte, že odešel s tou blondýnou?"

"Vy byste to na jeho místě neudělal?"

"No," řekl Meyer a nechal to slovo viset ve vzduchu. Poctivě řečeno, nevěděl, co by udělal, kdyby se kolem něho točila krásná blondýna v přiléhavých bílých šatech, ale docela určitě věděl, co by udělala jeho Sara, kdyby ho viděla odcházet z hotelu Shalimar nebo nějakého jiného s takovou blondýnou. Za pár vteřin by byli policajti okrsku Sever-střed vyšetřovali náhlou a nepochopitelnou smrt plešatého detektiva s lebkou roztržitěnou ztvrdlým preclíkem. "Zmínil jste se o tom Georgiemu?" řekl. "Že jeho bratr třeba odešel s tou blondýnkou?"

"Ani nápad," řekl Bones.

"Proč ne?"

"Mohl mi vlízt někam," řekl Bones, čímž jednoduše shrnul svůj vztah k G. C. Chaddertonovi.

"Ta blondýnka," řekl Meyer. "Nemohl byste ji popsat podrobněji?"

"Extra třída," řekl Bones.

"Jak byste řekl, že byla velká?"

"Metr pětasedmdesát nejmiň."

"Jak stará?"

"Ze začátku bych byl řek osmadvacet, ale myslím, že byla starší. Něco přes třicet."

"Proč si to myslíte?"

"To se pozná podle toho, jak se ženská nese. Tahle byla starší. Tak třicet nebo trochu víc. Taková pěkná, víte, všechny ty kalifornský ženský jsou zdravý jak řípa, oblafnou člověka zdravím, takže si myslí, že je jim dvacet, když je jim doopravdy padesát."

"Ale ona vypadala na něco přes třicet, jste říkal, že?"

"Nevypadala, ale nesla se tak."
"Tomu nerozumím," řekl Meyer nechápavě. "Vypadala na třicet nebo ne..."
"Jak bych měl, prosím vás, vědět, jak vypadala?"
Meyer zamrkal. "Jak to myslíte?" zeptal se.
"Měla na obličej masku," řekl Bones.
"Masku?" řekl Meyer a znovu zamrkal. "Na svatbě?"
"Cože?" řekl Bones. "Aha." Taky zamrkal. "Třeba jsem si to nějak popletl, co člověk ví," řekl.

Ten večer v půl deváté se Carella s Meyerem telefonicky shodli, že někdo - buď Barragan, nebo Bones - si to skutečně nějak popletl, dokonce pořádně. Meyer soudil, že špatnou paměť má Bones, a Carella souhlasil, že ta urostlá svůdná blondýnka musí být skutečně výplod jeho fantazie, když unikla pozornosti Vincenteho Manuela Barragana, který si naopak přesně vzpomínal na všechno, co se událo tu noc před sedmi lety a vyšťáral v paměti i takové útržky rozhovorů, jako byla Bonesova poznámka, že hotel sežral celou Chaddertonovic rodinu. Carellovi připadlo dále divné, že ta tenis hrající svůdnice z Pasadeny byla přesným obrazem blondýnky, která nejdřív vylákala Santa na taneční parket, kde tančili v těsném objetí za zvuků orchestru Harveyho Coopera (Cooper byl podle Barragana vedoucí orchestru, podle Bonese ženich), a později odešli do noci, kde se společně a navzájem zbavovali on své mladické vášně a ona strachu z nastávajícího přechodu, načež zmizeli z povrchu zemského navěky. Podle Barragana hrála kapela na maškarním plese, který se zdál pravděpodobnější než Bonesem uváděná svatba, zvláště když dotýčná blondýnka - pokud vůbec existovala - najednou měla masku, jak si Bones dodatečně vzpomněl. Barragan si byl jistý, že to byl dobročinný podnik ve prospěch roztroušené sklerózy nebo svalové dystrofie. Byl tedy podle Bonese Harvey Cooper nejen ženich, ale taky právě graduovaný lékař? A odehrálo se to v sále Hvězdný prach nebo Měsíční záře? Nebo ani v jednom? Či v obou?

"Myslím, že se na to budeme muset kouknout ještě ráno," řekl Carella rozšafně. "Teď na mě čekají s večeří."
"Kdo čeká?"
"Teddy. A Bert se ženou."
"Některý lidi jedí v super restauracích," řekl Meyer, "kdežto ty druhý ve vězeňském bufetu."
"Promluvíme si ráno," řekl Carella.
"No jo, tak dobrou noc," řekl Meyer.
"Dobrou," řekl Carella.

Tu noc potmě v posteli s Teddy těsně v náruči, zatímco déšť šlehal do okenních tabulek, Carella okamžitě poznal, že Teddy nespí. Posadil se, rozsvítil noční lampičku a nechápavě se na ni podíval.

"Teddy?" řekl.
Byla k němu otočená zády, neviděla mu na rty. Dotkl se jejího ramene a ona se převrátila obličejem k němu. Překvapilo ho, že je uplakaná.

"Copak," řekl, "copak, miláčku... co...?"

Potřásla hlavou a zase se odvrátila, zavrtila hlavu do polštáře a jeho vyloučila - když ho neviděla, nemohla ho ani slyšet, oči jí sloužily za uši, ruce a obličej za hlas. Ležela a vzlykala do polštáře a on jí znovu sáhl něžně na rameno. Popotáhla a otočila se opět k němu.

"Chceš mluvit?" řekl.

Přikývla.

"Co se stalo?"

Potřásla hlavou.

"Něco jsem proved?"

Znova potřásla hlavou.

"Tak co je?"

Posadila se, vytáhla z krabice na nočním stolku papírový kapesníček, utřela si nos a strčila kapesníček pod polštář. Carella čekal. Konečně začaly její ruce mluvit. Sledoval je. Znal tu řeč, za ta léta se jí naučil a dobře, i jeho ruce jí už mluvily, ani přitom nekoktaly.

Jak k němu hovořila, začaly jí po obličejí znovu stékat slzy, ruce se rozechvěly a zastavily se. Zase popotáhla a sáhla pod polštář pro zmuchlaný kapesníček.

"Mýlíš se," řekl.

Zavrtěla hlavou.

"Říkám ti, že nemáš pravdu."

Stejně gesto.

"Milenko moje, líbíš se jí a moc!"

Její ruce se opět rozhovořily. Tentokrát vychrlily proud slov a vět, mluvily tak rychle, že jí musel říct, ať zpomalí, a i pak mluvila tak rychle, že ji sotva stačil sledovat. Chytil ji za obě ruce a řekl: "Tak počkej, děvenko. Jestli chceš, abych tě slyšel..." Kývala a popotahovala a mluvila pomaleji, prsty měla dlouhé a vláčné, tmavé oči se leskly slzami, když mu znovu říkala, že Augusta Klingová ji docela určitě nemá ráda. Augusta řekla a udělala dnes večer -

"Co?"

Teddyiny ruce se opět rozhovořily. Víno, řekla.

"Vína? Co bylo s vínem?"

Při přípitku.

"Já se na žádný přípitek nepamatuju."

Ona připíjela.

"Na co?"

Tobě a Bertovi.

"Na ten případ, chceš říct. Že jsme ho vyřešili."

Ne, tobě a Bertovi.

"Miláčku Teddy -

Mě vynechala. Připila jen tobě a Bertovi.

"Proč by to prosím tě dělala? Je to ohromně milá holka -"

Teddy se znova rozplakala.

Objal ji a přitiskl k sobě. Děšť bušil do oken ostošest. "Moje milá Teddy," řekl a ona se mu dívala vzhůru do obličeje a pozorovala jeho ústa a slova vytvářející se mu na rtech. "Moje milá, Augusta tě má ráda." Teddy zavrtěla hlavou.

"Sama to přece řekla. Vzpomínáš si, jak jsi vyprávěla o dětech, jak April spadla do rybníka na policejním pikniku? A jak tam Mark skočil, aby ji zachránil a voda byla jen půl metru hluboká? Vzpomínáš si, jak jsi vyprávěla...?"

Teddy přikývla.

"A pak jsi šla na záchod, vzpomínáš si?"

Opět přikývla.

"Vidíš, a sotva jsi odešla, Augusta mi řekla, že jsi báječná."

Teddy se na něho podívala.

"Přesně tak to řekla. Řekla: Ježíši, ta Teddy je báječná. Kdybych já dovedla takhle vyprávět jako ona!"

Slzy se znova vyřinuly.

"Teddy, proboha, proč by tě neměla mít ráda?"

Podívala se mu rovnou do očí. Ruce se začaly pohybovat.

Protože jsem hluchoněmá.

"Jsi ta nejbáječnější žena na světě," řekl a políbil ji a přitiskl ji k sobě. A pak jí slíbal slzy z tváře a z očí a znova jí řekl, jak moc ji miluje, a řekl jí to, co jí pověděl tenkrát už před bůhvíkolika lety, když ji podvanácté požádal, aby si ho vzala, a nakonec ji přesvědčil, že je tisíckrát lepší než všechny ostatní ženy, kdežto ona si do té doby myslela, že je o něco horší. Všechno tohle jí řekl teď znova a dodal: "Ježíši, Teddy, já tě miluju k smrti," a pak se milovali tak, jako se milovali, když byli mladší, mnohem mladší.

7

Věděl, že je na ostrově, slyšel, jak člun připlouvá do přístaviště už před hodinou, ale ještě za ním nepřišla, a to ho udivovalo, přemýšlel, jestli neudělal něco, co by se jí znelíbilo. Odjela z ostrova brzo potom, co ho v pátek večer nakrmila, a od té doby nedostal nic k jídlu. Nástěnné hodiny - novinka, kterou si musel vyškemrat - ukazovaly čtvrt na deset. Dnes nesnídal ani neobědval a byl by rád věděl, jestli na něj zapomene i s večeří. Někdy ty hodiny proklínal. Bez hodin měl téměř blažený pocit dezorientace. Minuty přecházely v hodiny, z hodin se stávaly dny, pak týdny a měsíce. A roky. Podíval se na hodiny včera večer, když v půl deváté zaslechl člun; znamenalo to, že v devět bude na pevnině, tak dlouho to trvá člunem, půl hodiny. K tomu je třeba přidat ještě dvě hodiny cesty do města, takže do Isoly měla dorazit kolem jedenácté.

Přemýšlel, kam asi ve městě šla, přemýšlel o jejím životě mimo tento pokoj a ostrov. Viděl ji ve městě jen jednou, ten večer, kdy se seznámili, a od té doby uplynulo sedm let - než mu dovolila hodiny, směl mít kalendář. Snažil se počítat dny, ale pokoj neměl okna, a tak nikdy nevěděl, kdy slunce vychází a kdy zapadá. První rok se spletl o měsíc. Myslel, že jsou Velikonoce. Snažil se sledovat čas bez hodin a odškrtnával dny na kalendáři odhadem, podle něj byly už Velikonoce. Smála se a řekla, že je teprve 12. února, je to všehovšudy pět měsíců, to už ho omrzela?

Pokoj - říkal mu klec - byl přibližně pět metrů široký a něco přes šest metrů dlouhý, změnil ho kroky, když ho v něm poprvé zamkla. Byl tenkrát na ostrově teprve týden a řekl jí, že se chce vrátit na pevninu, a ona řekla, to se rozumí, jen co si zatelefonuje, on ať si zatím namixuje drink a odpočine si, hned bude zpátky. Tehdy jí ještě věřil, bylo to týden potom, co se div neumilovali k smrti po celém domě - v její ložnici, na podlaze obývacího pokoje, v kuchyni, kde ležela holým tělem na stole s nohama zaháknutýma kolem jeho pasu, v herně a v tomhle pokoji, který býval pokojem pro hosty, než se stal jeho klecí, a který - jak mu řekla - byl kdysi psychiatrickou ordinací, než dům koupila ona. Tím se vysvětlily ty dvojité dveře.

Dveře byly masivní, z pevného dubového dřeva, jedny s klikou na levé straně se otvíraly do pokoje, druhé s klikou vpravo ven. Byl-li člověk v pokoji a otevřel ty první, vrazil do druhých. Prý kvůli soukromí. Dokud dům patřil psychiatrovi, šlo o to, aby nebylo slyšet blábolení bláznů, kteří platili šedesát dolarů za hodinu, aby mohli ležet u lékaře na pohovce. Tlusté dvojité dveře. Na dveřích panty; vytáhnout z nich šrouby a dveře vysadit nešlo, protože šrouby prostě nebylo vidět. Na obojích dveřích, vnějších i vnitřních, zámky. V žádné stěně nebyla okna, protože pokoj býval součástí velkého pravoúhlého suterénu s kotlem v jednom rohu. Psychiatr dal pak kotel obezdít a pokoj rozdělil na dvě stejné poloviny: vedlejší hernu, kde se s ní Santo ten první týden, co tu byl, miloval na kulečnickovém stole, a tento pokoj, jeho jeskyni, jež byla kdysi psychiatrickou ordinací. Teď se však z něj stal skutečný pokoj pro hosty se zabudovanými skříněmi proti posteli, s pohovkou u další stěny, s rozvěšenými obrazy a samozřejmě i s velikou

manželskou postelí a se samostatnou koupelnou s umyvadlem, záchodem a vanou.

"Samozřejmě," řekla, "odpočiň si, udělej si něco k pití, já si jen vyřídím ty své telefony a pak skočíme do člunu a já tě odvezu do města, oukej, chlapec?" Ovšem, holčičko. Šel k baru, taky vestavěnému, namixoval si skotskou se sodou, posadil se na pohovku a poslouchal stereo. To bylo před sedmi lety, sbírka desek byla stará už tenkrát, většina písniček pocházela z předpotopní doby. V těch uplynulých sedmi letech desky nevyměnila a on poslouchal totéž znova a znova, desky byly ohrané a poškrábané, jako byl poškrábaný a ohraný i on. Sedm let, sedm let v tomhle pokoji! Ale oné noci tenkrát dávno, potom co spolu strávili ten týden tady na ostrově v krásném zářijovém počasí, byla ona žena s vlastním ostrovem u Sands Spitu - na koho by to neudělalo dojem? Nemohla se ho nabažit, řekla mu, že je jí osmdvacet let, jenže on viděl v obýváku její fotku z nějaké vyšší školy, kterou absolvovala, a ta měla na zadní straně datum, takže jí bylo nejmíň dvaadvacet už tenkrát, ne? No dobře, když je někdo k čemu, může dostudovat dřív, třeba ve dvaceti, ale dřív to nesvede nikdo, a tak jí podle data na té fotce mělo být dvaatřicet, a ne tolik, jak říkala, osmdvacet... A teď je jí devětatřicet, je to už stará ženská.

Kde je večere, copak mu dneska nepřinese večeri, chce ho zase nechat hladovět čtrnáct dní jako tenkrát, když se mu skoro podařilo utéct? A bylo by se mu to podařilo, nebýt toho psiska. Věděla, že se bojí psů, řekl jí to, když si ten první týden povídali v posteli, strašně se bojím psů, řekl, chápeš? Když mi bylo osm, jeden mě kousnul. Prašivěj foxteriér, nějaký chlap ho věnčil, a ta zatracená bestie se na mě vrhla a vyrvala mi kus masa z nohy, museli mě očkovat proti vzteklině, už tě někdy očkovali proti vzteklině? Bolí to jak čert! Od té doby se psů bojím, div se nepotento, jak nějakýho vidím. Byl už nahoře na zdi a málem pryč, když pustila toho psa - velkánskýho německýho ovčáka. Hnal se za ním s vyceněnými zuby, srazil ho k zemi, až se převálil do vysokého rákosí na břehu oceánu, tlačil tu obrovskou psí hlavu od sebe, snažil se odstrčit ty tesáky, moře se valilo k němu a její hlas překřikoval hluk příboje: "Ne, Clarenci, ne!" Krásný jméno pro takovýho německýho zabijáka! Odvedla psa na vodítku a Santovi řekla, ať jde hezky zpátky jako hodný chlapec. Viděla, že odmontoval zámky na obou dveřích, na noc ho zamkla do koupelny, psa nechala sedět na prahu. Až do rána ta bestie vyla! Celé dva další týdny nedávala Santovi najíst za trest, že se snažil utéct, a když mu nakonec přinesla jídlo, něco do něho namíchala, upadl totiž do totálního bezvědomí. Nevěděl, jak dlouho trvalo, ale když se probрал, byly na obojích dveřích nové zámky, bezpečnostní, které by nedokázal odmontovat, i kdyby byl profík. A od té doby seděl pes na chodbě před těmi velkými dvojíty dveřmi pořád.

Ale to se stalo až později, stalo se to - ztrácel pojem času. Když ho tu zamkla poprvé, ano, tenkrát poslouchal, ano, poslouchal ty její desky a popíjel skotskou, vnímal muziku a myslel na to, jak se brzo vrátí do města a bude hrát na koncertu s Georgiem a ostatními, popíjel, usmíval se a najednou, když si uvědomil, jak čas utíká, mrkl na hodinky a zjistil, že ona je pryč už hodně přes půl hodiny. Co chcete, ženská, jde si zatelefonovat a trvá jí to věčnost! S úsměvem vstal z pohovky, šel ke dveřím a vzal za kliku jako obvykle, ještě nic netušil, a pak zjistil, že dveře jsou zamčené, ona ho v pokoji zamkla! Začal křičet, pojď sem a otevř ty dveře, snad ho i slyšela, ale nepřišla a neodemkla. Stejně pochyboval, že ho slyší přes ty tlustánské dvojité dveře. Vrátila se až druhý den ráno a přinesla mu na tácu snídani. Když vešla, držela v ruce pistoli, nevěděl, jestli ji měla celou tu dobu v domě, nebo jestli si ji odjela na člunu do města koupit. Nevyznal se v pistolích, nerozeznal jednu ráži od druhé, ale tahleta nevypadala jako příruční zbraň, kterou nosí dámy v kabelce. Vypadala jako něco, co by uštěřilo člověku hlavu. Řekla mu, ať ustoupí od dveří, a on řekl: "Počkej, co to má znamenat?" a ona na něj zamávala pistolí a řekla jen: "Ustup!" Pak položila táč na podlahu, řekla: "Tady máš jídlo, sněz to!" a odešla. Oboje dveře zamkla.

A právě při téhle snídani mu poprvé dala něco do jídla. Vypil pomerančovou šťávu, snědl ovesné vločky a vypil kávu a nevěděl, co z toho, co pozřel, obsahovalo ještě něco. Něco však jistě, protože ztratil vědomí skoro hned potom, a když se probudil - nevěděl po kolika hodinách -, ležel nahý na posteli, po šatech ani památky, náramkové hodinky pryč, ruce svázané za zády a nohy v kotnících. Začal ji znova volat, ale zase nevěděl, jestli ho skrz ty dvojité dveře slyší. A pomalu začínal chápat, že přijde, jen když sama chce. Volat a řvát nemělo smysl, nic nemělo smysl, jen vypátrat, jak se dostat pryč.

Jak vypadá ostrov, věděl, provedla ho po něm ten první týden, kdy byl ještě host, a ne vězeň, miloval se s ní v člunu a na pláži, miloval se s ní v malém jehličnatém lesíku na jižním břehu, miloval se s ní ve dne v noci, v životě se s takovou ženou jako ona nesetkal a řekl jí to. Ale město mu scházelo, to víte, chtěl se tam vrátit. "To už jsem tě omrzela?" zeptala se ho. "Ne, ne, jen bych se chtěl zas trochu projít po ulicích, slyšet pod nohama dláždění, víš, miláčku? Já jsem městskej kluk, narodil jsem se tu a jsem tu vychovanej, máma pochází z Venezuely a táta z Trinidadu - neviděl jsem ho od svých tří let, kdy odešel s holkou, která dělala v Diamondbacku servírku -, ale já a můj bráška Georgie jsme stoprocentní Američani, praví Yankee-Doodle-Dandy, jak rače vidět," řekl a rozesmál se. "Zůstaň ještě jeden den," řekla.

Ten první týden mu sdělila, že otec jí koupil ostrov jako dárek k šestnáctým narozeninám. Jsi jediná šestnáctiletá slečna na světě, která má svůj soukromý ostrov, řekl prý jí přitom. Santo si ho představoval jako pracháče v bílých kalhotách a dvouřadovém modrém saku, s bílou námořnickou čepicí na hlavě. "Tumáš, drahoušku, tady máš ten svůj soukromý ostrov" - zatímco lidi na celém světě se hrabou v popelnicích a hledají kus žvance. Když se vdala, postavil jí na ostrově dům a řekl dcerušce, že má mít svoje místo, kam se může uchýlit před vším, tady do té své malé přímořské skrýše hodinku vzdálené od pevniny. Jenže skrýš tak malá nebyla; měla čtyři ložnice, ani nemluví o herně v suterénu a hostinském pokoji, který býval psychiatrovou -

Tehdy ji poprvé přistihl při lži. Bylo to v tom prvním týdnu; tehdy ještě nebyl jejím vězněm, pořád ještě - jak to říct - nedělali ve dne v noci nic jiného než to jedno a přísahali si věčnou lásku. Všiml si té lži a řekl: "Počkej, jak to, když ti otec koupil ostrov k šestnáctým narozeninám a dům postavil, když ses v jednadvaceti vdala - proč teď tvrdíš, že jsi koupila ten dům od psychiatra a ten že dal zřít dole ty dvojité dveře, aby nebylo slyšet, jak jeho pacienti vykřikují, že jsou Napoleon? Jak to tedy je?"

Tenkrát přiznala, že dům nekoupila od žádného psychiatra, ale že byla za psychiatra provdaná a ty dveře dole dal udělat on, aby se jeho pacienti mohli bez obav vyžívat ve svých zamotaných minulostech. Santovi se to všechno nezdálo a řekl jí to. Bylo to čtvrtý den, ano, snad ten čtvrtý. Pořád ještě jedli, pili a veselili se. Nakonec mu příští den řekla pravdu, totiž myslel si tenkrát, že to je pravda, ale jistý si už nebyl. Procházeli se po pláži. Měl na sobě starý svetr, který mu půjčila, patřil prý jejímu manželovi, tomu psychiatrovi, který vůbec psychiatrem nebyl, jenže on se to dověděl, teprve když mu řekla pravdu. Rackové kroužili nad leklými rybami vyvrženými na břeh a tropili obrovský hluk, odráželi se bíle a šedivě od jasně zářijové oblohy a zobáky měli žlutější než bledě zlaté slunce, v jehož záři poletovali. Moře bylo klidné. Klidný byl i její hlas.

Řekla mu, že jí otec skutečně koupil ostrov, když jí bylo šestnáct, a pravda je prý i to, že otec postavil dům pro ni a pro jejího manžela, když se vzali. "Bylo mi jednadvacet a teď je mi osmadvacet," řekla a byla to další lež, ale to zjistil, teprve když se podíval na zadní stranu fotografie v obýváku a všiml si data. V každém případě to podle její poslední verze bylo tak, že ji manžel šest měsíců po svatbě opustil, prostě se jednoho dne sebral a odešel a ona se - dá se to tak říct - nervově zhroutila. Otec ji nechtěl poslat na léčení, a tak jí obstaral soukromou péči na ostrově; tehdy tam dal zřídít ty dvojité dveře se zámky. Aby si neublížila. Měla totiž sebevražedné sklony. Když ji manžel opustil. Několikrát se pokusila o sebevraždu. Ty dvojité dveře se zámek tam byly na její ochranu. Ošetřovatelka před nimi seděla dnem i nocí. To jí bylo jednadvacet a odešel od ní manžel.

Santo to všechno poslouchal a říkal si, tentokrát jsem kápl na tu pravou, pomoz mi pámbu, ale projevoval účast se vším, co prodělala, chudinka malá, a zeptal se jí, jak se cítí teď, a ona řekla: "Copak nevíš, jak se cítím teď? Cítím se skvěle!" Předpokládal, že je to pravda, v každém případě se zdálo, že je zdravá a silná a v posteli neměla nikdy dost, ale on znal kdysi v Diamondbacku jednu duševně zaostalou holku, s kterou si to rozdávali všichni chlapi z okolních baráků; většinou na ploché střeše. Nevyznala se sice v počtech ani v pravopise, ale připravit mužského o rozum, to dokázala jedna radost. Možná že s touhle holkou je to zrovna tak, vlastně ne holkou, ale ženskou, řekla sice, že je jí osmadvacet, ale on věděl, že je to dvaatřicet - možná že by měla být zavřená za dvojitými dveřmi, pokud zrovna nešoustá do roztrhání těla, a to by dělala, kdyby bylo po jejím, ve dne v noci celé Vánoce, jenže on řekl, že musí zpátky do města.

Trvalo mu přesně třicet vteřin, než pochopil, že je uvězněný. Kdyby mu byla neřekla o tom nervovém zhroucení a zamčených dvojitých dveřích, byl by si třeba pomyslel, no prosím, hraje si se mnou, zamknula mě tady, ale za chvíli přijde dolů jen v černém podvazkovém pásu, síťových punčochách a lakových lodičkách s vysokými podpatky, postříká mě od hlavy k patě šlehačkou, pak mě bude zažíva jíst a poprosí mě, ať jí odpustím ten hloupý vtip, chtěla jen, abych si myslel, že jsem ve vězení. Byl by jí věřil, kdyby mu byla před dvěma dny nevyprávěla, jak se zcvokla, když ji manžel po svatbě opustil. Třeba to byla taky lež, ale sotva si bude někdo vymýšlet, že se nervově zhroutil, nebo ano? Ne, tenhle pokoj, v kterém se octl - tohle vězení, ta klec -, byl kdysi jejím vězením, její klecí, kterou zvenčí hlídala ošetřovatelka, možná s připravenou svěřací kazajkou nebo injekcí nebo něčím, co by ji uklidnilo, kdo to ksakru má vědět? A teď je ve vězení on, a ona je venku a míchá mu do jídla uspávací utrejšy, kdy ji napadne, a přichází s ním trávit volný čas a ukazuje mu tu německou obludu, ukázala mu ji hned ten den, co ji koupila, tedy tři dny potom, co ho zamkla - to bylo tenkrát, když mu poprvé namíchala do jídla to svinstvo a on ležel spoutaný na rukou a na nohou. Dveře se otevřely a ona vešla s tím německým ovčákem, vypadalo to jako medvěd grizzly, tak ohromná bestie to byla. Santo před ní ucukl a ona se usmála, čubka jedna, ukázala ty své rovný bílý zuby a pohodila plavou hřívou. "Neboj se, broučku," řekla, "Clarence je to nejhodnější lidské stvoření na světě." Clarence! A Clarence zavrčel tak, jak lidská stvoření nikdy nevrčí, to byste ho museli slyšet, a ty jeho černý pysky, nebo jak se tomu říká, to měkký černý maso kolem huby se odtáhlo a ukázalo tesáky, každé z nich měřil nejmíň patnáct centimetrů, každé! To nejhodnější lidské stvoření vypadalo, jako že je ochotný vyrvat Santovi z nohy pěkný kus masa nebo mu skočit na krk a vyrvat mu plíce. A ona se usmála, usmála se, čubka! "Clarence bude ode dneška na ostrově," řekla. A potom, když se poprvé snažil zdrhnout a pes se za ním vrhnul, potom mu řekla, že Clarence bude od teďka sedět přede dveřmi, zrovna tak jako tam sedávala ošetřovatelka tenkrát, když ona měla ty potíže. "Kdybys něco potřeboval," řekla a usmívala se, "stačí říct Clarencovi." Usmívala se!

Santo si zpočátku myslel, že na ni vyzraje. Oukej, ty čubko, chceš mě držet zavřeného na tomhle posraném ostrově s tím posraným hafanem, co se tu potuluje, oukej, víš, jak ti to oplátím? Dostaneš ode mě, milá holka, TOHLE, to dostaneš, nedostaneš nic, houby, starou bačkoru, totální a absolutní hovno, abys věděla! Ale když se za ním přišla pomilovat - bylo to snad dva nebo tři týdny potom, co koupila to psisko -, zamkla za sebou dveře, oboje, pověsila klíče Clarencovi na obojek, řekla: "Sedět, Clarenci," a ten odpornej hafan seděl ve dveřích a koukal na ni, jak jde k posteli. Měla na sobě bledě modrou noční košili, nic pod ní, takže jí nylonem prosvítalo tělo, nádherný tělo, to, co ho na ní upoutalo nejdřív, štíhlý a dlouhý s pěknými kozama a dlouhýma nohama, přišla k posteli, sedla si na kraj a řekla: "Nechceš se pomilovat, Santo?" a on jí řekl, že nechce, že se nebude milovat s někým, kdo ho tu drží jako vězně s tou zatracenou bestií Clarencem, která je ochotná ho rafnout, vem toho psa pryč a ty taky zmiz, nechci se milovat s takovou čubkou, jako jsi ty!

Ale... no víte... bylo to už tři týdny, tři týdny, co měl ženskou, tři týdny od doby, kdy nedělali ve dne v noci nic jiného, a teď tu byla, lezla k němu do postele, vymotala se z noční košile, vzala ho do ruky a pak do úst a pak najednou ucouvla, překulila se na záda a roztáhla nohy do široka jako tenkrát v kuchyni a on byl najednou na ní, bylo mu jedno, jestli je její vězeň nebo otrok nebo cokoli, jen ji musel mít a nenáviděl se za to, že ji chce.

O úniku snil bez přestání. Jednou nevrátil vidličku na podnos - nikdy mu nepřinesla nůž, svině, jídlo měl nakrájené, vždycky když ho přinesla - nechal si vidličku a snažil se vydloubat ve stěně v koupelně díru, aby se dostal z toho zatraceného pokoje do suterénu a nějak obelstil tu psí bestii, ale vidlička se zlomila, ona pak zjistila, že jí chybí, a zase ho potrestala, trestala ho vždycky, když něco provedl, když podle ní něco provedl. Jindy předstíral, že je mu nanic,

strčil si prst do krku, vyzvracel se na podlahu a představoval si, že ji donutí zavolat doktora... ale ne, řekla, kdepak doktor, přinutila ho, aby zvratky umyl, a když řekl, že umře, odpověděla: "Ale ne, co bys umíral." Pořád snil o tom, jak unikne. Dostane se odsud, dostane se ke člunu, bude volný.

V zámku se otočil klíč. Čekal. Dveře se otevřely. Stála tam s Clarencem na vodítku. Usmála se, přivedla psa do pokoje, řekla "Clarenci, sednout!" a vrátila se do chodby pro táč se Santovým jídlem. Donesla ho na malý stolek před pohovkou, odložila a - pořád s úsměvem - řekla: "Máš hlad, chlapečku?"

Neodpověděl. Posadil se a pustil se do jídla.

"Stýskalo se ti po mně?" zeptala se.

Pořád mlčel, jen hltal jídlo. Přes pokoj naproti němu u dveří seděl na zadních nohou Clarence a pozoroval ho.

"Měla jsem ve městě nějaké vyřizování," řekla.

"To mě nezajímá," řekl.

"Myslela jsem, že by mohlo."

"Nemohlo."

Pokrčila rameny, šla ke dveřím a zdvihla ze země vodítko.

"Vrátím se," řekla.

"Napadlo tě někdy, co by se se mnou stalo, kdybys umřela?" zeptal se najednou a zvedl oči od jídla na podnose.

"Umřel bych tu hlady, uvědomuješ si to?"

"Uvědomuju," řekla. "Ale neboj se, chlapečku, máme před sebou ještě dlouhý život."

Mlčel.

"Co si mám vzít na sebe?" zeptala se.

"Kašlu na to, co si vemeš."

"Co na mně máš nejraději? Chci, abys byl dneska večer šťastný."

"Budu, když mě necháš na pokoji."

"Tomu nevěřím."

"Věř tomu, je to pravda."

"Mám si vzít tu černou paruku?"

"Řek jsem, že je mi to jedno."

"Hezky si spapej večeri," řekla. "Já tě tedy překvapím, jsi pro? Vezmu si něco, co jsi na mně ještě neviděl."

"Jestli mě chceš překvapit, tak přijdeš a řekneš mi, že jsem volnej."

"To nemůžu."

"Proč ne?"

"Já tě potřebuju, Santo."

"Já chci odejít."

"Ano, to vím."

"Já se tady zblázním. Jestli mě tu budeš držet ještě nějaký čas, tak přijdu o rozum. Umřu, chápeš? Umřu v tomhle pokoji."

"Neumřeš," řekla a zase se usmála. "Neumřeš, pokud to nebudu chtít já. To si pamatuj, Santo, prosím." Podívala se na hodiny. "Za hodinu jsem zpátky. Budeš připravený za hodinu?"

"Nebudu."

"Buď připravený," řekla.

"Nenávidím tě," řekl tiše.

"Miluješ mě," řekla a zase se usmála. Byla už na odchodu, když jako by si na něco vzpomněla. Otočila se, podívala se na něj a řekla: "Mimochodem - C. J. už nepřijde."

8

V pondělí 18. srpna ráno, když se Meyer pokoušel zjistit u Státního sdružení pro svalovou dystrofii a Národní společnosti pro roztroušenou sklerózu, jestli byli na začátku září před sedmi lety sponzory dobročinného plesu, zavolał Carellovi Henry Gombes z balistického oddělení.

"Ty střely vypálený na místě činu," řekl.

"Případ Chadderton?" zeptal se Carella.

"Chadderton, Chadderton," řekl Gombes, který se zřejmě díval do papíru před sebou. "Jo, Chadderton, roh Culverovy a Jižní sedmý, 15. září. To je ono."

"Je," řekl Carella.

"Zprávu ti pošlu," řekl Gombes, "ale nechceš si zatím něco z toho poznamenat?"

"Ven s tím," řekl Carella.

"Na místě se nenašly žádné vyhozené nábojnice, což znamená, že to nebyla samonabíjecí pistole. Našlo se ale pět střel, tři z nich pořádně zdeformované."

"To byly ty tři, co trefily oběti," řekl Carella.

"Byly ty oběti dvě?"

"Jo, dvě."

"Jedna to, pokud vím, přežila."

"Správně."

"Neříká ten člověk, kolik slyšel výstřelů?"

"Nemůže si vzpomenout."

"Proč se ptám... to, že se našlo jen pět nábojů, ještě neznamená, že revolver byl pětiranný."

"Byl prázdný, když se ho vrah snažil dorazit," řekl Carella.

"Vážně? Hmmm. V každém případě mají ty nalezený střely jedna jak druhá 0,3585 palce v průměru a to znamená, že máme co dělat s nábojem ráže 38 Smith & Wesson. Pravotočivý drážky mají stoupání 0,183/4 a průměr drážek je 357, což by mohlo znamenat, že to byl revolver 38 Smith & Wesson. Když k tomu přidáme šest polí, který jsme zjistili, můžeme s jistotou tvrdit, že jde o osmatřicítku Smith & Wesson používající náboje 38 Smith & Wesson - náboje osmatřicítky Smith & Wesson používá služební policejní model a taky Terrier a obě zbraně jsou pětiranné. Pak je tu ještě Special a Bodyguard model a rovněž Centennial, který taky užívají náboje osmatřicítky Smith & Wesson Special se stejným stoupáním drážek jako normální osmatřicítka, ale osmatřicítka Special má jiný průměr - jak jsem už řekl 0.3585 - a to je průměr náboje osmatřicítky, ale ne náboje Special. Naše mikrometry jsou kalibrovány na tisícinu palce a tak si nemyslím, že bychom se spletli, pokud jde o ráži tý zbraně. Je to osmatřicítka docela určitě, a když vezmeme v úvahu všechno ostatní, tak je to osmatřicítka Smith & Wesson, buď služební policejní zbraň, nebo Terrier, který jsou obě pětiranné. Co máš ty, Carello?"

"Služební Special."

"Jo a ty se dělají jen s čtyřpalcovou hlavní. Terrier má dvoupalcovou a je to lehčí zbraň, má jen sedmáct uncí na rozdíl od tvého Specialu, kterej váží osmáct. Střelil muž nebo žena?"

"Zatím nevíme."

"Na tý jedny unci nezáleží, ale ta kratší hlaveň by mohla být důležitá. Snadněji by se vešla do kabelky, chápeš?"

"Chápu," řekl Carella.

"Takhle to teda vypadá," řekl Gombes. "Revolver ráže 38 Smith & Wesson, buď služební policejní model 33, nebo Terrier model 32. Doufám, že ti to pomůže," řekl a zavěsil.

Meyer ještě telefonoval. Carella sešel dolů a řekl Miscolovi, ať zavolá na ředitelství a požádá komunikace, aby rozeslali na všechny revíry interní oběžník s žádostí o informace týkající se inkriminovaného revolveru Smith & Wesson ráže 38; má to být buď služební policejní model 33, nebo Terrier model 32 a použil ho vrah večer 15. září. Miscolo řekl, že zavolá, jen co se mu dovaří káva. Carella se vrátil do služebny, kde Meyer právě pokládal sluchátko.

"Strefil ses?"

"Svalová dystrofie to nepořádala a roztroušená skleróza taky ne," řekl Meyer. "Asi to byla přece jen ta svatba. Třeba byl ženichem opravdu doktor Harvey Cooper a třeba -"

"Zavolej Americké sdružení hudebníků," řekl Carella, "a zjisti, jestli nějaký doktor Harvey Cooper je jejich členem. Když ano..."

"No jo, ale myslíš, že budou mít tak starý záznamy o účinkování?"

"Za pokus to stojí. Jestli něco zjistíš, tak jednej dál. Chci zajít za těma lidma, co jsou v Chaddertonových diářích."

"Už jsi s některým z nich mluvil?"

"Právě se do toho chci pustit."

"Chceš se se mnou o ně podělit?"

"Nejdřív se přeptej na toho doktora."

Paní Cynthia Rogers Hargroveová měla na sobě prošívaný župan, pod ním něco, co vypadalo jako starodávná noční košile s krajkovým límečkem, a kolem krku perlový náhrdelník jako obojek. Bylo jí nejmén šestasedmdesát let. Seděla naproti Meyerovi Meyerovi u stolu s damaškovým ubrusem v jídelním výklenku svého bytu na Hall Avenue a po východních oknech, po nichž se normálně lila sluneční záře, stékaly proudy vody. Paní Hargroveová mluvila hlasem, který Meyer spojoval jen s velmi bohatými lidmi - nejen v Británii prozrazuje intonace řeči, do které třídy mluvčí patří. Paní Hargroveová byla absolventkou vassarské univerzity, přední prestižní školy Rosemary Hallu, a ještě předtím některé soukromé základní školy ve městě. Paní Hargroveová představovala štíhlou jachtu závodící v Newportu, také čaj o páté na Palm Beach a ovšem také snídani v pondělí v deset hodin ráno, zatímco většina města opouští své kutě hned po sedmé a před osmou pojídá své první jídlo dne. V této zemi svobody a vlasti statečných, ve státě, kde se všichni rodí jako sobě rovní, byla paní Hargroveová živoucím dokladem prastaré moudrosti, že někteří lidé jsou stvoření jako rovnější než ostatní. Meyer se v její přítomnosti cítil poněkud nesvůj. Snad proto, že ještě nikdy neokusil toastovaný anglický lívaneček s nefalšovaným angreštovým džemem skotského původu. Když se do něj zakousl, byl si jistý, že chroupnutí dolehne přes celé město až do služebny 87. revíru. Rychle upíjel kávu a doufal, že tak ztlumí hlasité žvýkání.

"Nazvali jsme to ples pro blondýnky," řekla paní Hargroveová.

Meyer zamrkal a pak řekl: "Ples pro blondýnky?"

"Ano. Znáte přece ty dvě postavičky z komiksů? Blondie a Dagwood. Znáte je?"

"Znám, ovšem," řekl Meyer.

"To byl ráz, který jsme určili. Blondie a Dagwood. Dáte si ještě trochu kávy?" zeptala se a sáhla po stříbrné konvici napravo od svého talířku. "Jak jste na mě přišel?" zeptala se a nalila mu.

"Zavolał jsem A.S.H.," řekl Meyer, "a tam mi -"

"A.S.H.?"

"Americké sdružení hudebníků."

"Ach ovšem," řekla paní Hargroveová.

"Ano," řekl Meyer, "a požádal je, aby se podívali do svých záznamů... Zjistil jsem, že každý dirigent jim musí oznámit své smlouvy a vedoucí kapely.

"Jistěže, to se dá čekat," řekla paní Hargroveová.

"Ano," řekl Meyer, "a požádal jsem je, aby se podívali, mají-li tam hráče jménem Harvey Cooper.

"Ach ano."

"To jméno vám něco říká?"

"Ano, je to člověk, kterého jsem tenkrát najala."

"Ano," řekl Meyer, "tenkrát před sedmi lety, 11. září, máme-li být přesní. Víc informací jsem z nich nedostal. A taky mi dali vaše jméno a adresu, která byla na smlouvě, kterou jste podepsala."

"Ano, je to vlastně docela jednoduché."

"Chvilku nám to trvalo, než jsme k tomu došli," řekl Meyer. "Nejdřív jsme hledali něco, co mohlo sponzorovat Sdružení pro svalovou dystrofii nebo Státní společnost pro roztroušenou -"

"Ach ne, to nebylo nic tak vznešeného," řekla paní Hargroveová. "Vezměte si ještě lívaneček, pane Meyere. Později už nebudou dobré."

"Ale byl to dobročinný ples, že?"

"Byl. Ale dal by se nazvat spíš soukromou dobročinnou akcí, nepořádala ho žádná státní organizace, chápete?"

"O co v té dobročinné akci šlo?"

"Snažili jsme se zřídit stipendijní fond pro místní střední školu. Aby mladí lidé, kteří si to zaslouží, mohli jít studovat dál na univerzitu. Většina místních občanů posílá děti na soukromá gymnázia, ale státní střední škola je u nás docela kvalitní a my jsme si mysleli, že mládež, která ji navštěvuje, by měla mít tytéž příležitosti, jakým se těší privilegovanější chlapci a dívky."

"Chápu," řekl Meyer. "Takže účelem plesu bylo vybrat peníze na ten stipendijní fond."

"Ano."

"Kolik jste doufali získat?"

"Odhadovaný náklad na výuku jednoho studenta a ostatní vydání potřebná ke studiu na kvalitní vysoké škole je přibližně dvacet tisíc dolarů. Doufali jsme, že vyděláme tolik, abychom mohli poslat na čtyřleté vysokoškolské studium tři chlapce nebo dívky."

"Takže jste doufali získat šedesát tisíc dolarů?"

"Ano."

"A kolik jste skutečně vybrali?"

"Dvacet tisíc navíc. Ples byl docela úspěšný. Myslím, že to způsobil především ten ráz - ples pro blondýnky."

"Co vlastně znamená ten ráz - ples pro blondýnky?" zeptal se Meyer.

"Byl to maškarní ples, chápejte. Všechny ženy musely přijít jako Blondie a muži jako Dagwood. Někteří samozřejmě přivedli i svého psa, ten měl představovat Daisinku, toho psa z komiksu. Snažila jsem se to nepodporovat, už před plesem jsem jasně prohlásila, že zvířata nevítáme, přirozeně jsme nestáli o přemíru Daisinek. Ale někteří lidé to nepochopili, i když jsem to vyjádřila naprosto otevřeně. Měli jsme tři sta dvacet Blondií, stejný počet Dagwoodů a přinejmenším deset Daisinek."

"To vám tam pobíhali psi?"

"Ano. Ovšem, nedá se říci, že pobíhali. Byli jsme na takovou situaci totiž připraveni. Spojili jsme se s organizací, která obstarává psovody -"

"Psovody?"

"Ano. Obvykle jsou to studenti a vodí psy na pravidelné procházky během dne v případech, kde oba manželé pracují, nebo večer, kdy si někdo prostě nepřeje mít odpovědnost za venčení zvířete - mimochodem já to stanovisko zcela chápu. Já psy nesnáším. Vy také?"

"Neřekl bych, že je zrovna -"

"Psi jsou skutečně nechutní," řekla paní Hargroveová. "Ale to jsou koneckonců všechna zvířata. Proč lidé chtějí chovat zvířata doma, je nad mé chápání. Jsou tak nečistá! V každém případě jsme měli několik zkušených psovodů po ruce, aby vrátili neposlušná štěňata tam, odkud přišla. Námitky měli jen dva lidé. Jeden přivedl jezevčíka, prý představuje Daisinku, říkal, chápete to? Ten druhý zase čínského pinče. Dali jsme je do dvou šaten - ty psy, ne jejich pány - a rozřešili problém tímto způsobem. Ale skutečně, dovedete si představit, co by se bylo dělo, kdyby si každý přivedl svého psa? Lidé nemají rozum, když jde o zvířata. Ani špetku rozumu. Nechutní tvorové, tahle zvířata, jedno jak druhé!"

"Když říkáte, že jste měli tři sta dvacet blondýnek..."

"Ano, tolik vstupenek jsme prodali. Dvě stě padesát dolarů každá dvojice. Tři sta dvacet žen představujících Blondii a tři sta dvacet mužů s patkou do čela jako Dagwood - ten chudák vypadá příšerně - a s motýlkem pod krkem. Blondie a Dagwood."

"Jaký to mělo smysl, paní Hargroveová?"

"Smysl žádný, to byla přece jen zábava, pane Meyere. Ale vydělali jsme osmdesát tisíc jen na vstupenkách a to není špatné. A cadillac, který jsme udělili jako cenu za nejlepší masku, nám věnoval jeden místní obchodník."

"Pořádali jste soutěž o nejlepší kostým nebo něco takového?"

"Nešlo jen o kostým Dagwood a Blondie, jak víte, nebývají nijak nápadně oblečení. Podle mého názoru se o tak velký úspěch zasloužil právě ten jednoduchý námět. Ženy si nakonec mohly obléct, co chtěly, pokud měly světlé vlasy. A muži potřebovali jen motýlka místo kravaty a trochu pomády na vlasy. Cenu jsme udělili za celkový dojem. Za to, jak se

dvojice pohybuje a chodí, jak se vžila do postav Blondie a Dagwooda. Musíte uvážit, že všichni měli masky na obličejích..."

"Ach tak, měli masky?"

"Ano. Takže ze strany poroty nemohlo v žádném případě jít o protekci. Mohli vlastně posuzovat jen... jen celkový dojem. Jestli se dvojici skutečně podařilo uvést postavy z komiksu do života."

"Chápu. Pokud tomu správně rozumím, měly všechny ženy blond paruku?"

"Všechny ne."

"Říkala jste..."

"Ano, ale některé byly blondýnky od přírody."

"Ach ano, samozřejmě."

"Anebo pokud ne od přírody, tak s pomocí salonu krásy. Ty ženy ovšem paruku neměly."

"Ovšemže ne."

"Ale máte úplně pravdu, když předpokládáte, že celkový dojem byl sál plný tří set dvaceti blondýnek."

"Ano," řekl Meyer.

"Ano."

"A všechny s maskou na obličejích."

"Ano. Právě proto to bylo tak zábavné, nemyslíte? Dovedete si představit sál a v něm tři sta dvacet blondýnek s maskou? Nepřipadá vám to velice zábavné?"

"Ano," řekl Meyer, "připadá. Paní Hargroveová, u těch muzikantů mi řekli, že ples se konal v hotelu Palomar."

"Ano, v centru města, právě proti stejnojmennému divadlu."

"Vzpomněla byste si, v kterém sále?"

"Ano, byl to sál Hvězdný prach."

"Veliký sál?"

"Ne tak veliký jako sál zvaný Grand, ale my jsme nechtěli tak obrovský prostor, lidé by se tam hledali. Spíš se nám zamlouvala představa, jak všechny ty maskované blondýnky a všichni ti maskovaní muži s puntíkovánými motýlky tančí a tisknou se na sebe v intimnějším prostředí. Proto jsme si vybrali Hvězdný prach a proto to bylo tak zábavné, chápete, v tom byl právě ten vtip."

"Měla jste možnost mluvit večer s některým tím hudebníkem, paní Hargroveová?"

"Jen s panem Cooperem. Projednávala jsem všechno s panem Cooperem, i smlouvu jsem podepisovala s ním, opatřil nám obě kapely. Byly skutečně velmi dobré, ta druhá hrála jihoamerickou hudbu, víte?" řekla, zdvihla obě ruce a lusкла prsty.

"Ale mimo pana Coopera jste nemluvila s nikým z těch dvou kapel?"

"Ne, pane Meyere, vůbec s nikým."

"Pak vám jméno George Chadderton asi nic neříká?"

"Naprostě nic."

"Nebo Santo Chadderton?"

"Nic," řekla paní Hargroveová.

Celou cestu zpátky do sedmaosmdesátky přemýšlel Meyer o výrazu, který použila paní Hargroveová. Přemíra Daisinek. Když se uváží, že Daisy znamená sedmikrásku, dala by se z toho při dobré vůli udělat Přemíra sedmikrásek. Meyerovi to připadlo jako neobyčejně vhodný titul pro román. V poslední době si všiml, že spousta špatných románů má velice hezké tituly, a začínal tušit, že dobrý titul prodá i tu nejmizernější knížku. Dovedl si představit Přemíru sedmikrásek na obálce vázané knihy, ale viděl ho i na méně přepychovém paperbacku, nebo dokonce i na filmovém plakátu. Přemíra sedmikrásek. Opravdu, zatraceně dobrý titul.

Když se vrátil do služebny, vyličil Carellovi svůj rozhovor s paní Hargroveovou a Carella mu zase popsal svou návštěvu u dvou lidí ze svého seznamu - Bustera Greersona a Lestera Hanleyho. Jejich styky s Chaddertonem byly poněkud nahodilé. Jednoho Chaddertonova smrt překvapila, druhý se o ní dočetl v novinách. Oba, Carella i Meyer, pokládali za zatracený pech, že tam tu noc před sedmi lety bylo tolik blondýnek - přirozených, odbarvených nebo oparukovaných -, protože o té ženě, která strávila většinu času se Santem, věděli jen to, že je vysoká a štíhlá a graciézní, zkrátka kalifornský typ. Přídavné jméno graciézní se v té souvislosti objevilo poprvé a použil ho Meyer, snad proto, že se od té doby, co se rozloučil s paní Hargroveovou, cítil tak trochu jako romanopisec.

"Mám od ní seznam všech hostů," řekl, "a -"

"Ples pro blondýnky," řekl Carella a vrtěl hlavou.

"Jo, ples pro blondýnky. Nejde jen o ty, které si koupily vstupenku u vchodu, ale o všechny ostatní. Myslel jsem si, že bych zašel do toho hotelu a zjistil si, jestli tam někdo z hostů neobjednal ten den nocleh."

"To si zjisti," řekl Carella, "ale myslím, že to bude ztráta času. Máme moře blondýnek -"

"Nemluvě o přemíře Daisinek," řekl Meyer.

"A ani nevíme, který z nich jsou pravý. Takže i kdyby si jedna z účastnic bálu vzala pokoj se Santem, co nám řekne zápis v hotelu? Akorát se dovíme, že někdo, kdo byl na tom bále, zůstal v hotelu přes noc. Ale nedovíme se -"

Vtom zazvonil telefon.

Byl to detektiv Alex Leopold ze Středu-jih, který volal, že dostal jejich oběžník o podezřelé osmatřicítce a myslí si, že mezi jejich případem a tím, který má na starosti on, je nějaká souvislost. Pozdě v noci z pátku na sobotu zastřelil někdo na ulici prostitutku zbraní, o které se balistika vyjádřila, že je to revolver Smith & Wesson ráže osmatřicet.

Alex Leopold byl malý (malý na policejního detektiva, jinak ale měřil metr osmdesát osm) chlapík se zřejmě špatným trávením, který hned oznámil Carellovi a Meyerovi, že by chtěl být zase zpátky v 11. revíru na Calm's Pointu. V jedenáctce neležely na ulicích zavražděné prostitutky. V jedenáctce, což byl revír zahrnující exkluzivní Calm's Pointské výšiny (mezi pochůzkáři, kteří měli to štěstí, že tento úsek patřil do jejich terénu, se jim láskyplně říkalo Kápošky), bylo nejsurovějším zločinem hlášeným jednou za měsíc vyloupení bytu slavného spisovatele nebo únos čistokrevného pejsánka z městského domu předměstského malíře, který užíval adresu na Kápoškách jako lákadlo. V malebných dlážděných uličkách v Kápoškách dosud svítily plynové lampy. V malebných dlážděných uličkách nešlapaly chodník podezřelé slečny, a kdyby Alex Leopold z jedenáctky našel na svém prahu jednu z nich mrtvou, trefil by ho šlak. Prostitutka nalezená mrtvá v pátek v noci (bylo vlastně dvanáct minut po čtvrté, tedy v sobotu ráno, ale na ulici byla noc a tma tmoucí, a i když v úřední zprávě stálo 16.9., pro Leopolda to bylo 15.9.) nebyla sice nalezená přímo na jeho prahu, ale stejně až protivně blízko; policejní stanice Středu-jih byla totiž na rohu Jeffersonovy a Purdyovy, tři bloky od místa, kde Clara Jean zůstala ležet na chodníku s dírou po smrtící střele v hrudi a srdci, s další v hltanu a ještě s další v obličeji, vpravo od nosu. Leopold přijal hlášku v 4.15 ráno, tři minuty potom, co nějaký občan vytočil tísňové číslo 911 a oznámil, že na chodníku někdo leží a krvácí. Než se dostal na místo činu, byli tam už Forbes a Phelps z oddělení vražd, stáli tam v dešti a nadávali. Leopold se za celá ta léta, co pracoval v jedenáctce, nesetkal s vraždou. Pracoval tam dvaadvacet let. Neopomenul se o tom zmínit Phelpsovi nebo Forbesovi, nerozeznával, který je který, a bylo mu to jedno. Byla to ovšem chyba, protože ho hned ocechovali jako zženštilého policajta z nóbl revíru, což nebylo daleko od pravdy, ale v deštivý páteční večer či deštivé sobotní ráno s mladou černoškou plnou děr ležící nehybně na chodníku ho to dožralo k nepříčetnosti.

Jediným dokladem totožnosti byla zatím legitimace pojišťovny s jejím jménem: Clara Jean Hawkinsová. Nic jiného neměla, kreditní kartu, účet za elektřinu nebo telefon, nic, jen tu jednu legitimaci. Forbes či Phelps nebo snad oba pronesli hned domněnku, že ta holka byla asi šlapka - venku ve čtyři ráno a vůbec, ale Leopold to zavrhl, protože byl z jedenáctky zvyklý na vznešenější zločiny. Udělal všechno, co se v takovém případě dělá, a pak se vrátil na stanici poradit se s městským telefonním seznamem. Hawkinsů bylo jen v Isole osmasedmdesát. Rozhodl se obvolat všechny od prvního do posledního - bylo už deset minut po páté ráno, kdy většina počestných občanů spí - a začal vytáčet čísla. V 5.27 se na něj usmálo štěstí. Nějaká paní mu rozespale sdělila, že ano, Claru Jean Hawkinsovou zná, Clara Jean je její dcera.

Ted, čtvrt hodiny po poledni, asi pětadesát hodin potom, co našel dívčinu matku, podal Leopold zprávu Carellovi a Meyerovi.

"Ukázalo se, že asi posledních pět měsíců nežila doma," řekl. "Její matka říká, že byla šlapka, bydlila v nějakém kutlochu, kterej patří pasákovi Joeymu Peaceovi. V životě jsem o něm neslyšel, já jsem z jedenáctky."

"Já jsem o něm taky neslyšel," řekl Meyer.

"Tak vidíte," řekl Leopold a filozoficky pokýval hlavou.

"Zeptal ses, jestli by o něm nevěděli něco v identifikaci?" zeptal se Carella.

"Nic o něm nemají. Ani pod přezdívkou Peace. Musí to přece být přezdívka, nemyslíte? Joey Peace? Mír? Tak se přece ten chlap nemůže jmenovat."

"Zkusils telefonní seznam?"

"Jo, ale žádněj Peace tam není. Ta matka neví, kdo to je, jen slyšela jeho jméno od dcery. Neví ani, jak se jmenujou ty ostatní holky, ty tři ostatní, který mají žít v tom bytě s ní a s tím Peacem. Tak co mám dělat dál? Vím přesně, kdo je ta holka, a vím, čím se živila - aspoň podle toho, co říká matka. Ale to je všechno, co vím a co budu vědět, jestli váš případ nevrhne nějaký světlo na ten můj."

"Je tu pár možností, který si musíme ověřit nejdřív," řekl Carella.

"Například?" zeptal se Leopold.

"Asi takhle," řekl Carella. "Myslím, že musíme zajít do všelijakých hodinových hotýlků v okrsku Středu-jih a zjistit, jestli tam někdo nezná jméno té dívky, nepozná její obrázek nebo nám nepoví něco o tom jejím pasákovi. Za normálních okolností by s náma nespolečovali. Ale tady jde o vraždu, a tak budou třeba ochotný říct nám, co vědí. Dál budeme muset zkontrolovat masážní salony. Tytéž otázky - znáte nějakou Claru Jean Hawkinsovou? Znáte nějakého Joeého Peace? Musíme jim říct rovnou, že ta holka je mrtvá a že se snažíme najít jejího vraha, naznačit, že by to mohl být nějaký psychicky úchylný zákazník, trochu je postrašit. Dál by neškodilo popovídat si tam u vás s pár aktivníma pasákama, jejich seznam určitě máte - vlastně mě překvapuje, že ten Joey Peace nemá u vás aspoň kartu. V každém případě musíme zjistit, kdo z nich obhospodařuje váš revír a pokecat s ním, žádný výhrůžky, jen tak od srdce k srdci, chceme jen vědět, kdo je Clara Jean Hawkinsová a kdo je ten Joey Peace. Třeba budeme mít kliku, kdoví? Takže asi takhle, jo? Nejdřív hotely a masážní salony, pak samotný pasáky. My zatím rozešleme na všechny revíry oběžník na Joeého Peace, jen žádost o informace, nic víc. Někde by o něm mohli něco mít v kartotéce podezřelých živilů. Jsem opravdu moc rád, že jsi přišel, Leopolde, my jsme se zrovna octli ve slepý uličce."

"Tak jo," řekl Leopold. Vypadal omráčeně. Nebyl si docela jistý, že je taky moc rád.

zvednout omráčenou hlavu. Díky střelám z revolveru Smith & Wesson ráže 38 začali hledat souvislost mezi mrtvým zpěvákem kalypsa, a mrtvou prostitutkou; oba černí, oba z Diamondbacku, oba pravděpodobně zastřelení stejnou zbraní. Předběžnou spojitost tedy měli, a tak Carella požádal balistiku, aby porovnála střely, které zabily Claru Jean Hawkinsovou se střelami, které zabily George Chaddertona, a pokud možno potvrdila, že při obou vraždách byla použita tatáž zbraň. Poprosil je, aby si se srovnávacími testy pospíšili. Gombes slíbil, že ho zavolá ve čtyři odpoledne; normálně by se prý do toho pustil dřív, ale právě se jim poštěstil průlom do případu ostřelovače, s kterým šestatřicítka nemohla hnout už kolik měsíců, a tak musí dát přednost tomu. Bylo za deset minut pět, když zavolal. Zavolal, aby oznámil, že v obou případech použil vrah naprosto jednoznačně revolveru Smith & Wesson ráže 38, buď služebního policejního, nebo Terriera. Zeptal se Carelly, jestli pro něj může ještě něco udělat. Carella řekl, že ne, poděkoval mu, zavěsil a seděl a civěl několik minut na telefon.

Až do té doby strávil většinu odpoledne s Leopoldem a Meyerem, pustili se do toho, co Carella navrhl. Bylo to úmorné. Společně obešli všechny hodinové hotely a masážní salony ve Středu-jih, promluvíli s většinou pasáků ze seznamu 11. revíru, ale pořád ještě nevěděli pranic o Joeyovi Peaceovi. Carella si vzdychl, vzal telefon a zavolal nejdřív Dannyho Gimp a pak Tloušťika Donnera - dva velmi ceněné donašeče - a zeptal se jich, jestli neznají prostitutku Claru Jean Hawkinsovou nebo pasáka jménem Joey Peace. Tloušťík Donner, který se v oblasti sexu vyznal líp než Danny Gimp, se zasmál, když slyšel pasákovo jméno, a pak se zeptal, jestli se náhodou nepíše PIECE, což by bylo zvlášť vhodné pro pasáka, jelikož piece neznámá jen kus vůbec, ale kus ženský. O nepracujícím gentlemanovi, který by se honosil takovým jménem, přesto nikdy neslyšel, Danny Gimp taky ne. Oba slíbili, že budou špicovat uši, ale oba vyjádřili pochybnost, že by to bylo k čemu. "Moc často," řekl Tloušťík svým tučně mazlavým a brečťavým hlasem, "užívá pasák měno, kerý zná jen ty jeho děvenky. Je to ochrana proti ostatním pasákům, a proti zákonu taky, toseví." Carella mu poděkoval za ten neocenitelný pohled do světa nejstaršího zaměstnání na světě a zavěsil.

Byl nedůtklivý a podrážděný. Podle diáře George Chaddertona sešel se zpěvák s Clarou Jean Hawkinsovou předtím, než byli oba zavražděni, všehovšudy čtyřikrát. A měl v plánu sejít se s ní následující den. V diáři ji dvakrát měl jako Hawkinsovou, ve zbylých třech případech jako C. J. Vzhledem k dívčině zaměstnání měly snad ty zkratky svěst Chloe Chaddertonovou z pravé cesty. Ale jestli zpěvák využíval dívčiných profesionálních služeb, proč by riskoval a ty schůzky si zapisoval? Jestli byl jejich styk čistě sexuální, proč by si to prokristapána psal? Carella se zamračil a šel za Meyerem, který ťukal na stroji zprávu o své návštěvě u paní Hargroveové.

"Myslím, že je načase svolat o tom ztraceném případě poradu."

Měl pravdu. Bylo načase nasadit si čepici mudrců a začít dedukovat, jak se na detektivy sluší, načase stát se hlubokomyslnými mysliteli, načase podívat se do křišťálové koule a probrat celou věc skrz naskrz. Tak se podle policejního rituálu starého jako sám čas sešli na poradě v naději, že případ na sebe nabalí další poznatky. Každý se vytasil s nějakým nápadem nebo domněnkou, dají dohromady nějakou teorii, jinou rozpracují. Účastníky té nesmyslné hry byli Carella a Meyer, detektivové služebně pověřeni vyšetřováním Chaddertonova případu, dále poručík Peter Byrnes, který velel pátrací skupině a měl právo vědět, co jeho lidé podnikají, ještě dále detektiv Cotton Hawes, který se díky své puritánské výchově často vrátil k holé bostonské realitě od teorie dávno utržené od magnetické střelky kompasu, a nakonec detektiv Bert Kling, jehož chlapecká krása zakrývala mysl nevinnou jako dětský zadeček.

"Musí být v profesi nováček," řekl Meyer.

"Za katrem ještě nebyl," řekl Carella.

"A proto o něm v identifikaci nic nemají," řekl Kling.

"Ani v seznamech neřádů z celého města," dodal Carella.

"A proto taky má ve svý stáji jen čtyři kuřátka," řekl Hawes, aniž si všiml, že smíchal dvě metafory. Seděl na hraně Meyerova stolu a dešť řinoucí se po oknech mu maloval na obličej klouzavé vzorce, takže vypadal poněkud výhruzně. Přispělo k tomu i to, že Hawes měl v rezavých vlasech bílý pruh právě nad levým spánkem; bylo to memento na nožem ozbrojeného políra z doby, kdy Hawes byl policejní cucák a nikdy si nepletl metafory.

"V telefonním seznamu taky nic, co?" zeptal se Kling.

"Nic."

"Oukej," řekl Byrnes poněkud úsečně, "až dosud řešíte Leopoldův případ přímo geniálně. Hledáte pasáka, pro kterýho ta holka pracovala, to je přímo báječný. Za pár dní ho pravděpodobně najdete a zjistíte, že se mu nelíbilo, jak si lakuje nehty nebo češe vlasy, a že do ní třeba vpálil v pátek v noci pár ran z osmatřicítky. Když budete mít pravdu, je Leopoldův případ v suchu a on dostane detektiva 1. třídy. Ohromný. Ale co děláte, abyste našli vraha George Chaddertona?"

Byrnes pronesl tuto (na něho) poněkud dlouhou řeč tónem, v němž nebylo ani stopy po sarkasmu. V jeho modrých očích nezahledli ani stín zlomyslného pobavení, ústa se opovržlivě neusmívala, jeho slova byla mírná jako lahodné vánky jara, kterému by byli všichni detektivové shromáždění kolem Meyerova stolu dali přednost před harašením deště za okny služebny. Ale znali svého Byrnese, za celá ta léta si zvykli na jeho kategorický způsob projevu, strohý vzhled, na ocelově šedé vlasy a modré oči, které člověka sledovaly jako svítící střely v noci. Vnímali každé jeho slovo jako kapky deště venku; kap kap plesk na Meyerův stůl a na ošlapané zelené linoleum kolem něj, kap kap plesk na jejich případ, jako když štěně čurá na papír pod kuchyňským dřezem.

"My jsme si mysleli...", řekl Carella.

"Hmm a copak jste si mysleli?" zeptal se Byrnes zase bez ironie, ale jeho slova stejně tlumila jejich rozumování jako mokry hadr.

"Mysleli jsme, že spojitost mezi tou holkou a tím pasákem..."

"A dál?"

"Je... no... Chadderton napsal písničku o prostitutce."

"Skutečně?" řekl Byrnes.

"Ano, pane poručíku," řekl Carella. "A vyzývají v ní -"

"Vyzývá?" řekl Byrnes.

"Vyzývá, pane poručíku. Vidí, že vyzývá?" obrátil se Carella na Hawese.

"Ovšem, vyzývá."

"Vyzývají, aby se přestala prodávat, vážně."

"Aha," řekl Byrnes.

"Proto jsme si mysleli..." řekl Meyer.

"Mysleli jsme si," řekl Carella, "že jestli tu holku zabil ten Joey Peace a je to tentýž revolver a všechno, a když nám z balistiky řekli, že je, tak mohl zabít taky Chaddertona za to, že se ji snažil přemluvit, aby nechala prostituce."

"Kde to stojí?" zeptal se Byrnes.

"Co kde stojí?"

"Že se Chadderton snažil přemluvit Hawkinsovou, aby nechala prostituce."

"To je domněnka," řekl Carella.

"Aha," řekl Byrnes.

"Ale on doopravdy napsal písničku o prostitutce."

"Kde stojí, že je to písnička právě o týhle prostitutce?" řekl Byrnes.

"No... to já nevím," řekl Hawes. "Steve, je to o zrovna týhle šlapce?"

"Podle Hardinga ne."

"Kdo je Harding?" zeptal se Kling.

"Chaddertonův obchodní manažer. Říká, že Chadderton nezpíval o nikom určitým."

"Tak tedy nepsal o Hawkinsový," řekl Byrnes.

"No, já... asi ne," řekl Carella.

"Kde je tedy ta spojitost?"

"Já ještě nevím. Ale oba je zabila jedna a táž pistole, sakra, Pete. To snad je dostatečná spojitost, nebo ne?"

"Určitá spojitost to je," řekl Byrnes. "A bude moc pěkný, jestli s Joeym Peacem najdete taky revolver Smith & Wesson ráže osmatřicet, policejní Speciál..."

"Ne, buď normální služební, nebo Terrier," řekl Carella.

"Ten nebo ten," řekl Byrnes. "Bude moc pěkný, jestli najdete tu smrtící zbraň mezi jeho ponožkami nebo spodkami, a bude moc pěkný, jestli se přizná, že zabil tu holku a navíc Chaddertona, protože Chadderton napsal písničku o někom, kdo by mohl být Hawkinsová. Ale pánové, já po tolika letech v tomhle prašivém zaměstnání vím, že nic není tak snadný, jak to vypadá, nikdy. A jestli ten zatracený liják přestane zrovna teď, tak aspoň mě to zatraceně překvapí." Zatracený liják zatraceně nepřestal.

Jediná věc, která zatraceně přestala, byla ta porada. Hawes a Kling šli domů, Byrnes se vrátil do své kanceláře a Meyer ke svému stolu, aby doklepal zprávu. Carella zavolal Střed-jih a požádal, aby mu dali detektiva Leopolda s úmyslem sdělit mu pozitivní výsledek z balistiky. Detektiv jménem Peter Sherman mu sdělil, že Leopold bude celý den pryč.

Carella si našel ve svém telefonním seznamu jméno Palacios Francisco a vytočil číslo.

Francisco Palacios měl obchůdek, kde se prodávaly léčivé byliny, snáře, figurky svatých, tarokové karty a podobné užitečnosti. Gaučo Palacios a Kovboj Palacios měli za tímto obchodem další krámek a tam byly k dostání lékařsky schválené "manželské pomůcky" jako robertky, francouzská šmrátka, kalhotky s otvorem uprostřed, vibrátory (osmi a deseticoulové), kožené katovské kukly, pásy cudnosti, biče s koženými řemínky, a ben-wa kuličky v plastickém nebo staniolovém balení. Prodej těchto komodit nebyl nelegální, Gaučo a Kovboj neporušovali zákon, takže druhý krámek, který vlastnil a provozoval Francisco, nebyl zastrčený za prvním z toho důvodu. Byl tam z pouhého smyslu majitelů pro odpovědnost vůči místním Portoričanům. Nepřáli si například, aby do jejich krámu zabloudila stařenka v černém šálu a padla do mdlob při pohledu na hrací karty s vyobrazením mužů, žen, policejních psů a trpaslíků v dvaapadesáti manželských pozicích, vlastně čtyřiapadesáti, připočítáme-li i jokery. Jak Gaučo, tak Kovboj měli svou národní hrdost, které se rovnala jen hrdost samotného Franciska. Francisco, Gaučo a Kovboj byli ve skutečnosti jedna a táž osoba, a všichni dohromady fungovali jako policejní informátor.

"Palacios," řekl hlas v telefonu.

"Kovboji, tady je Steve Carella. Potřebuju pomoc."

"O co kráčí," řekl Gaučo.

"Hledám jednoho pasáka, jmenuje se Joey Peace. Slyšels o něm někdy?"

"Nevzpomínám si. Má být tady odtad, z El Infierna?"

"Nevím o něm vůbec nic, jen jak se jmenuje. Pase prý čtyři holky, jednu z nich v pátek někdo zavraždil."

"Jak se jmenovala?"

"Clara Jean Hawkinsová."

"Bílá? Černá?"

"Černá."

"Oukej, já se povohlídnou. Budete u sebe zejtra?"

"Budu," řekl Carella.

"Brnknu."

"Díky," řekl Carella a zavěsil. Ještě pořád pršelo, jen se lilo. Šel k Meyerovi, který pilně ťukal u svého stolu do stroje, a řekl mu, že jde do Diamondbacku promluvit si s matkou zavražděné - nechce Meyer jít s ním? Vzhledem k tónu Carellova hlasu Meyer usoudil, že bude nejlíp, když milostivě svolí.

Dorothy Hawkinsová byla černoška se světlou pletí a podle Carelly jí bylo něco přes padesát. Byla spíš šlachovitá než štíhlá a obličej měla spíš vyzábělý než ostře řezaný. I Meyer by byl při svém nově nalezeném spisovatelském talentu použil těchto nepříznivých přívlastků k popisu ženy, která jim otevřela a která je zavedla do svého bytu v uličce Pettit Lane. Bylo půl sedmé večer. Paní Hawkinsová vysvětlila, že se právě vrátila z práce. Pracuje v továrně, montuje tranzistorová rádia až v Bethtownu. Na stole před ní stála sklenička whisky. Vysvětlila, že je to bourbon a zeptala se detektivů, jestli by nechtěli krapet.

"Že byste se v tom mizerném počasí zahřáli," řekla.

Když detektivové bourbon odmítli, hodila do sebe skleničku naráz, pak šla ke kredenci, vytáhla z ní zpola plnou láhev a nalila si ještě jednou. Detektivové seděli naproti ní u kuchyňského stolu. Nástěnné hodiny odtikávaly čas. V bytě nebylo cítit žádný pach po vaření. Carella si říkal, že paní Hawkinsová má asi k večeri pití. Déšť, který se lil venku, hrál všemi barvami neonových světel a měnil potůčky stékající po okenních tabulkách v hnízda svíjejících se zelených hadů.

"Paní Hawkinsová," řekl Carella, "já a můj kolega vyšetřujeme případ, který souvisí, jak se domníváme, se smrtí vaší dcery, a chtěli bychom vám položit několik otázek. Budeme vám moc vděční, když budete tak hodná a odpovíte nám na ně."

"Ale jo, všecinko," přisvědčila.

"Tak za prvé," začal, "znáte někoho, kdo se jmenuje George Chadderton?"

"Ne," řekla.

"Máme důvod si myslet, že se znal s vaší dcerou. Nezmínila se vám o něm někdy?"

"Nevzpomínám si, že by o někom takovým mluvila, ne."

"A o Santovi Chaddertonovi asi taky ne?" řekl Meyer.

"O tom taky ne," řekla paní Hawkinsová.

"Paní Hawkinsová," řekl Carella, "vy jste řekla detektivu Leopoldovi, že vaše dcera se živila prostitucí..."

"Jo, to je pravda."

"Jak to, že to víte tak určitě?"

"Clara Jean mi to řekla."

"Kdy vám to řekla?"

"Asi tak před dvěma třema tejdnama."

"Do té doby jste neměla tušení, že..."

"Tušení jsem měla, ale jistá jsem si nebyla. Pořád mi říkala, že pracuje večer v hotelu někde dole v městě. Jako sekretářka nebo co."

"Jak se ten hotel jmenuje, se nezmínila?" zeptal se Carella hned.

"Zmínila, ale už jsem to měno zapomněla."

"Dole ve městě kde?"

"To si nepamatuju. Já ty ostatní části města moc neznám, jen tady Diamondback."

"Kdy s vámi přestala bydlet, paní Hawkinsová?" zeptal se Meyer.

"No, to už bude nejmíň šest měsíců. Že přej musí bydlet blíž k práci, k tomu hotelu, kde večer dělá v kanceláři. Že je nebezpečný jezdit odtamtud až sem metrem, když skončí práci ve tři nebo ve čtyři ráno. To jsem chápala, zdálo se mi to rozumný."

"A tehdy jste ještě neměla žádné podezření?"

"Ne. Clara Jean byla odjakživa hodná holka, nikdy jsem s ní neměla těžkosti. Nikdy se nekamarádila s těma pouličníma gangama jako některý jiný holky tady, nikdy nefetovala. Hodná holka byla Clara Jean, to musím říct."

"Tím fetováním jste si jistá?" řekl Meyer.

"Na beton. Zeptejte se toho doktora, co ji pitval. Jděte a zeptejte se ho, jestli našel nějaký to svinstvo v mý holčičce, jestli jí našel nějaký stopy po injekcích na ruku nebo nohou, jen se ho zeptejte! Hlíдалa jsem to jako ostříž, prohlížela jí ruce a nohy každý odpoledne, když přišla ze školy, každé večer, když měla rande a vrátila se domů. Kdybych byla našla jen mňavý píchnutí, byla bych ji přerazila."

"Kde chodila do školy, paní Hawkinsová?"

"Tady v Diamondbacku, třída Edwarda Victora."

"Skončila ji?"

"V lednu."

"A co pak?"

"Měsíc nedělala nic, říkala, že si chce odpočinout, než začne makat. V březnu dostala místo jako servírka tady v Diamondbacku, ale málo tam vydělávala, takže odtamtud odešla, počkejte, někdy v dubnu, a vzala místo v kanceláři v tom hotelu dole ve městě - aspoň tak mi to řekla. Odstěhovala se v květnu. Kolik je to měsíců?"

"Pět, paní Hawkinsová."

"Já myslela, že šest. Předtím jsem řekla šest, že jo?"

"Ano."

"Tak je to teda pět." Potřásla hlavou. "Připadá mi to dýl."

"Kde dělala tu servírku?" zeptal se Meyer.

"Jmenuje se to U lovce karibu a je to tady v Diamondbacku. Chodí se tam na hovězí pečené, já nevím, proč tomu dali tak příšerný jméno. Karibu je něco jako velké los, ne?"

"Myslím, že ano," řekl Meyer.

"Takový jméno mi chutě na řízek neudělá, to vám povím."

"Karibu," řekl Carella. "V K."

"Prosím?" řekla paní Hawkinsová.

"Bodejt', to je ono," řekl Meyer, "Clara Jean, U lovce karibu."

"Paní Hawkinsová," řekl Carella, "víte to jistě, že se vaše dcera nikdy nezmínila o nějakém Georgi Chaddertonovi?"

"Vím to jistě."

"Když se odstěhovala, vzala si s sebou všechny svoje věci? Deníky, adresáře..."

"Deník si nepsala. Ale své věci si vzala, to jo. Myslíte jako sešitek, kam si psala telefonní čísla a tak?"

"Ano."

"Vzala si to."

"Něco svého tu nenechala?"

"Pár nočních košilí a podprsenek a kalhotek, takový věci. Aby měla v čem spát, když sem přijde na celý den, a taky spodní prádlo na převlíknutí, co se tak hodí."

"Chodila sem často?"

"Občas."

"Kdy jste ji viděla naposledy naživu?"

"Ve čtvrtek."

"Byla tady tehle čtvrtek?"

"No, ona poslední dva měsíce chodila vždycky ve čtvrtek."

"Proč to?"

"Asi navštívit svou starou mámu," řekla paní Hawkinsová a najednou se vyhnula Carellovu pohledu.

"Ach tak," řekl. "To je ovšem něco nového. Tyhle čtvrteční návštěvy."

"Teprve poslední dva měsíce."

"Říkáte, že se odstěhovala v květnu..."

"Jo, v květnu."

"A teď máme září."

"Ano ano."

"Takže když vás před dvěma měsíci začala každé čtvrtek navštěvovat..."

"Jo jo, ve čtvrtek to bylo."

"To znamená, že za vámi začala chodit v červenci, bylo by to tak?"

"Asi jo," řekla paní Hawkinsová.

"V květnu a v červnu za vámi nebyla?"

"Nebyla, to se přeci právě odstěhovala."

"Ale v červenci sem začala chodit každý čtvrtek."

"Jo," řekla paní Hawkinsová. Její oči se pořád ještě vyhýbaly Carellovým. Náhle vstala, šla ke kredenci, vytáhla láhev bourbonu a nalila si. Hodila whisky do sebe a znovu si nalila plnou skleničku. Detektivové ji mlčky pozorovali.

"Paní Hawkinsová," řekl Carella "máte tušení, proč za vámi začala vaše dcera chodit každý čtvrtek?"

"Už jsem vám to řekla. Podívat se na starou mámu," odpověděla paní Hawkinsová a zase si nalila.

"V kolik hodin chodívala?"

"Dopoledne."

"V kolik dopoledne?"

"Před polednem, tak nějak. Byla jsem v práci, víte, ale obvykle se tu stavuju přes poledne, a ona tu byla."

"Spala?"

"Cože?"

"Jestli spala, když jste přišla?"

"Kdepak, byla čilá jak rybička."

"Zmínila se někdy, že by tu noc předtím byla v práci?"

"Já jsem se jí přeci neptala. Když za mnou začala chodit, myslela jsem, že dělá v tom hotelu. Řekla mi, že ve středu večer dostává vejplatu a ve čtvrtek bude chodit za mámou."

"S výplatním šekem?"

"Ne, byly to hotový peníze."

"Kolik?"

"No... dvě stovky každé čtvrtek."

"A vás nikdy nenapadlo, že by ty peníze mohly pocházet z prostituce?"

"Jaktěživo ne. Clara Jean byla hodná holka."

"Ale nakonec vám to prozradila."

"Jo."

"Co vám řekla?"

"Že šlape chodník a že ten člověk, co se stará o ni a ještě o tři holky, se jmenuje Joey Peace."

"Tohle všechno vám přiznala?"

"Přiznala."

"Jak to?"

"Nějak jsme si ten den rozuměly. Clara Jean přišla, uvařila mi kapku polívky a pak jsme seděly v ložnici a koukaly se spolu na televizi. Předtím, než šla do -" paní Hawkinsová se zarazila.

"Ano?" řekl Carella.

"Do koloniálu," řekla paní Hawkinsová. "Řekla mi, co ty poslední měsíce dělala, že se jako prodává, víte."

"Řekla vám něco o těch týdenních dvou stech dolarech?"

"Tak to ne, o těch mi neřekla nic."

"Neřekla vám například, že to můžou být peníze, ke kterým se tomu Joeymu Peaceovi nepřiznává?"

"Ne, nic takovýho jaktěživo neřekla."

"Ona totiž většina pasáků požaduje na svých děvčatech všechny peníze, víte," řekl Carella.

"To bych si myslela."

"Ale přesto vaše dcera přišla každý čtvrtek se dvěma stovkami."

"Jo. No jo, přišla," řekla paní Hawkinsová a zdvihla opět skleničku.

"Nechala si ty peníze u vás, paní Hawkinsová?"

"Nenechala," řekla paní Hawkinsová a honem dopila zbytek bourbonu ve skleničce.

"Vzala si je s sebou, když odcházela?"

"Já... já jsem se jí nikdy neptala, co s nima dělá."

"Jak tedy víte, že je opravdu přinesla každý čtvrtek?"

"Jednou mi je ukázala."

"Ukázala vám dvě stě dolarů v hotových penězích?"

"Jo, tak to bylo, ano."

"Jenom jednou?"

"No... asi víckrát než jen jednou."

"Kolikrát, paní Hawkinsová?"

"No... asi... asi pokaždý, když přišla."

"Pokaždé? Každý čtvrtek?"

"Jo."

"Ukázala vám dvě stě dolarů v hotových penězích každý čtvrtek?"

"Jo."

"Proč?"

"Já... nerozumím, nač se ptáte?"

"Proč vám ukazovala dvě stě dolarů v hotovosti každý čtvrtek?"

"Ono se nedá říct, že mi je ukazovala."

"Co tedy dělala?"

"Jen mi řekla, že je má, jinak nic."

"Proč?"

"Abych věděla, co... věděla, že... kdyby se jí náhodou něco přihodilo..."

"Myslela si, že se jí může něco přihodit?" zeptal se Meyer hned.

"Ne, to ne."

"Tak proč chtěla, abyste věděla o těch penězích?"

"Pro strejčka Příhodu, jinak nic," řekla paní Hawkinsová a znova sáhla po láhvi.

"Nechtě na chvíli toho pít," řekl Carella. "Co dělala vaše dcera s těmi dvěma stovkami týdně?"

"Já nevím," řekla paní Hawkinsová a pokrčila rameny.

"Schovávala je před tím svým pasákem?" zeptal se Meyer.

"Ne," řekla paní Hawkinsová a zavrtěla hlavou.

"Tak kde je teda měla?" zeptal se Carella.

Paní Hawkinsová neodpověděla.

"Když ne tady, tak kde?" řekl Meyer.

"V bance?" řekl Carella.

"V které bance?" řekl Meyer.

"Kde?" řekl Carella.

"No, v bance," řekla paní Hawkinsová.

"V které?"

"V Národní. Na Culverový."

"To je spořitelna. Tak ve spořitelně?" zeptal se Carella.

"Ano."

"Kde je spořitelní knížka?"

"Nevím. Clara Jean ji měla v kabelce, vždycky ji měla v kabelce, když sem přišla."

"Ne, v kabelce ji neměla," řekl Meyer. "Ten večer, co ji někdo zavraždil, ta knížka v kabelce nebyla."

"Tak je možná v tom bytě, kde bydlela s těmi ostatními děvčatama."

"Tam ne, protože jestli tajila peníze před svým pasákem, tak by nenechávala knížku v bytě."

"Paní Hawkinsová, kde je ta knížka?"

"Já opravdu nevím."

"Paní Hawkinsová, je ta knížka tady? Je tady v bytě?"

"Co já vím, tak ne. Leda že by ji tu Clara Jean nechala a nic mi neřekla."

"Paní Hawkinsová," řekl Carella, "já myslím, že ta knížka tady u vás v bytě je a že vy o ní víte. Myslím, že to víte přesně, a taky myslím, že byste nám ji měla přinést, protože by to mohlo -"

"Proč?" vybuchla najednou paní Hawkinsová zlostně. "Abyste mohli jít do banky a peníze vybrat?"

"Jak bychom to mohli probíhat?" zeptal se Carella.

"Když máte knížku, můžete vybrat všechny peníze..."

"Máte v úmyslu to udělat vy?" zeptal se Meyer.

"Co já mám v úmyslu udělat, je moje věc, ne vaše. Já znám policajty, nemyslete si, že policajty neznám! Hasiče taky, ne nadarmo jim říkáme tady u nás čtyřicet loupežníků! Když jsem bydlela v ulici svatého Sebastiana, tak mi jednou v bytě hořelo a oni ukradli všechno, co nebylo přibíty k podlaze. O policajtech a hasičích mi nemusíte nic vykládat! Pitvali jste ji a mně jste nic neřekli, že jo? Jsem její vlastní máma, a nikoho nenapadlo se zeptat, jestli ji smějí takhle zřít." "

"Pitva je u vraždy povinná," řekl Carella.

"A že se mne nikdo nezeptal, to je v pořádku?" řekla paní Hawkinsová.

"Paní Hawkinsová, oni se snažili -"

"Já vím, o co se snažili, nemyslete si, že nevím nic o bouchačkách a takovejch věcech! Ale měli se mě zeptat. Kdybych byla bílá a žila na Hall Avenue, zeptali se mě natotata. A vy si myslíte, že vám zničehonic vypláznou dva tisíce šest set dolarů uložených v bance? Aby si je někdo sakumprásk vybral a já o nich víckrát neuslyším ani je neuvidím! Já znám policajty, nemyslete si, že nevím, jak to všichni válíte. Já bych na takový prachy dělala šest měsíců a ještě z nich platila daně."

"Paní Hawkinsová, ta spořitelni knížka pro nás nemá cenu. A pro vás asi taky ne."

"Má cenu dva tisíce šest set, ta knížka."

"Nemá, pokud není vystavená i na vaše jméno," řekl Meyer.

"Nebo pokud nemáte právo z ní vybírat," řekl Carella.

"Nevím, co to znamená."

"Na čí jméno je vystavená ta spořitelni knížka?" zeptal se Carella.

"Na Clara Jean."

"V tom případě spořitelna nepřijme jiný podpis než její, nemáte-li její poslední vůli nebo od ní podepsanou plnou moc."

"Clara Jean je mrtvá," řekla paní Hawkinsová. "Už nemůže nic podepsat."

"To je pravda. A to znamená, že vám nikdo ty peníze nevyplatí, dokud soud nerozhodne, co se s nimi má stát."

"Co si myslíte, že by se s nimi mělo stát? V naší rodině jsme byly jen já a Clara Jean. Zůstala jsem jenom já a tak patří peníze mně, to je přece jasné."

"Nakonec jistě ano, paní Hawkinsová. Ale zatím na ně nemůže nikdo sáhnout. Vy, my, vůbec nikdo. Mohli bychom se na tu knížku podívat? Potřebujeme jen její číslo."

"Proč? Aby vyplatili peníze vám, že jo?"

"Paní Hawkinsová, přece si nemůžete myslet, že by nějaká spořitelna vyplatila peníze z osobního účtu -"

"Já už nevím, co si mám myslet," řekla paní Hawkinsová a dala se do pláče.

"Kde je ta spořitelni knížka?" zeptal se Carella.

"Tamhle... na televizi v ložnici stojí váza. V té váze. Myslela jsem, že ve váze ji nikdo nebude hledat," řekla, utřela si oči a najednou se podívala přes stůl na Carellu. "Ne abyste ty peníze ukradli," řekla. "Jestli víte, jak mě o ně připravit, tak to nedělejte, prosím vás! Na tom účtu je krev mojí dcery. Těma penězma si chtěla koupit nový život."

"Co tím myslíte?" zeptal se Carella.

"Tu nahrávku," řekla paní Hawkinsová. "Ty peníze byly na album."

"Jakou nahrávku?" zeptal se Meyer.

"Měla takovej nápad."

"Ano, ale jakou nahrávku?"

"Gramodeska to měla být. O jejích zkušenostech ze života."

"Ze života dole," řekl Carella a podíval se na Meyera. "A máme to. To je ta spojitost. Kdo měl dělat tu nahrávku, paní Hawkinsová? Mluvila o tom?"

"Nemluvila. Řekla jen, že na to potřebuje tři tisíce dolarů. Řekla, že na té nahrávce zbohatne a pak že obě odjedeme z Diamondbacku, přestěhujeme se třeba do Kalifornie. Tak mi, prosím vás, ty peníze neberte! Jestli... jestli musí rozhodnout soud, jak říkáte, tak ať rozhodne. Já jsem si myslela, že odjedu někam na západ, víte, jak to Clara Jean chtěla, ale jestli mi ty peníze vezmete..."

A už se zase rozplakala.

Při odchodu od Dorothy Hawkinsové s sebou spořitelni knížku nevzali, protože si, upřímně řečeno, nebyli jistí, jestli na to mají právo. Nechtěli se totiž dopustit odcizení, a to zvláště ne tehle měsíc, kdy bylo čtrnáct policajtů z jednadvacítky zatčeno za to, že prodávali drogy, které zabavili zatčeným narkomanům a překupníkům. Carella a Meyer byli příliš zkušený na to, aby si koledovali o potíže, zvláště když potřebovali jen číslo spořitelni knížky a soudní rozhodnutí, že banka má poskytnout k nahlédnutí výkaz účtu ode dne prvního vkladu až do dneška.

V úterý brzo ráno v průtrži mračen, která způsobila, že všichni městští meteorologové vtipkovali o archách, zajeli do centra na Hlavní třídu a požádali o rozhodnutí Městského soudu. Dostali ho. Téhož rána, 19. září v jedenáct hodin bez deseti minut, si ředitel spořitelny na Culverově přečetl rozhodnutí a ihned požádal svou sekretářku, aby pořídila "pro pány od policie" opis účtu. Carella a Meyer se cítili mírně polichoceni. Fotokopie byla hotová za pár minut, takže odtamtud odešli přesně minutu po jedenácté a šli si sednout do Carellova auta, aby se podívali na čísla. Pršelo a navíc byla docela nepodzimní zima. Motor běžel, topení bylo zapnuté, přední sklo se zamžilo a oba muži se zahloubali do opisu účtu.

Clara Jean otevřela účet 22. června vkladem dvou set dolarů. Od té doby ukládala dvě stě dolarů pravidelně každý

týden celkem dvanáctkrát, včetně posledního vkladu ze 14. září, tedy těsně před svou smrtí. Všehovšudy třináct vkladů, dohromady 2 600 dolarů. Pohledem do Carellova diáře zjistili, že všechny vklady byly učiněny ve čtvrtek, čímž se potvrdila výpověď paní Hawkinsové, že ji její dcera navštěvovala týdně a pokaždé v tento den. A to bylo všechno, co se z kopie účtu Clary Jean Hawkinsové dověděli. Trochu málo na to, co jim to dalo běhání.

10

Meyer měl pocit, že Přemíra sedmikrásek by byl parádní titul pro román například o muži, kterému vrah probodne srdce stonkem zmrzlé sedmikrásky a vražedná zbraň se pak rozpustí v třicetistupňovém vedru - kdyby se jen takové věci neděly detektivu Dickovi Tracymu, populárnímu v době, kdy Meyer byl ještě kluk a utíkal před pronásledováním svých gojských spolužáků. A teď měl - shodně s paní Hawkinsovou - naopak pocit, že jméno U lovce karibu nebude ten nejvhodnější název pro restauraci, kde si člověk má dát hovězí pečení, a snažil se vymyslet název, který by na místo, kde si má člověk pochutnat, nalákal ještě míň zákazníků. Napadl ho jedině Chlupatý bizon. Hrdina Přemíry sedmikrásek by zavedl svou dívku do jídelny U chlupatého bizona, a tam by na něj vystřelil padouch skrytý za rudou záclonou. Hrdina by se jmenoval buď Matěj, Jan, Petr, Tomáš, Juda, Bartoloměj, Šimon či Jakub, protože v románech se většina kladných hrdinů jmenuje po dvanácti apoštolech s výjimkou Jidáše Iškariotského. Z toho by se nakonec vyklubal - na to vemte jed - záporný typ, a toho už stejně nahradil Matouš. Někteří kladní hrdinové se jmenují taky Pavel nebo Barnabáš a někdy je pojmenovávají i po jiných biblických chlapících jako Marek nebo Lukáš. Zlotřilec se obvykle jmenuje Frank, Randy, Jug, Billy Boy nebo Plešoun. Hodní budižkničemové bývají Lany, Eugene, Richie a Sammy (nikdy Sam). A ti neutrální zase Morris, Irving, Pery, Toby a - bodejťže - taky Meyer, mockrát ti děkuju, drahý otče!

Majitel jídelny U lovce karibu se jmenoval Bruce Fawles.

Jméno Bruce - v literatuře a podle Meyerových výzkumů - má jen dvě možnosti. Bruce je buď homosexuál, nebo odporný bídák se zarostlou hrudí, pronásledující tradičního nemožňáka. Skutečný Bruce Fawles byl běloch mezi třiceti a čtyřiceti lety, asi metr osmdesát vysoký a vážící něco přes sedmdesát kilo, měl pískově světlé vlasy, na temeni prořídlé (jak si Meyer hned všiml). Na sobě měl modré džíny a fialovou košili s natištěnou hlavou huňatého soba nebo losa, prostě něčeho s obrovskými parohy, které se rozprostíraly po Bruceově hrudi a klíčních kostech a ohrožovaly mu krk. Vyšel z kuchyně a utíral si ruce do utěrky na nádobí. Kdyby ho měl Meyer pojmenovat, nazval by ho Jack, protože Fawles jako Jack vypadal. Napřáhl ruku a jeho stisk byl - bez ohledu na Bruce - jackfawlesovský.

"Zdravím vás," řekl. "Já jsem Bruce Fawles. Servírka povídá, že jste od policajtů. Co jsem proved tentokrát?"

"Já o ničem nevím," řekl Meyer s úsměvem. "Přišel jsem se vás zeptat na děvče, které tu u vás podle našich informací pracovalo někdy v březnu."

"To jako myslíte Claru Jean Hawkinsovou?" zeptal se Fawles.

"Vy se na ni pamatujete?"

"Čet jsem o ní tuhle v novinách. To se nemělo stát. Byla to hodná holka."

"Jak dlouho u vás pracovala, pane Fawlesi?"

"Heleďte se, nemusíme tu přece takhle stát, co vy na to? Dáte si kafe? Louiso," zavolal na servírku, "přines nám dvě kafata, buď tý lásky! Posad'te se," řekl. "Promiňte, přeslechl jsem vaše jméno."

"Detektiv Meyer," řekl Meyer a sahal si do kapsy pro průkaz.

"Nemusíte mi nic ukazovat," řekl Fawles. "Jestli někdy někdo vypadal jako polda, tak jste to vy."

"Já?" řekl Meyer. "Vážně?" Vždycky si myslel, že vypadá spíš jako pojišťovací agent, zvláště od té doby, co si koupil klobouk a la profesor Higgins. Měl ho na hlavě i teď, zplihlý a promočený deštěm. Oba muži seděli u stolu vedle lítacích dveří do kuchyně. Bylo za dvacet minut dvanáct, na oběd ještě brzo.

"Poldové se poznají, protože vypadají jako poldové," řekl Fawles. "Náhodou hospodský taky vypadají jako hospodský. Podle mě - a dám na to krk - si lidi buď vybírají povolání podle toho, jak vypadají, anebo po nějaký době vypadají podle toho, jaký povolání si vybrali. No řekněte sám, ale poctivě, kdybyste mě viděl jít po ulici, nenapadlo by vás hnedka, že jsem majitel restaurace? Chci říct, jako dealera s drogama byste mě nezatknul, že ne?"

"To tedy ne," řekl Meyer a usmál se.

"Zrovna tak já nemusím mít potvrzeno, že jste chlupatej, protože vám to vidím na nose. I kdyby mi Louisa neřekla, že na mě venku čeká policajt. Věděl bych to v tu ránu, jak bych se ocit za dveřma. Kde vůbec je to kafe? Obsluha v tomhle podniku je pod psa," řekl, usmál se a ještě jednou zamával na servírku. Když přišla k nim, řekl: "Louiso, já vím, že pro kafe posíláme přes ulici, ale myslíš, že bysme ho mohli dostat ještě před půlnocí?"

"Co jako?" řekla Louisa.

"Kafe," řekl Fawles s bezmeznou trpělivostí. "Kafe, o který jsem tě žádal. Detektiv Meyer právě přičvachtal z tý potopy, je mokřej jak myš a rád by si vypil šálek kafe. Já se pro kafe neutluču, ale jsem tady jednou šéf, tak se patří, abych dostal taky jedno, aspoň si to myslím. Co ty na to, Louiso?"

"Jako co?" řekla Louisa.

"Kafe, dva šálky kafe," řekl Fawles a zamával na ni, kšá, jdi pryč! "Louisa zůstane servírkou až do smrti," řekl Meyerovi. "Bude jí osmasedmdesát a bude se tu motat s nechápavým výrazem, pomrkat, pusou naplň otevřenou. Sílu by měla, ale tadyhle prázdnou," řekl a poklepal si prstem na čelo.

"Jak to bylo s Clarou Jean Hawkinsovou?"

"Jó, to bylo docela něco jinšího," řekl Fawles. "Věděl jsem, že jednou veme roha, a nepřekvapilo mě, když se to stalo. Většina holek dělá servírku, aby zaplnily nějakou díru. Aspoň v podniku, jako je tenhle, něco mezi bistro, automatem a místní krčmou. Chtěl jsem tomu říkat Jedová jedálna, chápete, jed a jed, zařídit to jako cirkusovej stan a na jídelní lístek dát věci jako sloní řízek a tygří čuránky. Kdyby si někdo objednal ten řízek, vysvětlili bysme, že ho dostane, až bude aspoň deset objednávek, protože musíme zabít celýho slona - jak se vám líbí jméno Jedová jedálna?"

"Jen o trochu víc než U lovce karibu."

"Příšerný, že jo? Já jsem snad perverzní, já to vím. Snad je to tím, že tenhle podnik jsem si pořídil za peníze své ženy. Třeba chci udělat bankrot, myslíte, že by to bylo možné?"

"Proděláváte?"

"Co vás vede, naopak, daří se mi ohromně." Podíval se na hodinky. "Ještě je brzo. Kdybyste přišel v půl jedený, museli bysme vás posadit na záchod. Kolem večere je tu hotovej blázinec. Neměl bych se rouhat, víte?" řekl Fawles a zaťukal klouby prstů o stůl.

"Povězte mi něco o Claře Jean Hawkinsové?"

"Tak za prvé to byla inteligentní holka. To mě u ženských přitahuje, vás ne? Mozek."

"Mě taky," řekl Meyer.

"Když mluvíme o geniálních lidech, kde je zas ta Louisa?" řekl Fawles, otočil se k lítačkám a zařval z plných plic:

"Louiso, jestli nepřineseš do tří vteřin to kafe, dám tě zatknout pro potulku!"

Dveře se okamžitě rozletěly a z kuchyně vyšla zrudlá a uspěchaně vyhlížející Louisa s tácem, na němž stály dva šálky kávy. Meyer si dovedl živě představit, jak to asi dopadá, když na vrcholu polední nebo večerní návštěvnosti obsluhuje víc stolů. Proč ji ten Fawles nepropustí?

"Děkuju, Louiso," řekl Fawles a přistrčil Meyerovi cukřenku. "Cukřík?" zeptal se. "Smetánku? Díky, Louiso, můžeš se vrátit do kuchyně a okusovat si nehty, běž, mockrát děkujeme." Louisa ohrnula nos a odkráčela. "Totální debil," řekl Fawles. "Moje neteř. Dcera bratra mé ženy. Trombeník, chápete? Rozumíte jidiš? Jste přece Žid, ne?"

"Jsem," řekl Meyer.

"Já taky, za svobodna jsem se jmenoval Feinstein, ale změnil jsem to na Fawles, když jsem začal dělat v televizi. Ten Bruce je pravej, je to skvělej nápad mojí matky. Byla zamilovaná do Bruce Cabota, když hrál v Posledním Mohykánovi. Dvě stě let předtím, než jsem se narodil, že jo, ale ona nezapomněla na starýho Bruce Cabota a pojmenovala mě k Feinsteinovi Bruce, gól, co? Objevoval jsem se tak trochu v televizi, je to asi pět let, ale nikam jsem to nedotáh, tak jsem se rozhod, že si radši otevřu hospodu. A tenkrát se ze mě stal Bruce Fawles, když jsem dostal roli doktora Andrewa Malloye v Čase a velkoměstu. Čas a velkoměsto určitě znáte. Že ne? Chcete tvrdit, že policajti netráví čas v lehárně koukáním na pitomý seriály v televizi?"

"V odpočívárně," řekl Meyer.

"Já myslím, že se tomu říká lehárna. Byla tam jedna epizoda - totiž epizoda, trvala šest měsíců - a pár policajtů tam mělo na stanici karanténu, protože jeden měl mor nebo něco takového, a autoři tomu říkali lehárna."

"Odpočívárna," řekl Meyer.

"Já vám věřím. Kde jsme to byli?"

"Mluvili jsme o inteligentních dívkách, jako byla Clara Jean Hawkinsová."

"Správně. Vydržela tu dýl, než jsem čekal. Inteligentní, mladá a ještě k tomu hezká. A poctivá v tyhle všivý čtvrti. Tím myslím, že nefetovala. V době oběda se tu objevuje tolik dealerů, že by stačili zásobit celej Cañihrad na dva tejdny."

"A co pasáci?" zeptal se Meyer.

"Taky je tu máme. Jsme v Diamondbacku, jak víte. Kdybych tak měl podnik někde v centru, ale nemám."

"Znáte někoho, kdo by se jmenoval Joey Peace?"

"Ne, kdo je to?"

"Pasák." Meyer zaváhal. "Pasák Clary Jean Hawkinsové."

"Děláte si srandu," řekl Fawles. "Takhle skončila?"

"Takhle," řekl Meyer.

"Tomu nevěřím. Clara Jean? Ani za milion let! Šlape? Clara Jean?"

"Šlapala," řekl Meyer. "Clara Jean."

"Jak se himlhergot do toho dostala?" řekl Fawles a vrtěl hlavou.

"Já jsem doufal, že se to dozvím od vás," řekl Meyer. "Viděl jste ji někdy v důvěrné konverzaci s někým, kdo by s ní mohl mluvit o nějakých lákových možnostech?"

"Nikdy. Byla veselá a přátelská ke každému, ale nikdy jsem neviděl, že by se kolem ní točil nějaký pasák. Víte sám, jak to dělají, obyčejně koukají po holkách, který nevědí, kam se vrtnout, víte, koho myslím, takový ty ztracený duše. Clara Jean vypadala vždycky sebevědomě. Nemůžu uvěřit, že skončila takhle. Vážně nemůžu."

"Pokud jde o drogy, tak jste si jistý?" zeptal se Meyer.

"Proč? Byla nafetovaná, když zemřela?"

"Podle výsledků pitvy nebyla."

"Podle mne taky ne. Na sto procent nefetovala."

"Nějaký ten dealer se kolem ní motal?"

"Kolem koho se nemotaj? Kdyby sem přišla jeptiška s růžencem a modlila se, nabídli by jí čouda zadarmiko. Je to jejich povolání, no ne? Nebejt feťáků, nebudou dealeři. To se ví, že přišli a vykládali, co je to fet fantastika."

"Fantastika?"

"Fet fantastika," opakoval Fawles. "Samý kecy, ale ona jim nenalítla, měla je prokouknuté. To máte tak, pane Meyere."

Ona se narodila a vyrostla na tomhle smetišti, který se jmenuje Diamondback. Jestli to holka dotáhne do devatenácti a není těhotná, prostitutka nebo feťačka - nebo všechno dohromady, je to zázrak. Dobrá. Clara Jean byla svéprávná osoba, ne úplně nezávislá, to v Diamondbacku není možný, ještě jí nebylo dvacet a nikdy nebude bílá, ale s hlavou na pravém místě a spoustou možností. Tak jak to, že skončila jako zakrvácená šlapka s prostřelenou hlavou na chodníku ve čtyři hodiny ráno? Tak to stálo v novinách, že jo? Ve čtyři ráno."

"Tak to tam stálo."

"Mělo mě to napadnout hned tenkrát. Co to může být za ženskou, když je sama ráno na ulici?"

"Třeba nebyla sama," řekl Meyer. "Třeba ten, kdo ji zabil, byl její zákazník. Nebo dokonce ten její pasák."

"Joey Peace jste říkal, že se jmenuje?"

"Joey Peace."

"Původně jak? Joseph Pincus?"

"Možné to je," řekl Meyer. "Spousta pasáků..."

"Chodil jsem do školy s klukem, kterej se jmenoval Joseph Pincus," řekl Fawles. "Nic mi to nepřipomíná. Znáám většinu našich zákazníků, ale tohle jméno mi opravdu nic neříká."

"Oukej, tak toho na chvíli necháme. Třeba si vzpomenete později. Říkal jste, že Clara Jean se moc nestýkala s vašimi podezřelejšími zákazníky..."

"Usmála se na ně a řekla pár slov, tak asi."

"Přišel sem někdy nějaký George Chadderton?"

"Chadderton, Chadderton? Myslím, že ne. Černeš nebo bílejš?"

"Černoch."

"Chadderton. To jméno jako bych znal, ale..."

"Zpíval kalypso."

"Zpíval?"

"Zpíval. Někdo ho v pátek večer zavraždil, čtyři hodiny předtím, než to koupila Clara Jean, stejnou pistolí."

"Možná že jsem o tom čet," řekl Fawles. "Myslím, že tady z podniku to jméno neznám."

"Měl se tady v sobotu ve dvanáct setkat s Clarou Jean. V sobotu šestnáctého."

"Ne, v tom vám nepomůžu."

"Dobře, tak co v době, když tu pracovala? Měla nějakého ctitele? Chodil pro ni někdo do práce? Volal ji někdo telefonem?"

"Ne že bych o něčem takovým věděl."

"Máte tady taky číšníky?"

"Jen servírky."

"Muže vůbec?"

"Čtyři pikolíky."

"A co v kuchyni? Někáký mužský zaměstnanec?"

"Jo, kuchaři a ty, co mejou nádobí."

"Kamarádila se s nimi?"

"To jo. Měla kamarádkou povahu od přírody."

"Nevíte, jestli mívala rande s někým z nich?"

"Myslím, že ne. Byl bych si toho všimnul. Jsem tu, jak je den dlouhý, buď v kuchyni, nebo u pokladny. Byl bych si toho všim, nemyslíte?"

"Nepracoval tu někdo, kdo by se jmenoval Joey?" zeptal se Meyer náhle.

"Joey? Ne. Mám tu Johnnyho, co meje nádobí, a kdysi tu byl jeden číšník José - počkejte - to je vlastně taky Joe, že jo?"

"Kdy to bylo?"

"José tu pracoval... počkejte... někdy na jaře."

"Mohlo to být v březnu?"

"V březnu nebo v dubnu, tak nějak."

"Současně s Clarou Jean?"

"No... vlastně jo, když na to teď myslím."

"Kdy od vás odešel?"

"Kdy to... no jo, asi ve stejnou dobu jako ona."

"I to se podívejme," řekl Meyer. "José - jak dál?"

"La Paz," řekl Fawles.

Asi deset bloků od místa, kde si Meyer uvědomil, že "Peace" je anglickým ekvivalentem španělského "La Paz", tedy mír, zjišťoval Carella, že Ambrose Harding má strašný strach. Carella se přišel zeptat Chaddertonova obchodního manažera, jestli neví něco o nahrávce, kterou zpěvák projednával s Clarou Jean Hawkinsovou. Místo toho mu Harding strčil pod nos kytici, kterou dostal ani ne před deseti minutami. Někdo zaklepal na dveře a když je Harding pootevřel - bezpečnostní řetěz nesundal -, ležela na chodbě krabice. Nebyla to krabice, v jaké se obvykle posílají lidem kytky, bílá, obdélníková krabice vyložená zeleným papírem s jménem květinářství vytištěným na víku. Byla to dočista jiná krabice. Když se na ni Carella díval, připomněla mu dárkovou krabici z některého většího obchodního domu. Vlastně mu byla hned od začátku povědomá, i když honem nevěděl, ke kterému obchodnímu domu ji přiřadit. Mohla být takových třináct centimetrů dlouhá, sedm široká a devět hluboká a byla celá potištěná modrým liliovým vzorem na zeleném

podkladu. Uvnitř byla růžová orchidej.

"Proč jste se jí lekl?" zeptal se Carella.

"Protože za prvé," řekl Harding, "kterej blázen bude posílat mně orchideje?"

Seděl v lenošce ve svém obýváku, po okně stékaly proudy deště, který si snad umínil, že odploví celé město. Bylo krátce po poledni, ale obloha venku vypadala na zimní podvečer. Růžová orchidej ležela na stolku před nimi v krabici s modrým a zeleným vzorkem. Carella nechápal, proč Hardinga tak polekala.

"Kytku vám přece může poslat kdokoli," řekl Carella. "Utrpěl jste koneckonců zranění, lidi vědí, že jste byl v nemocnici..."

"Kytku," řekl Harding, "obyčejnou kytku. Ale takováhle se nosí připnutá na šatech. Nejsem ženská. Proč by mi někdo posílal takovouhle kytku?"

"Snad... no, já vlastně nevím," řekl Carella. "Třeba se v květinářství spletli."

"To je další věc. Když už si někdo dal práci a poslal mi kytku -dokonce orchidej, prosím -, jak to, že ten, kdo ji přines, zmizel, než jsem stačil otevřít dveře? Jak to, že není v krabici od květináře? Jak to, že v ní není vizitka? Jak to, že se sem dostala jen takhle - ťuk tuk na dveře? Ptám se, kdo je - á nic, ticho. Moc rád bych věděl, jak to."

"Dobře... a co si myslíte, že by to mohlo být?" zeptal se Carella.

"Varování," řekl Harding.

"Proč si myslíte, že by to... no... kytka, která se nosí na šatech, mohla být varováním?"

"Je v ní zapíchnutěj špendlík," řekl Harding. "Třeba se mi někdo snaží říct, že do mě něco vrazí, chápete, člověče?"

Třeba se mi někdo snaží říct, že skončím jako George?"

"Chápu, že můžete mít tenhle pocit."

"To bych řek - vzhledem k tomu, že mě někdo chtěl picnout do hlavy..."

"Ale kytka?" řekl Carella. "Orchidej..., " nedořekl a pokrčil rameny.

"Vemte tu věc s sebou," řekl Harding.

"Proč?"

"Dejte to k vám do laboratoře. Ať se kouknou, jestli není otrávená nebo něco."

"Udělám to, samozřejmě," řekl Carella, "ale opravdu nemyslím."

"Někdo se pokoušel mě zabít, pane Carello," řekl Harding. "A nestrefil se. Možná že ten stejnej mi posílá kytku už před pohřbem, pane Carello, chápete? Mám strach. Odešel jsem z nemocnice, kde mě chránily ošetřovatelky, doktoři a lidi kolem mě, ale s tím je utrum. Ted' jsem doma, sám jako kůl v plotě, a řeknu vám, že mám strachy plný kalhoty."

"Promluví si s poručíkem," řekl Carella. "Snad bychom sem mohli někoho poslat."

"To bych byl moc rád," řekl Harding. "A ať se někdo koukne na tu kytku."

"Zařídím," řekl Carella. "Mezitím bych vám chtěl položit pár otázek."

"Poslužte si," řekl Harding.

"Znáte nějakou Claru Jean Hawkinsovou?"

"Ne. Kdo je to?"

"Někdo, kdo znal George Chaddertona. Vy znáte všechny jeho obchodní partnery?"

"Znal jsem je."

"Ale Claru Jean Hawkinsovou ne?"

"Je to obchodní partnerka?"

"Jak se zdá, jednala s Georgem o nějaké nahrávce."

"Ona má něco společného s nahráváním gramodesek?"

"Ne, byla prostitutka."

"Prostitutka? A jednala s Georgem o gramodeskách?"

"George se vám o tom nikdy nezmínil?"

, Ani slovem. A co na nich mělo být?"

"Mělo to vycházet z jejich zkušeností coby prostitutky," řekl Carella.

"Už to vidím jako jeden z neúspěšnějších hitů," řekl Harding a potřásl hlavou.

"Ta dívka byla zřejmě přesvědčená, že k nahrávce dojde."

"Kdo to měl vydat?"

"Někdo, komu by za to privilegium zaplatila tři tisíce dolarů."

"Aha," řekl Harding a přikývl. "Na náklad autora."

"Co je to?" zeptal se Carella.

"Tohle. Firma si nechá zaplatit od dvou do tří stovek za něco, čemu říkají zkušební výlisk, tak nějak, na tom nezáleží. A potom -"

"Zkušební výlisk říkáte?"

"Ano. A jestli ho takzvaná porota tý firmy po poslechnutí schválí, doporučí desku k vydání."

"Za další peníze?"

"Ne, všechno je už v tom. Pořád ještě to vynáší, můžete mi věřit. To vydání je obvykle jedna gramodeska, víte? Osm nebo devět čísel na každý straně, všechno od amatérů, jako byste byl třeba vy. To je osmnáct písniček, každá za dvě nebo tři stovky dolarů za jednu emisi. Dohromady jim to dá čtyři až pět táců. Těch desek pak vydají patnáct set, legálně by je přišly na dva a půl tisíce. Po desíti kusech dají každému tomu takzvanému textaři, těm osmnácti písničkářům, a zbytek rozešlou diskžokejům, který je hoděj do popelnice, nebo obchodům s deskama po celém státě, a ty tu zásilku ani neotevřou. Sprostěj podfuk je to, nic víc. Tak gramodeska říkáte?"

"Ano."

"A George v tom jel? Nemůžu věřit, že by se George zapletl do takovýho kšeftu. Spousta firem si opatřuje skladatele a textaře zdarma tímhle způsobem, je to všechno součást byznysu, ale George? Víte to určitě?"

"Setkal se s tou dívkou minulý měsíc čtyřikrát. Slova Ze života dole měl načmáraná v poznámkovém bloku. Myslíme si, že to měl být titul."

"Já nevím, co bych vám na to řekl. Mně se o tom nikdy nezmínil. Víím, že strašně toužil mít víc peněz, než v poslední době vydělával, už jen proto, aby Chloe mohla nechat toho svého zaměstnání. Takže snad opravdu jednal s tou holkou o nějaký nahrávce na vlastní náklad a snad... já prostě nevím. I kdyby z toho měl nějaký zisk George, je možný, že to tý společnosti stálo za to. Místo aby sháněli osmnáct textařů, měli jednoho a ten - ta holka - byl ochotnej vypláznout tři tácy. I kdyby vrazili něco Georgeovi, pořád ještě by na tom vydělali. No jo, možný to je, ale jistě to říct nemůžu."

Carella vytáhl notes a otevřel ho na straně, kam si opsál jména z Chaddertonova diáře. "Mám tady dvě jména, která Chloe neznala," řekl. "Má některé z nich něco společného s gramodeskami?"

"Řekněte mi je."

"Jimmy Talbot?"

"Ne, to je hráč na basu. A vynikající."

"Harry Caine?"

"To jste kápl na pravýho. Má firmu, jmenuje se Urágán. Jestli je někdo darebák, tak je to on."

"Díky," řekl Carella a sklapl notes.

"Nezapomeňte si promluvit s vaším poručíkem o tom poldovi, kterýho byste mi sem poslali."

"Nezapomenu," řekl Carella.

"A ať se někdo koukne na tu kytku," řekl Harding.

Čtyřiaadvacetihodinová ostraha bytu Ambrose Hardinga začala teprve v 15.45. Důvodů k téměř čtyřhodinovému zdržení bylo několik a všechny byly autentické. Tak za prvé Carella nešel rovnou zpátky na policejní stanici, ale jel až dolů do města na náměstí Crescent Oval, kde se nalézala kancelář firmy Urágán. Této části města se říkalo prostě Čtvrť; číslo 13 na náměstí byl dvoupatrový dům z hnědého pískovce, stojící mezi dílnou výrobce sandálů a obchodem se zdravou výživou. Na mosazné tabulce napravo od zvonku bylo vyryto jen Gramodesky Urágán. Carella zazvonil a čekal. Za pár vteřin se ozval bzučák. Otevřel dveře a vešel do přízemní chodby; hned před sebou měl schodiště, po pravé ruce úzkou chodbičku a na jejím začátku dveře. Na dveřích další mosazná tabulka s nápisem Gramodesky Urágán. Žádný zvonek. Carella zaklepal a ženský hlas řekl: "Dále."

Dveře se otevřely do neúředně vyhlížejí místnosti se stěnami v několika fialových odstínech. Odstíny byly tlumené a působily konejšivě. Černé dívce, která seděla za stolem s bílou umělohmotnou deskou, mohlo být mezi osmnácti a devatenácti lety a její švestkově modrý kostýmek ladil se stěnami a kobercem. Vře se usmála. "Co byste si přál, pane?" zeptala se.

"Jsem od policie," řekl Carella a ukázal odznak.

"Ó," řekla dívka a usmála se. "Představte si, já myslela, že jste rockový zpěvák!"

"Je přítomen pan Caine?" zeptal se Carella.

"Já se podívám," řekla a vzala do ruky sluchátko. Zmáčkla dole na aparátu tlačítko a čekala, pak řekla: "Přišel za vámi někdo od policie, pane Caine." Poslouchala, zasmála se, řekla: "Ne, to nemyslím," opět poslouchala a pak řekla: "Hned ho za vámi pošlu."

"Co řekl legračního?" zeptal se Carella.

"Chtěl vědět, jestli jste přišel kvůli jeho autu. Našel si místo kousíček odsud, ale dneska se smí parkovat na druhé straně ulice. Jenže venku prší a jemu se nechtělo brodit vodou až do garáže na Chaunceyově. Řekla jsem mu, že o auto asi nejde. Taky ne, vidíte?"

"Ne," řekl Carella.

"Dobře, pane, račte dále," řekla dívka, usmála se a ukázala na dveře za svým stolem. "Na chodbě zahrňte doprava," řekla, "jsou to druhé dveře."

Harrymu Caineovi mohlo být třiaadvacet; byl to černoch s temnou pletí a měl na sobě perlově šedé kalhoty a růžovou košili s rukávy vyhrnutými na štíhlých pažích s tenkými zápěstími. Když Carella vešel, vstal a napřáhl ruku. Jeho výšku odhadl Carella na metr osmdesát. Byl hubený, měl úzké boky a ramena a klidně mohl být považován za nedospělého chlapce. Obaly rockenrolových desek zdobící stěny kolem jeho psacího stolu jen zvyšovaly Carellův počáteční dojem, že se ocitl v pokoji nějakého teenagera. Chyběl jen řev ze sterea.

"Promiňte," řekl Caine, "ale sekretářka mi nesdělila vaše jméno. Já jsem Harry Caine."

"Detektiv Carella," řekl a přijal Caineovu ruku.

"Parkuju nesprávně," řekl Caine s úsměvem. "Vím to."

"Jsem tu kvůli něčemu jinému."

"Fuj," řekl Caine a otřel si rukou čelo s přemrštěným ulehčením. Carella si teprve teď všiml, že má téměř žluté oči.

Prazvláštní oči. V životě nepoznal nikoho s takovýma očima. "Posadte se, prosím," řekl Caine. "Dal byste si kávu?"

"Ne, děkuju," řekl Carella.

"Čím vám mohu posloužit?"

"Minulý čtvrtek jste obědval s Georgem Chaddertonem," řekl Carella.

"Ano?" řekl Caine.

"Ano, v jednu hodinu."

"Ano?"

"Obědval nebo ne?"

"Obědval," řekl Caine.

"O čem jste spolu mluvili?"

"Proč to chcete vědět?" zeptal se Caine a tvářil se nesmírně překvapeně.

Carella opětoval jeho pohled. "Copak nevíte, že je mrtev?"

"Mrtev? Ne! George?"

"Zemřel v pátek."

"Já jsem byl mimo město, vrátil jsem se teprve včera večer a nic nevím. To je mi líto a moc." Zaváhal. "Co se mu stalo?"

"Někdo ho zastřelil."

"Kdo?"

"Ještě nevíme."

"To je... to je pro mě šok," řekl Caine. "Nemůžu říct, že bych zrovna truchlil - George nepatřil k lidem, ke kterým člověk přilne. Ale vážil jsem si ho jako umělce - a říkám vám upřímně, je to pro mě šok."

"Jak dlouho jste ho znal, pane Caine?"

"Asi tak šest měsíců, řekl bych. V tom posledním půl roce jsme jednali o eventuálním vydání nějakýho alba."

"O tom jste mluvili i ten čtvrtek?"

"Ano, je to tak. George mě zavolal někdy minulý týden a řekl, že má nápad na nahrávku, o které by chtěl se mnou mluvit. Nu ano," řekl Caine a usmál se, "George měl vždycky nějaký nápad, o kterém chtěl mluvit. Problém byl samozřejmě v tom, že on chtěl kalypso, které je pro gramofonový průmysl asi tak důležité jako bič pro dnešní dopravu."

"Chtěl s vámi tedy jednat o další nahrávce kalypsa?"

"Ano, ale mělo být trochu jiné."

"Jak jiné?"

"Jak bych vám to vysvětlil...", Caine zaváhal. "Nevím, jestli se o tom mám zmiňovat. Nechci, abyste si myslel, že firma Uragán nahrává desky jen na vlastní náklad autorů. To ne."

"Hmm," řekl Carella.

"I když čas od času chceme pomoci začátečníkům, kteří by jinak neměli možnost..."

"Hmm."

"... a proto účtujeme za nahrávku poplatek. Ale pouze na úhradu výrobních nákladů, balení a distribuce."

"Rozumím," řekl Carella.

"Ale i v těchto případech platíme honoráře stejně jako Motown nebo RCA nebo Arista nebo každá jiná firma, na kterou si vzpomenete."

"Tak tedy jen tu a tam..."

"Ano, dost často."

"... si dáte zaplatit."

"Ano, abychom zmírnili riziko."

"Pokud víme, tak C. J. Hawkinsová... znáte to jméno?"

"Ano, to je ta dívka, o které jsme hovořili s Georgem."

"... byla ochotná zaplatit vám tři tisíce dolarů..."

"Ano."

"... za to, že jí vaše firma vydá desku?"

"Ano."

"Měl George Chadderton dostat něco z těch peněz?"

"Měl."

"Kolik?"

"Tisíc dolarů."

"A firmě Uragán by připadly ty zbývající dva tisíce, je to tak?"

"Je."

"Není to málo? Pokud vím, tak většina firem, které žádají poplatky, si počítá něco mezi dvěma a třemi sty za písničku."

"Správně," řekl Caine.

"Kolik si počítá za písničku Uragán?"

"Dvě stě padesát."

"A kolik písniček se u vás normálně vejde najedno elpíčko?"

"Osm až devět na každou stranu."

"Což by dělalo přibližně čtyři tisíce za desku, je to tak?"

"Víceméně."

"Ale Uragán byl ochotný udělat C. J. desku za dva tisíce."

"Celkem za tři."

"Váš podíl byl jen dva. Osmnáct písniček za pouhé dva tisíce. Jak to?"

"Totiž," řekl Caine, "nebylo by jich osmnáct."

"Ach tak," řekl Carella. "Kolik tedy?"

"Mělo to být spíš něco jako ukázková nahrávka. Na rozdíl od těch, které distribuujeme mezi diskžokeje a do prodejen."

"Kolik písniček na ní mělo být?"

"Měli jsme v úmyslu vylišovat jen jednu stranu."

"Devět písniček?"

"Osm."

"Za poplatek tři tisíce dolarů."

"Uragán měl dostat jen dva."

"Proč jste dávali Chaddertonovi tisíc? Za to, že vám přihrál to děvče?"

"Ne, platili jsme mu za to, že psal k písničkám texty a natáčel je."

"Jaké to byly písničky?"

"Samozřejmě že kalypso. George psal a zpíval jen kalypso."

"A kalypso bylo najednou pro gramofonový průmysl životně důležité, co?" řekl Carella.

Caine se usmál. "Životně důležité ne, ale za pokus to stálo. Slečna Hawkinsová měla spoustu informací a George byl ochotný je zpracovat."

"Rozumím tomu správně, že na nich měli s C. J. pracovat společně?"

"To jsme zatím ještě neprojednali. Myslím, že George měl v úmyslu vytáhnout z ní, co se dá. Zřejmě měla v zásobě milion historek. Dědala svou práci teprve od dubna, pokud vím, ale na ulicích se člověk zřejmě učí rychle."

"Škoda že se toho nenaučila trochu víc mimo ulici," řekl Carella.

"Promiňte, ale teď vám nerozumím," řekl Caine.

"Chci říct, že jste po ní chtěli tři tisíce za to, že jí natočíte osm písniček, což podle mého propočtu dá tři sta sedmdesát pět dolarů za jednu písničku, čili o sto dvacet pět dolarů víc, než je vaše normální sazba."

"Tisícovku z toho měl George."

"Aha. Takže vy jste měli jen váš obvyklý honorář, že ano?"

"Můžete se na to tak dívat."

"A jak byste se na to díval vy, pane Caine? Vy a on jste společně chtěli tu holku ošidit."

"Nebyla panna," řekl Caine a usmíval se.

"Nebyla," odpověděl Carella, "ale za provedenou práci inkasovala ona."

Z Cainova obličeje zmizel úsměv. "Jistě jste velice zaměstnaný," řekl. "Nechci vás zdržovat."

"Těšilo mě, že jsem vás poznal, pane Caine," řekl Carella. Vyšel z kanceláře, zastavil se u stolku recepční a zeptal se jí, jaký vůz má pan Caine. Dívka mu sdělila rok výroby, značku a barvu a pak řekla: "Jejej, neprovedla jsem něco?" Carella ji ujistil, že ne.

Venku v dešti prošmejdil ulici od jednoho konce na druhý, až našel vůz, který odpovídal dívčinu popisu. Z telefonní budky na rohu zatelefonoval na dopravku a požádal, aby mu na počítači ověřili státní poznávací značku. Za pár minut se dověděl, že vůz patří panu Harrymu Caineovi, který bydlí v Riverheadu, a krádež zatím nebyla hlášena. Dalších deset minut hledal Carella v dešti pochůzkáře. Když ho našel, představil se mu a zavedl ho ke Caineovu vozu, nezákonně zaparkovanému na nesprávné straně ulice. "Dej mu tam lístek," řekl.

Pochůzkář na něj zíral. Děšť bubnoval Carellovi do nepokryté hlavy, máčel mu kabát, boty a nohavice; Carella vypadal dočista jako utopená krysa. Pochůzkář z něj nespouštěl oči. Nakonec pokrčil rameny, řekl: "Tak jo" a začal psát. Bylo právě tři čtvrtě na dvě odpoledne.

Vrátil se k sobě až v půl třetí, a to právě ve chvíli, kdy poručík měl u sebe reportéra jednoho raníku, který se nezajímal o poměrně neznámého zpěváka kalypsa nalezeného mrtvého v 87. revíru v pátek v noci, natož o ještě méně známou prostitutku nalezenou mrtvou ve Středu-jih o čtyři a půl hodiny později. Místo toho se chtěl dovědět něco o sérii loupeží v klenotnictvích, které se najednou přehouply přes čáru dělicí nevábný 87. policejní revír od sousedního, západně ležícího nóbl revíru. Reportér se vyptával poručíka Byrnese, jestli se domnívá, že darebáci, kteří vyloupili obchod na Hall Avenue západně od Klášterní ulice, jsou ti, kteří řadí už tolik měsíců v sedmaosmdesátce. Reportér, kterému by Byrnes byl ochotný přiznat, že v jeho revíru řadí nějakí lumpové, by se musel hledat se svíčkou, a vyloupení šesti klenotnictví nepokládal za řádění nebo sérii. Tak či onak, reportér ho zaměstnal až do tří čtvrtě na tři, kdy Carella konečně dorazil do služby i s krabicí se zelenomodrým liliovým dezénem. S obličejem chráněným kapesníkem zdvihl Carella víko.

"S těma kytkami musíš přestat," řekl Byrnes. "Chlapi si začínají šuškat."

"Někdo je před chvílí nechal u dveří Hardingova bytu," řekl Carella. "Harding si myslí, že to něco znamená."

"Mm," řekl Byrnes.

"Jestli jo nebo ne, není důležité," řekl Carella. "Má děsnej strach a já myslím, že tak trochu právem. Ten, co se ho snažil odprásknout-"

"- to může zkusit znova," řekl Byrnes a přikývl.

"Můžeme tam poslat jednoho strážníka?"

"Na jak dlouho?"

"Aspoň než dostaneme Joeyho Peace."

"Už jsi mluvil s Meyerem?"

"Mluvil, řekl mi, že je to José La Paz. Už jsem zavolał Cauča a oznámil mu to."

"Za jak dlouho si myslíš, že ho dopadnete?"

"Nemám tušení, Pete. Může to být za deset minut nebo za deset dní."

"Jak dlouho chceš hlídat Hardinga?"

"Můžeš mi dát týden? Celých čtyřadvacet hodin?"

"Musím to projednat s kapitánem."

"Buď tak hodný, Pete. Musím odnést tohle do laborky. Sam slíbil, že mi dá zprávu už ráno, když mu to dodám hned teď." Oba se podívali na hodinky. Když Carella odcházel, Byrnes zdvihl sluchátko.

Kapitána Fricka těšilo velet celé sedmaosmdesátce včetně civilních policajtů, kteří obývali tu hlučnou místnost v prvním patře policejní stanice. K 87. revíru patřilo sto osmdesát šest pochůzkářů a šestnáct detektivů nahoře, a ta malá

armáda, již Frick velel, tvořila v tomto městě hradbu proti silám zla. A teď žádal Byrnes, aby tři muži z řad uniformovaných byli uvolněni z aktivní služby jinde a převedeni před dveře bytu černošského obchodního manažera (ne že by na barvě jeho pleti záleželo) na celých čtyřicet hodin denně s tím, že se budou po osmi hodinách střídát. Znamenalo to tři muže denně na celý příští týden. Frickovi se nechtělo vzít na sebe takovou odpovědnost, měl pocit, že ubrat tři muže z boje proti silám zla je totéž jako je na stranu zla přidat. Řekl Byraesovi, že mu zavolá, a přesně minutu po třetí hodině zavolal šéfa terénních služeb na policejním ředitelství dole ve městě a zeptal se ho, smí-li celý příští týden vyčlenit tři muže denně na hlídání černošského obchodního manažera, jehož klient se minulý pátek stal tady u nich obětí vraždy. Dotyčný šéf chtěl vědět, co má manažerův černošský původ společného s téměř zatraceněma zaležitostma, a Frick okamžitě řekl: "Nic, nic společného s ničím," a šéf dovolil, aby tři muži byli určeni k této službě. Bylo už devět minut po třetí a pořád lilo jako z konve.

Z mnoha let, která strávil na ulicích, než se stal seržantem, pak poručíkem a nakonec kapitánem, věděl Frick, že služba od 8 do 16 končí v 15.45, kdy se nastupující pochůzkáři shromáždí před vystřídáním svých předchůdců v úřadovně. Věděl dále, že každý mazaný lotr ve městě si naplánuje svůj trestný čin na těch patnáct minut, které předcházejí osmé hodině ranní, šestnácté odpolední a půlnoci, protože právě tehdy vzniká patnáctiminutové bezvládní: jedni strážníci se vrací na policejní stanici a ti druzí jsou nastoupeni při kontrole stavu v úřadovně a teprve po ní vyjdou do ulic vystřídát své předchůdce. Osmihodinová služba je dlouhá, a tak se snad dá mužům, kteří ji prochodili po ulicích, prominout trochu té dychtivosti skončit. Frick zkrátka věděl, že by nemělo smysl poslat službu končícího pochůzkáře na první turnus před Hardingovým bytem. Zavolal tedy do úřadovny a nařídil seržantovi, aby určil někoho, kdo bude mít službu od šestnácti do půlnoci jako první z těch tří, kteří se budou střídát po osmi hodinách, a to přinejmenším celý příští týden až do odvolání.

Jako první měl Hardingův byt střežit nováček Conrad Lehmann. Byl první, ale taky poslední, protože když tam přišel, zely dveře do bytu dokořán a na podlaze v kuchyni ležel černoš s dvěma přesně umístěnými otvory po střelách v obličeji.

11

Carella si nemohl zvyknout, že Sam Grossman je kapitán Sam Grossman, byl přece tak dlouho poručík Sam Grossman! Vysoko ve věžním okně směřujícím na východ - nebo spíš v poschodí, kde byla ve věžovité, skleněné, kovové a kamenné budově policejního ředitelství na Hlavní třídě umístěna laboratoř, našel Grossmana u dlouhého bílého stolu s řadou černých mikroskopů. Grossman napůl seděl na stole, napůl se o něj opíral. Měl na sobě bílý laboratorní plášť a pod ním šedivý oblek, v brýlích se mu odrážel šedivý déšť stékající po okenních tabulkách, za nimiž se až k zamženému obzoru prostírala šedivá obloha a černé čáry mostů se táhly ke vzdáleným šedivým obrysům města. Výsledek byl vysloveně moderní, téměř jednobarevný - bělost a černá a šed' oživená jen studenou modří a zelení krabice s liliovým vzorem a růžovou orchidejí na laboratorním stole.

"Co chceš nejdřív?" zeptal se Grossman. "Škatuli nebo kytku?" Měl podivně jemný hlas, který byl v přímém kontrastu k chladným vědeckým znalostem, jež se od něho očekávaly. Poslouchat Grossmana, když vykládal o výsledcích svých laboratorních zkoušek, bylo skoro totéž jako slyšet pěstitelů řepy z Nové Anglie, jak vysvětluje, že na rozdíl od Galileových a Newtonových koncepcí je třeba nazírat na čas a vesmír v jejich vztahu k pohyblivým systémům.

"Začneme škatulí," řekl Carella.

"Ty ten vzorek zřejmě nepoznáváš?"

"Je mi povědomý, ale nevím odkud."

"B. Renaud na Hall Avenue."

"Správně, už vím."

"Jejich standardní dárková krabice. Tu a tam změní barvy, ale ten liliový vzor zůstává. Můžeš si zjistit, kdy naposled změnili barvy."

"To udělám. Něco jiného, co bych měl vědět?"

"Není na ní žádný otisk, žádná stopa po něčem, jen prach."

"Něco zvláštního na tom prachu?"

"Tentokrát ne. Bohužel, Steve."

"A co ta kytka?"

"No, je to orchidej, jaksi asi poznal."

"Jo, to jsem poznal," řekl Carella s úsměvem.

"Druh orchideje běžný v mírné severní zóně," řekl Grossman. "Charakteristická je pro ni růžová barva a květ ve formě střevíčku. K dostání v každém květinářství. Prostě vejdeš a řekneš, že chceš Calypso bulbosa."

"Děláš si srandu," řekl Carella.

"Já?" Grossman byl překvapený.

"Calypso bulbosa? Calypso?"

"Tak se jmenuje. Proč? Co je na tom?"

Carella zavrtěl hlavou. "Harding určitě nevěděl, jak se ta potvora jmenuje, ale stejně se strašně lekl. Calypso bulbosa. Vrah říkal: Vidíš tu hezkou kytičku - znamená smrt. A Harding to pocítil." Znova zavrtěl hlavou.

"Tajný smysl," řekl Grossman.

"Vzkaz," řekl Carella.

"A vyplnil se," řekl Grossman.

U firmy B. Renaud se Carellovi ozvala žena jménem Betty Ungarová. Do telefonu mluvila úsečně, ale příjemným hlasem; připomínal hlas robota namazaného sirupem.

"Ano," řekla, "ten liliový vzor máme pouze my. Najdete ho na všech našich reklamách v televizi i v tisku, na našich účtech a nákupních sáčcích a pochopitelně na všech dárkových baleních."

"Pokud vím, měníte občas barvy?"

"Měníme je vždycky o Vánocích," řekla slečna Ungarová.

"Krabice, kterou tu mám na stole," řekl Carella, "má modrý vzor na zeleném pozadí. Nevěděla byste -"

"Ach jemine -" řekla slečna Ungarová.

"Je to problém?"

"Modrá a zelená. Ach jemine, to je dávno přede mnou, bohužel."

"Chcete říct, že ta krabice je stará?"

"Já jsem tady šest let," řekla slečna Ungarová, "a pamatuju si všechny kombinace barev, které jsme použili - vloni o Vánocích červenou a růžovou například, černou a bílou o Vánocích rok předtím, hnědou na béžové ještě o rok -"

"Ano," řekl Carella. "Ale tahle modrá na zelené -"

"Je z doby, než jsem tady nastoupila."

"Tedy déle než šest let?" řekl Carella.

"Ano."

"Mohla byste mi říct přesně, z kterého roku?"

"No... je to pro vás moc důležité?"

"Mohlo by být," řekl Carella. "O žádné informaci se nedá říct, že je důležitá, dokud se zčistajasna důležitou nestane."

Slečna Ungarová cosi zabručela a vyjádřila tak jednoslabičně upřímnou nedůvěru nejen k naléhavosti Carellovy žádosti, ale i k jeho po domácku ukuchtěné filozofii o relativní důležitosti informací a o teorii náhlého významu.

"Vydržte, prosím, hned to bude," řekla.

Carella vydržel. Zatímco držel, obchod mu pouštěl do sluchátka muziku. Carella poslouchal a přemýšlel, proč Američani pokládají za nutné naplnit každé ticho nějakými zvuky - reprodukováným rockem, reprodukováným řevem nebo reprodukováným ječením. V Americe se nedá nasednout do taxíku, vlézt do zdviže či vejít do pohřebního ústavu, aniž by na vás řval, burácel, útočil ten či onen zvuk. Co se to jen stalo s mlčícími travnatými kopci? Jak si vzpomíná, šel jednou na farmu své tetičky v sousedním státě za řekou a posadil se nahoře na travnatém kopci, kde se mu pod nohama táhl svět do dálky v naprostém tichu. Carella se tak pohroužil do těch idylických vzpomínek, i když mu na pravé ucho útočila reprodukováná verze všelijakých Východů a Západů slunce, že málem usnul. Ke smyslu ho vrátil rušivý, poněkud mechanický hlas slečny Ungarové.

"Pan Coppola?" řekla.

"Carella," řekl.

"Prosím," řekla a tentokrát se jí podařilo vyjádřit pochybnost, zda Carella zná své vlastní jméno. "Mluvila jsem s někým, kdo je tu déle než já," řekla. "Modrý dezén na zeleném podkladu byl použit o Vánocích před mým příchodem."

"To by byly Vánoce před sedmi lety."

"Zajisté," řekla slečna Ungarová. "Když já jsem tu začala pracovat před šesti lety a modrá a zelená byla použita rok předtím, než jsem přišla, pak ta krabice pochází z doby před sedmi lety."

Carella měl pocit, že byl právě prohlášen za idiota. Poděkoval slečně Ungarové za to, že mu věnovala tolik času, a zavěsil. Před sedmi lety, říkal si. Díval se na krabici. Přes policejní teorie o náhlém významu informací odmítala tato informace stát se důležitou.

Technici z laboratoře, kteří prohledávali byt Ambrose Hardinga, se nepídili jen po stopách spojujících jeho smrt s vraždami George Chaddertona a Clary Jean Hawkinsové. Nalezené střely - jedna se zarazila do okenního rámu nad dřezem a druhou našel v Hardingově lebce lékař, který mrtvolu pitval - prozradí balistické sekci, jestli bylo při všech třech vraždách použito téhož revolveru; už to by jako důkaz spojitosti stačilo. Oni však hledali jakoukoli stopu, cokoli, co by mohli odevzdat detektivům, cokoli, čím by se případ dostal z oblasti dohadování do oblasti smysluplného šetření.

Dojem, že jde o navzájem související vraždy, ne-li dokonce o sérii vražd, vznikl už před zprávou balistiky o střelách. Ještě jedna vražda, a série se protáhne do další sezóny. Ve velkoměstě, jako je toto, jedna vražda davy nezajímá.

Někoho zamordujou každé den, tak o co, prosím vás, kráčí? Ale dvě vraždy spáchané stejnou zbraní, nebo dokonce dvě vraždy v téže části města poměrně krátce za sebou, dvě oběti, které se sobě aspoň trochu podobají věkem, zaměstnáním nebo barvou vlasů, stačí, aby místní novinář obdařený nadprůměrnými tvůrčími schopnostmi uvažoval nahlas, jestli v ulicích neřádí další šílený vrah, zatímco policie sedí na zadku se založenýma rukama. Ale tři vraždy? Tři vraždy během pouhých pěti dnů? Tři vraždy spáchané se vši pravděpodobností jedinou zbraní? Tři zavraždění lidé černé pleti, z nichž jeden, vlastně jedna, je představitelkou ne-li zrovna podsvětí, tak aspoň jeho bílého břicha, toho nočního světa šeptaných výzev a diskrétně uskutečňovaných slibů.

Nic nepovzbudí lidskou představivost tak jako vražda prostitutky. Mravopochestné občany naplní pocitem nejvyššího uspokojení; viník je potrestán když už ne rukou Páně, tak aspoň někým, kdo pochopil, jaké nebezpečí představuje prostituce ve společnosti, v níž muži chodí s poklopcem dokořán. Pro mnoho jiných - pro muže a ženy, kteří v životě už někdy koketovali s myšlenkou, že buď služeb prostitutky použijí, nebo že takové služby nabídnou - je ta vražda důkazem, pokud ho ovšem potřebují, že ve městě skutečně existuje armáda žen připravených a dokonce ochotných

posloužit každému bez ohledu na rasu, víru, barvu, pohlaví nebo přemlouvání. Vražda je i potvrzením názoru, že dotyčné služby bývají nebezpečné. Odplatou za hřích je smrt, bratře - ale panebože, když hřích je tak vzrušující! A ti, kdo si sem tam a tu a onde ledacos dovolili v tom či onom hotýlku či motelu za řekou, kde se dá koukat na pornofilm a přitom provozovat svůj vlastní skutečný film na vodní posteli nebo v masážním salonu, jimiž se silnice přetínající město na východ, západ, sever a jih jen hemží, zkrátka všichni ti, kdo přestupují hranici mezi sexem pro zábavu a potěšení (u tebe nebo u mě, brouku?) a sexem za peníze, sexem jako hříchem, sexem jako nejstarším řemeslem na světě (můj svět nebo tvůj svět, brouku?), všechny tyhle lidičky vražda prostitutky fascinuje. Rádi by totiž věděli, jestli ji zabil a) člověk jako oni, nebo b) některý ten krvelačně vyhlízející pasák s tím svým pasákovským širákem, nebo c) jestli zavražděná není zrovna ta, co jim dala včera večer líznout - stejně za chvíli vypadají všechny najedno brdo! Takže ano, je tu spousta vzrušujících možností, když se najde zavražděná prostitutka. Zamordujte průměrného zpěváka kalypsa, zamordujte průměrného manažera průměrného zpěváka kalypsa, a nikoho to nijak zvlášť nedojme, i když ty vraždy spolu třeba souvisí. Ale zamordovaná prostitutka? Blond paruka na chodníku, pane jo! Sukně vytažená až bůhvíkam! Jedna kulka v srdci, druhá v hlavě! To je přece docela jiný kafe!

Jiný kafe byl i písek.

Písek našli technici v bytě Ambrose Hardinga.

"Písek," řekl Grossman Carellovi do telefonu.

"Co máš s pískem?"

"Písek, Steve."

"Písek jako na pláži?"

"Jo, jako na pláži."

"Tos mě ohromně potěšil," řekl Carella, "zvlášť když v Diamondbacku pláže nejsou."

"Ale v Riverheadu jich pár je," řekl Grossman.

"To jo a na Sands Spitu je jich spousta."

"A ještě víc jich je na Iodinských ostrovech."

"Kolik toho písku tam ty tvý lidi našli?" zeptal se Carella.

"Na pláž by to nestačilo."

"Na vydláždění chodníku ano?"

"Malinkatý množství, Steve, sebral ho vysavač. Jenže jim se to zdálo nezvyklý a tak to oznámili. Písek v bytě v Diamondbacku? Podle mne to nezvyklý je."

"A zajímavý," řekl Carella.

"Nezvyklý a zajímavý, tos na to kápnul."

"Písek," řekl Carella.

Pohled na mapu ukázal pět jednotlivých městských částí, z nichž některé byly oddělené kanály a jako siamská dvojčata je v bocích nebo na rameni spojovaly mosty; jiné měly normální hranice, které přesto určovaly politický a zeměpisný celek; jedna tvořila samostatný ostrov, celý obklopený vodou a - v myslích a srdcích svých obyvatel - také nepřáteli. Město nebylo tak paranoické jako Neapol, která má v tomto směru nepopiratelné prvenství, ale přesto bylo přiměřeně podezřelé a cítilo, že každé jiné velkoměsto na tváři země se řítí do finančního krachu jenom proto, že ono samo je tím nejdůležitějším velkoměstem na světě. Potíž s tímto bláznivým paranoickým názorem vězí v tom, že je pravdivý. Tohle velkoměsto je totiž to jediné velkoměsto. Podle Carellova názoru člověk, který se ptá, co je velkoměsto, v něm prostě nežije, jen si to myslí. Carellovo velkoměsto bylo nejvelkoměstštější ze všech velkoměst a Carella si byl zároveň s jeho ostatními občany - ať světoběžníky či panelákovými osamělci - jistý, že druhé takové neexistuje. Bylo to prostě jediné a nejjedinečnější místo, na kterém se může člověk octnout.

Když Carella studoval mapu města a hledal kolem něho písek, prohlédl si bedlivě zvlášť ten dlouhý prst země, který vlastně nebyl částí města a patřil do vedlejšího okresu, ale stejně a přesto byl právem pokládán za hřiště pro všechny, kdo ve městě bydleli. Okres Elsinore, jak ho pojmenoval jeden anglický osadník, který měl v malíčku díla svého nejslavnějšího krajanu, sestával na východním pobřeží z osmi obcí, které byly vystaveny erozím a občasným uragánům řadícím kolem Sands Spitu, a se vši úctou k šovinistickým citům města se doopravdy honosil několika nejkrásnějšími plážemi na světě. Sands Spit se táhl od severu k jihu a tvořil přirozenou hráz, která sice chránila pevninu, ale nikoli jej a několik menších ostrovů shluklých kolem něho jako rybičky kolem žraloka. Ostrůvky se jmenovaly Iodiny.

Iodinských ostrůvků bylo celkem šest, dva měly soukromé majitele, z třetího se stal národní park přístupný veřejnosti a tři zbývající, značně větší než jejich sourozenci, byly zastavěné více či méně okázalými obytnými věžáky a hotely, jejichž nebojácní vlastníci byli zřejmě ochotni vzdorovat uragánům, které občas - po pravdě řečeno spíš často - pustošily Sands Spit, hlouček Iodinských ostrůvků a někdy i samo město. Jméno Iodiny bylo divné, ale divně se jmenovalo všechno kolem města a v něm. Všeobecně se vědělo, že v části nazvané Riverhead, tedy řeka s hlavou, žádná řeka s hlavou (dokonce ani s ocasem) není. Byl tam potok, ale ten se jmenoval Pětímílový rybník a nebyl pět mil široký ani dlouhý a už vůbec se nenalézal pět mil od nějakého mezníku nebo zeměpisné pamětihodnosti. Byl to zkrátka potok, říkalo se mu Pětímílový rybník a protékal Riverheadem, kde nebyla žádná řeka. Ve skutečnosti - a ti riverheadští občané, kteří se pořád ptali "Hele, jak to, že v Riverheadu není žádná řeka?", to nebrali na vědomí - se Riverhead původně jmenoval Ryehurtova farma podle holandského statkáře Ryehurta, který tady kdysi vlastnil lány orné půdy. Postupně se místu začalo říkat Ryehurt a od r. 1919 Riverhead, protože obecná paměť si neurčitě vzpomínala, že Ryehurt byl Holanďan, a v letech hned po první světové válce být Holanďan znamenalo být Němec, a ne někdo, kdo přišel do Ameriky z rodného Rotterdamu. Ano, bylo to prazvláštní město.

Iodinské ostrovy neobsahovaly ani špetku jódu - ani ledkové pole ani popel z mořských řas ani slanou mořskou pěnu -

ještě naštěstí, neboť výskyt toho halogenního prvku by byl vedl k loupení a plenění ze stran nejrozumnějších společností vyrábějících farmaceutické zboží, barviva nebo fotografické potřeby. Iodiny zůstaly panenské. Nikdo přesně nevěděl, proč se tak jmenují; rozhodně je nikdy nevlastnil žádný Holanďan, který by se jmenoval Iod, ani Angličan téhož jména, i když to by bylo poněkud pravděpodobnější. Existovaly totiž historické důkazy, materiální i psané, že klíčové místo na největším ostrově zaujímal kdysi anglická pevnost hlídající přístup od moře do tehdy bohatého elsinorského okresu a k jeho farmám přikrčeným za Sands Špitem. Nejmenší ostrůvek byl kdysi majetkem loupeživého šlechtice, který tam v r. 1904 přivedl svou nevěstu, ale od té doby se majitelé tucetkrát změnili. Na druhém soukromém ostrůvku stál jediný šedivý dům, viditelně ohlodaný zubem času, a tyčil se osaměle proti obzoru. Ze všeho nejvíce se podobal vězení.

Slyšel motorový člun, jak se vrací, byl to jeden z těch mála zvuků, které pronikaly dvojími dveřmi, slyšel zvuk dvojitého motoru, který se měnil, jak manévrovala s člunem do přístaviště. Řídila člun, tak jako normální lidé řídí auto nebo jezdí na kole, ovládala ho opravdu mistrně. Ten první den, kdy ho po noci strávené v hotelu přivedla sem, ho zavezla někam až bůhvíkam na Sands Spit, předtím tam býval jen na pláži, božská pláž to byla v Smithyho zátocě, chodívali na ni s bratrem a Irenou, jakpak se asi brácha má, jestlipak mají s Irenou děti, jestlipak - Odvezla ho tenkrát sem, měla skvělý malý bílý fáro, v čempak asi jezdí teď? Nechala vůz v přístavišti, kde měla zakotvený ten svůj člun, zdál se pro ženskou strašně veliký, dokonce i pro takovou jako ona, která řídila auto jako nějaký francouzský závodník. Byla tenkrát úžasná, ohromná - tenkrát! Musel to být člun jak hrom, zahlídl ho, když se mu jednou skoro podařilo utéct, ale jen skoro. Skoro utekl. Víckrát už na útěk nepomyslel. Myslel jen na smrt. Tentokrát mu nechala dost jídla, tentokrát nemá strach, že umře, to ne. Než odjela do města, přišla a řekla, že má něco k vyřizování, a na obličej jí hrál zvláštní úsměv. V ruce držela nějakou krabici a zeptala se ho, jestli se na ni pamatuje. Očekává, že si bude pamatovat každou blbůstku, každý dárek, který mu kdy dala. V krabici byla prý kolínská, copak se na tu kolínskou nepamatuje? Na její první dárek k Vánocům před sedmi lety? Řekl no ano, pamatuju se na tu kolínskou, ale to se ví, že se na žádnou pitomou kolínskou nepamatoval. Za odměnu mu přinesla jídlo na celý týden. Byl by rád věděl, jak dlouho bude pryč tentokrát, ale nezeptal se. Když se jí člověk na něco zeptá, má ve zvyku ho dodatečně potrestat. Za nejobyčejnější věc. Jako za ty hodiny. Jen ji požádal o hodiny. Co všechno musel udělat, než mu ty zatracené hodiny dala! A co potom, když už je měl! Naučil se nic od ní nežadat. Prostě celou dobu mlčet. Dělat to, co chce ona. Dělat všechno, co chce ona. Věděl, že mu může kdykoli přimíchat něco do jídla; když mu ho přinesla, musel jíst nebo umřít hladu. Věděl, že ho může uspat třeba na několik dní, když se jí zamane, a pak, až o sobě nebude vědět, provádět s ním, co ji napadne. Jako tenkrát s... s těma jehlama. Ještě teď se roztřásl, když si vzpomněl na ty jehly. Probral se tenkrát z bezvědomí a měl v sobě napíchané jehly, hodně jehel. Nejstrašnější bolest, kterou kdy zažil, tucet injekčních jehel, které měl... když ty jehly spatřil, málem omdlel, stačil pouhý pohled na ně. Řekla mu, že ty jehly má v sobě za trest. Tu noc ho zase omámila, byla to doba, kdy byl víc bez sebe než při vědomí. Když se druhý den probral, byly jehly pryč. Řekla mu, že se to za chvíli zahojí, a až mu bude líp, očekává od něho, že začne zase fungovat. Slovo fungovat užívala často. Jako kdyby byl ještě muzikant, který funguje pro její zábavu! Ano, byla doba, kdy fungoval - tehdy dávno, v té noci, kdy s ní tancoval a ostatní členové kapely hráli, tiskl se k ní, k jejím přiléhavým bílým šatům a nahé pleti, tiskl ji k sobě, tiskl ji tak těsně, že to tam dole bodalo jako ty jehly. Slyšel, jak se ve vnitřních dveřích otáčí klíč. Zámek ve vnějších dveřích neslyšel nikdy, dřevo bylo příliš tlusté, slyšel jen ten vnitřní, a pak se dveře otevřely a ona tam stála se psem na vodítku a usmívala se.

"Dobrý večer," řekla.

"Ahoj," řekl.

Pes se na něj podíval. Při pohledu na psa se pokaždé roztřásl. Řekla mu jednou, že když bude zase někdy neposlušný, když udělá něco, co se jí nebude líbit, omámí ho a až bude v bezvědomí, nechá psa, aby mu něco udělal. Neřekla, co nechá psa udělat, ale on... on se pamatoval na ty jehly. Myslel na to, že nechá psa, aby ho kousnul, když bude v bezvědomí. Nechá psa, aby mu ublížil, probudí se a pes ho bude žmoulat... užmoulá ho na kaši nebo něco podobného. Pes ho děsil. Ale ona ho děsila ještě víc.

"Stýskalo se ti?" zeptala se.

Neodpověděl.

"Vidím, že jsi nedojedl?" řekla.

"Bylo toho hodně."

"Bylo, ale já jsem věděla, že se zdržím do druhého dne. Proto jsem ti nechala dost jídla. Byl bys chtěl mňí?"

"Ne ne, jenom..."

"Tak pročs to nesnědl, když jsem byla pryč?"

"Sním to teď, jestli chceš."

"Ano, chci. Těší mě, když sníš všechno, co ti dám. Dávám si práci, aby ses pořádně najedl..."

"Kdybys mě pustila, nemusela bys mě krmit."

"Ne," řekla. "Nepustím tě."

"Proč mě tu chceš mít?"

"Těší mě mít tě tady. Sněz to! Řekl jsi, že sníš všechno."

Šel k pohovce, usedl a začal se nimrat v jídle na podnose. Neměl hlad, najedl se dosyta. Ale ona ho pozorovala.

"Chtěl bys vědět, proč jsem teď jezdila tak často do města?" zeptala se.

Ostražitě ji pozoroval. Velice často mu kladla nástrahy a on toho pak litoval.

"Chtěl bys to vědět?"

"Jestli mi to chceš povědět," řekl opatrně a píchal vidličkou do jídla.

"Abych tě chránila," řekla.

"Jak mě chránila?"
"Zachránila ti život," řekla.
"To jistě," řekl, "zachránila mi život!"
"Jez, Santo."
"Vždyť jím."
"Nebo ti nechutná, co jsem ti přinesla?"
"Moc mi to chutná."
"Nezdá se, že by ti to chutnalo."
"Sním to. Řek jsem, že to sním, a taky to sním."
"Teď," řekla, "dokud jsem tady."
"Dobrá, dokud jsi tady."
"Nechci, abys to spláchl do záchoda jako tenkrát ty játra."
"Nemám rád játra."
"Ano, jenže já jsem to nevěděla, když jsem je -"
"Vědělas to. Řekl jsem ti, že nerad játra. Udělalas je schválně. Udělalas je, protože -"
"Jestli ano, tak jen proto, že se mi na tobě něco nelíbilo."
"Já se ti kvůli něčemu nelíbím pořád."
"Ne, to není pravda. Naopak, strašně se mi líbíš. Proč bych tě tu měla, kdyby ses mi nelíbil?"
"Abys mě mučila, proto."
"Já jsem tě někdy mučila?"
"Ano."
"To je lež, Santo."
"Ty jehly..."
"To bylo za trest. A spal jsi přitom, nezapomeň!"
"Měl jsem je v sobě, když jsem se probral."
"Měly ti dodat sílu."
"Jak sis představovala, že mi...?"
"Nerada mluvím o sexu," řekla.
"Jseš sexuální maniak a jakej, ale nerada o sexu mluvíš."
"Rozhodně nerada mluvím o tom, že pomalu nejsi schopný -"
"Nejsem schopný? Blbost! Biješ mě, mučíš, dáváš mi omamný prostředky a pak očekáváš, že se mi postaví, jen co vejdeš do pokoje."
"Ano," řekla a usmála se. "Očekávám, to je pravda. Dojez to, Santo."
"Už nechci," řekl a odstrčil podnos. "Mám dost."
"Tak dobře," řekla.
Její hlas byl podivně mírný, polekalo ho to. Pozoroval ji. Stála ve dveřích, v jedné ruce držela na vodítku psa. Byla od hlavy k patě v černém, černé kalhoty, černou hedvábnou blůzu, černé vysoké boty.
"Dám to tedy psovi, souhlasíš, Santo? Abych dala tvé jídlo Clarencovi?"
"Když já nemám hlad -"
"Zítra tedy připravím jídlo pro psa. Tvé jídlo připravím pro psa. Bude se ti to líbit, Santo?"
"Podívej, mně to opravdu chutnalo, ale už nemám hlad, a tak nemůžeš očekávat -"
"Ale ano, můžu, Santo. Můžu očekávat."
Pustila vodítko a přistoupila ke stolu. Vzala podnos, šla s ním zpátky ke dveřím a položila ho na zem před psa. Očichal ho, ale jídla se nedotkl, dokud neřekla: "V pořádku, Clarenci." Pak začal žrát.
"Je lépe vychovaný než ty," řekla.
"Nejsem zvíře," řekl Santo.
"Měla bych tě nechat umřít," řekla. "A nedávat si všechnu tu práci."
"Jakou práci?"
"Ve městě," řekla neurčitě. "Tady. Všechno, co dělám na tvou záchranu." Dívala se, jak pes žere. "Co tomu říkáš, že sem C. J. už nechodí?"
"Je mi příjemná," řekl.
"Ach ano, tobě je příjemná," řekla a uchechtla se.
"Proč už sem nechodí?"
"Třeba nechce."
"Já myslel..."
"Ano, zdálo se, že ji to baví, vid? Ale možná že už začínala mít dost tvého chování. Každý není tak trpělivý jako já, abys věděl."
"Mý chování? Ale to tys přece -"
"V každém případě nechci mluvit o sexu. Víš, že řeči o sexu nesnáším. Myslela jsem si, že C. J. můžu důvěřovat. Už jsi skončil?" zeptala se psa. "Dojedl, miláčku?"
"Jak to myslíš? Proč jí nemůžeš důvěřovat?"
"Byla moc mladá, fakticky až příliš mladá. Mladí lidé si zřejmě neuvědomují -"
"Byla mladá? Jak to, že byla?"
"Já ti něco vysvětlím, Santo. Pojď sem a svlékni mě."

"Já nechci. Ted' ne."
"Ano, ted'. Udělej, co ti říkám!"
"Právě jsem se najedl, nechce se mi -"
"Ne, ty ses nenajedl, najedl se místo tebe Clarence, vid', miláčku? A určitě nechceš, aby se Clarence rozzlobil ještě víc, když neuděláš to, co si přeju. Moc nerada bych řekla Clarencovi, aby..."
"Tak dobře," řekl. "Dobře, ke všem čertům."
"Zvláště když jsi tak citlivý na jizvy a modřiny na tom svém nádherném těle."
"Ano, velice citlivý."
"I když slouží tvému dobru."
"Mému dobru? To jistě!"
"Rozepni mi blůzu," řekla. "Ano, tvému dobru."
"Ty popáleniny po cigaretě."
"Pomalů, Santo. Knoflíček po knoflíčku. Tak, to je ono."
"... byly pro mé dobro."
"Ano, aby ses odnaučil kouření. Líbím se ti bez podprsenky, Santo?"
"Já jsem kouřil rád."
"Ano, ale cigarety ti nesvědčily. Líbí se ti moje ňadra, Santo? Líbej mi ňadra. Líbej mě na bradavky!"
"Popálilas mě po celém těle."
"Ano."
"Nejdřív jsi mě omámila a pak -"
"Není to lepší, že jsi nechal kouření? Nemluvme o tom, co se muselo stát, aby z tebe byl lepší člověk, Santo. Zlepšil ses, co jsi přestal kouřit. Jsi zdravější, jsi -"
"Nemuselas mě pálit těma zatracenýma cigaretama! Vězníš mě tady, stačilo, abys -"
"Ne ne!"
"... mi přestala nosit cigarety, a bylo to! Koukni se na ty jizvy, co mám po těle! Celýho jsi mě popálila. Všude!"
"Ale ne, ne celého," řekla a usmála se. "Tak honem, svlékni mě, Santo. Chci tě a moc!"
"Kdy mě nechceš?"
"Už ticho! Odneseš mě na postel."
"Zatracená sexuální maniačka," řekl.
"To neříkej."
"To jseš a jseš! Zlá ženská, co znásilňuje lidi!"
"Ne," šeptala, "ne, nejsem, opravdu nejsem. Chci, abys dělal to, co tak ráda dělala C. J."
"C. J. nedělá nic ráda. Je to děvka a dostává za to, co dělá, zaplaceně."
"Ano, byla jen děvka, nic jiného. Nechápala, Santo. Kdyby byla chápala, tak nic neprozradila."
"Neprozradila? Co prozradila?"
"Ze začátku nikdo nic nevěděl. Ani ten člověk, co vyměnil zámky na dveřích, dokonce ani ten ne. Řekla jsem mu, že tam chci zamknout svého psa. Řekla jsem mu, že mám zlého psa."
"To taky máš."
"Něžně, Santo, líbí se ti to, vid'? Řekni mi, že se ti to líbí."
"Komu co prozradila? Co prozradila C. J.!"
"Určitě všechno o nás. Její zkušenosti, tak to řekla. Dovedeš si to představit? Řekla mi to ve člunu, když jsme se minulý čtvrtek vracely. Zkušenosti jedné děvky. Ach ano, Santo, tohle je dobré. Nejsem si jistá už ani tím člověkem, co vyměňoval zámky. Myslíš, že něco tuší? Myslíš, že to prozradí, tak jako to udělala ona? Já prostě nevím, Santo, ach Bože, to je blaho! Nechci, aby o tobě vůbec někdo věděl, už nikdy. Už tu chybu neudělám."
"Komu to J. C. prozradila?"
"Někomu, kdo nás už nebude obtěžovat."
"Komu?"
"Udělej mi to, Santo, udělej mi to!"
"Komu?"
"Ano, to je ono, ano, ach Ježíši, ano!"

Ve čtvrtek ráno bylo ve služebně všechno oslzlé a promočené. Formuláře, na které se psaly zprávy, se lepily jeden na druhý a na uhlový papír, který měl oddělovat trojí vyhotovení. Kartotéční lístky vytažené ze zásuvek změkly, jakmile se jen na chvíličky vystavily vlhku. Předloktí se lepila na desky stolu, gumy nechtěly mazat, šaty najednou jaksi zhoubovatěly - a déšť neustával. Nepršelo pořád stejně: buď to byla průtrž mračen, nebo neúprosné mrholení, ale voda se lila pořád: město nezahlédlo v posledních osmi dnech ani ždíbíněk modrého nebe.
Když ráno v deset zavolal Gaučo, byl Meyer právě v nejlepším: vyprávěl vtip o dešti. Posluchači byli Bert Kling a Richard Genero. Genero neměl smysl pro humor, i když jeho matka ho pokládala za náramně legračního chlapíka. Nejlepší vtip, jaký Genero v životě slyšel, byl o opici, která si namlouvá fotbalový míč. Genero se mohl potřhat smíchy

pokaždé, když ten vtip vyprávěl. Jiné vtipy nepokládal za legrační, ale zdvořile je vyslechl a na konci se vždycky zdvořile zasmál. Pak je hned zapomněl. Když šel navštívit maminku - vždycky v neděli -, štlpl ji do tváře a žertovně řekl: "Nějak mi kyneš, maminko," a jeho matce se to zdálo k popukání. Maminka Genera milovala. Říkala mu Richie. Kolegové mu říkali Genero, což bylo zvláštní, protože se jinak všichni oslovovali křestními jmény. Dokonce i poručík byl buď Pete, nebo šéf, ale v žádném případě Byrnes. Genero byl však Genero. Teď poslouchal Meyera, který se závatnou rychlostí blížil k pointě.

"Jo," řekl Carella do telefonu, "co máš, Kovboji?"

"Možná že něco o tom La Pazovi. Ještě máte zájem?"

"Máme, pořád."

"Možná že to nic nebude," řekl Gaučo, "anebo to může bejt lahůdka. Stalo se tohlenc. Asi tak před půl hodinou sem do krámu přišla jedna děvenka podívat se na zboží, dali jsme se do řeči a z ní vylezlo, že ji pase Joey."

"Kde je Joey? Ví to?"

"No, to právě eště nevím. Něco někde smrdí. Joey zalez, protože se bojí, že mu přišijete vraždu tý šlapky. Ale tahle holka - ta, co je teďka u mě v kšeftu - má plný kalhoty, že je další na řadě. Nechce se vrátit do kvartýru -"

"Řekla ti, kde ten kvartýr je?"

"Ne. Ale Joey tam stejně není. Povídám, že si někde vyhrabal d'ouru a zalez do ní."

"Můžeš ji tam zdržet, než přijdu?"

"Budu jí nabízet prádýlko," řekl Gaučo.

"Jsem tam za pět minut," řekl Carella. "Zdrž ji v krámě."

Od svého stolu Meyer řekl: "A já jsem si myslel, že prší," a rozesmál se. Kling praštil rukou do stolu a zařval: "On si myslel, že prší!"

Genero zamrkal a pak se zdvořile zasmál.

Dívku v Gaučově zadním krámu obklopovalo náradí pro rafinované řemeslo, k němuž ještě nedozrála. Byla to drobná, hezká rudovláska s tvářemi a nosíkem postříkanými pihami, a vypadala jako třináctiletá školačka, kterou si zavolali kvůli nepatrnému přestupku do ředitelny. Její oblečení - spíš převlek, máme-li být přesní - zdůrazňovalo, že je holčička v předpubertálním věku. Měla bílou bavlněnou halenku a šedivou flanelovou sukýnku; bílé podkolenky a černé holčičí střevíčky s páskem na knoflíček; maličká prsa a úzké zápěstí, tenký pás a štíhlé kotníky, a jak tam tak stála před Gaučovým zbožím a dívala se na kožené náramky, nástavce na penisy, afrodiziaka, nafukovací ženské figuríny v životní velikosti, kondomy ve všech barvách duhy, knihy o tom, jak hypnotizovat a vůbec svádět ženy, a něco, co se vynalézavě jmenovalo Suk-u-látor, zdála se znásilněná - dokonce znesvěcená. Pomrkávala velkýma modrýma očima a vypadalo to, že se ztratila v erotické džungli, kterou sama nevytvořila. Najednou však otevřel ten ubohý siroteček ústa a z kanálu se vyplazilo hejno ještěrek a ropuch.

"Co je to za děsnou hovadinu, že ste poslal pro poldy?" zeptala se Gauča.

"Měl jsem o tebe starost," zalhal Gaučo.

"Jak se jmenujete?" zeptal se jí Carella.

"Vyližte mi něco," odpověděla. "Co proti mně máte? Že si kupuju sexy kalhotky? Vaše žena nenosí sexy kalhotky?"

"Nemám proti vám nic," řekl Carella. "Kovboj mi řekl, že se bojíte, aby vás někdo -"

"Nebojím se ničeho. Kovboj kecá."

"Řeklas mi -"

"Kecáš, Kovboji. Koukej mi zabalit ty věci. Zaplatím a čao."

"Kde je Joey La Paz?" zeptal se Carella.

"Nikoho takovýho neznám."

"Pracujete přece pro něj, nebo ne?"

"Pracuju v obchoďáku."

"V kterém?"

"Na rohu Dvanáctý a Rutgersový. Můžete si to zkontrolovat."

"Kde pracujete v noci?"

"Já pracuju ve dne. V obchoďáku na Dvanáctý a Rutgersový."

"Ověřím si to," řekl Carella a vytáhl z vnitřní kapsy saka notes. "Jak se jmenujete?"

"Do toho vám nic není. Já jsem nic neprovedla. Neřeknu vám ani ň."

"Milá slečno, já vyšetřuju dvě vraždy a na takové řečičky nemám čas. Takže jak se jmenujete? Zřejmě vám záleží na tom, abych si vás prošetřil, takže já začnu, ano?"

"Jen si děte a prošetřujte si, co chcete, vy chytráku! Menuju se Nancy Elliotová."

"Kde bydlíte, Nancy?"

Dívka zaváhala.

"Ptám se, kde bydlíte? Jakou máte adresu?"

Opět zaváhala.

"Tak co?" řekl Carella.

"Nemusím vám říkat svou adresu."

"Máte pravdu, nemusíte. Takže víte, co uděláme, slečno Elliotová, jestli se tak opravdu jmenujete -"

"Menuju se tak."

"Výborně, uděláme tedy tohle. Mám důvodné podezření, že máte informace o člověku, kterého hledáme v rámci vyšetřování vraždy. Je to Joey La Paz, vyslovil jsem jeho jméno před chvílí, opakuju je pro případ, že jste zapomněla. Takže slečno Elliotová, jestli odmítnete odpovídat na mé otázky, stane se toto. Dostanete předvolání k soudu pod

pohrůžkou předvedení, dostavíte se před porotu a ta vám položí stejné otázky, jako vám dávám teď já, jenže v tom bude rozdíl. Odmítnete-li odpovídat, bude to pohrdání soudem, a když nebudete mluvit pravdu, je to křivá přísaha. Tak co tomu říkáte? Můžeme to udělat podle mého nebo podle vašeho. Mně je to úplně jedno."

Nancy mlčela.

"Oukej," řekl Carella. "Zřejmě si přejete -"

"Já nevím, kde je," řekla.

"Ale znáte ho."

"Znám."

"Povíte mi, jaký je váš vztah k němu?"

"Jako byste to nevěděl. Tyhle bláboly vynecháme, jo?"

"Dobrá. Znála jste Claru Jean Hawkinsovou?"

"Znála."

"Kdy jste ji naposledy viděla naživu?"

"Ráno ten den, co to schytala."

"Minulý pátek ráno?"

Nancy přikývla.

"Kde?"

"U nás."

"Kde to je?"

"Joey mě zabije," řekla.

"Kde je to u nás?"

"Na ulici Laramie."

"Ale vy říkáte, že Joey tam teď není?"

"Ne, zdechnul se v neděli, hned jak se dověděl o C. J."

"Proč se zdechnul?"

"Bojí se, že mu to přišijete."

"To vám řekl?"

"Mně a ostatním holkám."

"Kolik vás je?"

"Čtyři jsme byly s C. J. Teď jsme tři." Pokrčila rameny. "Totiž, jestli se Joey vrátí."

"Myslíte, že ano?"

"Jestli nezabil C. J."

"Myslíte si, že ji zabil?"

Nancy pokrčila rameny.

"Kovboj mi řekl, že z něho máte strach. Máte strach, protože si myslíte, že ji zabil?"

"Já nevím, co udělal nebo ne."

"Tak proč se ho bojíte?"

Nancy znova pokrčila rameny.

"Vy si ale přece jen myslíte, že to udělal, vidíte?"

"Myslím si, že měl důvod ji zabít."

"Jaký důvod?"

"Ty podfuky."

"Jaké podfuky?"

"Podváděla ho."

"O dvě stě dolarů týdně, že?" řekl Carella.

"Já nevím, kolik tejdne jí ten mejdan vynášel."

"Jaký mejdan? Řekla vám to?"

"Nějakej plážovej mejdan," řekla Nancy a pokrčila rameny.

"Každý týden?"

"Každou středu. Odjela tam dycky ráno -"

"Odjela kam?"

"Na nákou pláž."

"Na kterou pláž?"

"Někde na Sands Spitu."

"A na kterou pláž tam?"

"To nevím."

"Jak tam jela?"

"Vlakem. A pak tam na ni někdo čekal s autákem."

"Na Sands Spitu?"

"Jo, někde na té pláži."

"A vy myslíte, že Joey na to přišel?"

"Jestli ji oddělal, tak jedině proto, že jí na to kápnul."

"Jak by na to byl mohl přijít?"

"Já jsem mu to neřekla a C. J. určitě taky ne."

"A kdo tedy?"
"Asi Sarah."
"Kdo je Sarah?"
"Jedna ta holka. Sarah Wyattová. Je nová a pořád ještě ho žere. Třeba mu to řekla ona."
"C. J. se jí o tom zmínila?"
"C. J. byla ukecaná," řekla Nancy a přikyvovala.
"A co ta další dívka? Ta třetí?"
"Lakie?"
"Tak se jmenuje?"
"To je její pracovní měno, je někde od Velkých jezer. Joey ji pojmenoval Lakie - podle Lake, jako jezero."
"Věděla o tom, že C. J. Joeyho podvádí?"
"Myslím, že ne. Ony spolu moc nevycházely. Lakie nosí nos nahoru, myslí si o sobě bůhvíco, víte, jak to myslím? C. J. to nesnášela."
"Ale vám dvěma to řekla?"
"To jo."
"Proč myslíte, že si počínala tak lehkomyšlně?"
"Možná že už toho měla plný zuby a bylo jí všechno šumafuk."
"Neměla si uvědomit, jak je nebezpečné -"
"Měla. Joey je pěkně práskanej gauner."
"Má bouchačku?"
"Má."
"Viděla jste ji?"
"Viděla."
"Jaký druh?"
"Já se v bouchačkách nevyznám. Má na ni zbrojní pas."
"Opravdu? Jak k němu přišel?"
"Jeho bráchanec má v Diamondbacku klenotnictví a Joey ho ukecal, aby řek, že pro něj pracuje a vozí mu diamanty a takový ty šmejdy. A tak dostal povolení nosit zbraň."
"Jak se jmenuje ten bratranec?"
"Nevím. Má buď taliánský, nebo hispánský měno. Jako Joey."
"Kde v Diamondbacku?"
"To klenotnictví? Nevím."
"Ten bratranec tam taky bydlí?"
"Myslím, že jo. Je ženatý a má milion dětí, jako všichni ty zatracený Taliáni tady."
Gaučo si odkašlal.
"Ty ne, Kovboji," řekla Nancy. "Ty si jinej."
Gaučo se nezdál být přesvědčený.
"Budete se vracet do toho vašeho bytu?" zeptal se Carella.
"Nevím, já se bojím, víte, ale... kam jít bych šla?"
"Jestli se Joey ukáže, vemte telefon a zavolejte na tohle číslo," řekl Carella a psal na papírek.
"Jo a přerazí mi ruku," řekla Nancy.
"Dělejte, jak chcete," řekl Carella a podal jí kartičku, na kterou napsal telefonní číslo revíru. "Ale víte, jestli zabil C. J., tak..."
"No jo," řekla Nancy a kousala se do rtů. "Co je v porovnání s tím přeražená pazoura, že jo?"

Telefonickým hovorem s oddělením zbrojních pasů si zjistil, že José Luis La Paz skutečně obdržel povolení nosit osobní zbraň, a to 3. května, tedy asi v tu dobu, kdy začal samostatně podnikat a obstarávat lepším pánům s vybraným vkusem mladé dámy. Jako důvod k povolení uvedl, že je zaměstnancem Klenotnictví Eugene Corroscó na ulici Cabot Street 1727, pro které vozí drahé kameny. Majitelem klenotnictví, který podepsal žádost o toto povolení, je Eugene Corroscó. Carella poděkoval za informace, vyhledal si v isolských Žlutých stránkách Klenotnictví Corroscó a ihned vytočil číslo obchodu. Ozval se muž hovořící se znatelným španělským přízvukem a sdělil mu, že pan Corroscó je na dovolené. Carella se otázel, kdy bude pan Corroscó zpátky, ale muž to nevěděl. Carella mu poděkoval, vyhledal si Eugena Corroscó v Bílých stránkách a dovolal se ženy, která řekla, že je paní Corroscová. Kde je manžel a kdy se vrátí, nevěděla. Opožděně se zeptala, kdo volá.

"Tady je Marty Rosen," řekl Carella. "Mluvil jsem s ním minulý týden o nějakých vzácných safírech a on řekl, že mi zavolá."

"Bohužel tu není, pane Rosene," řekla paní Corroscová.

"A kdy se vrátí, nevíte," řekl Carella.

"Ne, to nevím."

"Já se totiž vracím do Chicaga, víte, v pátek."

"Bohužel," řekla paní.

"Tak vám děkuju," řekl Carella a zavěsil.

Otevřel hořejší zásuvku stolu a vytáhl z ní policejní mapu, na níž bylo město rozdělené do policejních revírů. Číslo 1727 v Cabot Street v Diamondbacku bylo přesně uprostřed třiaosmdesátého.

Třiaosmdesátý revír znamenal jen jedno: Špekouna Ollieho Weekse.

Obloustlou ruku napřaženou, límeček u košile rozepjatý, s uvolněnou kravatou a rukávy vyhrnutými na masivních pažích, přikolibal se Špekoun Ollie Weeks přes služebnu 83. revíru, aby přivítal Carellu a Meyera, kteří stanuli před laťkovým brněním. Oba byli v promočených pláštích do deště a Meyer měl svůj higinsovský klobouk, ale Carella byl prostovlasý a i ta kratičká vzdálenost mezi autem a policejní stanicí mu stačila udělat z vlasů chumáč hnědých mořských chaluh.

"Hele, kámoši, no ne!" zahlaholil Ollie a popadl Carellu za ruku. "To je doba, co sme se neviděli vod tenkrát, jak Klingovi ukradli nevěstinku rovnou před nosem! Krucinál, hoši, jak se máte? Furt sem si říkal, že vás zavolám. Tak ty si s sebou přived starej košer salám, co?" řekl a popadl Meyera za ruku. "Tak jakpak se má náš Oskar-Meyer-košer-salám, co?" řekl a rozřehtal se.

Meyer si sundal higinsovský klobouk a setřásl z něho vodu.

"Co vás sem, kámoši, vede, k nám na třiaosmdesátku, hačnete si u nás! Marjápano, to je radost, vidět vás tady," řekl Ollie. "Hej, Gonzalesi, slyšíš?" zavolal do kanceláře, "hod' sebou a dones nám kafe, jo?" A zase se rozchechtal. "Je to Portorikán," řekl, "dělám si z něho srandu a říkám mu, ať hodí do kafe tu svou španělskou mouchu, znáte přece ten vtip, že jo? Tak jak to vedete tam u vás v sednavosmdesátce? Čtěl sem vám zavolat, namoutěduchu, já s váma dělám moc rád, vážně."

"Přišli jsme, protože hledáme jednoho pasáka, jmenuje se Joey La Paz," řekl Carella. "Znáš ho?"

"Ne že by mi to méno něco říkalo," odpověděl Ollie. Zavrtěl hlavou. "Ne, fakt ne."

"Joey Peace?"

"Taky ne."

"A Eugene Corroscó?"

"Tak to jo, toho znám. Ale Gene není pasák. Má na Cabotový klenotnictví. Jen tak mezi náma, úplně čistej taky není. Přechovává kradený zboží, kapišto? Ale já ho popadnu za pačesy, jen co zjistím, že ty krádeže taky organizuje, jak to některý tyhle machři dělají, víme? Prodá ti pro milostivou pani diamantovou čelenku, řekne to chmatákovi, ten se k ní vloupá, čelenku ukradne, vrátí ji do kšeftu a za tejden prodá někomu dalšímu na druhým břehu řeky. Šikovná prácička," řekl Ollie. "Gene má zatím na svědomí jen prkotiny, za zabásnutí to nestojí, ale já čekám, až ho budu moct poslat do chládku na hezky dlouho. Co vy s ním máte?"

"Nic s ním nemáme. Snažíme se najít La Paze. Jsou bratrancei."

"To de vo tu štetku, co ji tuhle někdo vodkrouhnul?"

"Ano," řekl Carella.

"Jasný. Hledáte pasáka, tak musí jít vo štetku, že jo?" řekl, poklepal si na čelo, usmál se na Meyera a řekl: "Tochis, Meyere."

Meyer mu úsměv neoplatil. Meyer neměl Ollieho rád. Meyer neznal nikoho, kdo by měl rád Ollieho. Ollie byl nejenom otlý - v Americe to z člověka naráz udělá padoucha -, ale byl taky omezený. A páchl. Jeho dech páchl. Páchl celý. Byl obrovská nepovolená skládka smetí. Byl taky dobrý policajt. Podle jistých měřítek.

"Ten jeho kšeft je tady za rohem," řekl Ollie. "V čem to vážne?"

"Mají zřejmě dovolenou," řekl Carella.

"Dovolenou? Hovno," řekl Ollie. "Podťe, kouknem se do toho jeho zaprděnýho pelechu."

Portorickou část Diamondbacku pojmenovali její obyvatelé, a ztratili - snad jako reakci na to, že město by ji bylo nejraději srovnalo se zemí - při tom křtu jemný smysl pro humor, s kterým pojmenovali nejhorší brlohy v Portoriku La Perla. Kdyby si byli ten smysl pro satiru zachovali, mohlo se jejich zdejší ghetto jmenovat El Paradiso - Ráj, ale oni se rozhodli nazvat je pravým jménem, tedy El Infierno - Peklo, a pachy vycházející z domů byly čistě hispánského původu. Tak vznikla směs omamných a nepojme-novatelných pachů lidských obydlí a odpadků s exotičtějšími vůněmi jídel jako sancochado, ajíaco de papas, frijoles negros, arroz con salchicha a cabrito criollo.

"Člověk dostane hlad, jen když vlez do některý tý smradlavý barabizny," řekl Ollie. "Za rohem je španělská hospoda, dybyste si chtěli pozdějc něco dát. Má rozumný ceny, jesli chápete, co chci říct, jo, dovopravdy, ó ano," řekl a zamrkal na ně, protože právě předvedl svou proslulou imitaci známého komika W. C. Fieldse. "Tuhlenctó tady," řekl zase svým normálním hlasem, který byl něco mezi chrochtáním a vrčením, něco jako whisky podbarvený rachot, který vycházel z jeho sudovitého hrudníku, zachrastil o štěrky v jeho hrdle a vynořil se z odulých rtů s vůní síry a žluči. Meyera napadlo, kdypak si asi Ollie čistil naposledy zuby? "Tuhlenctó tady," řekl Ollie, "je ten kutloch, kde Gene přechovává krámy, co je pak prodává dál, jo jo, je to tak, přátelé, jenže on netuší, že o tom mazanej Ollie ví, a bude zírat, neřád zatracenej! Je to tady v druhým patře, připravte si bouchačky, pánové, kdyby Corroscó náhodou napadlo, že musí svý poklady bránit." Byli už v druhém patře a následovali Ollieho chodbou ke dvěma bytům na jejím konci. "Tři A, ten napravo," řekl Ollie. "Moment, já si nejdřív poslechnu, co se tam děje, jo?" Když se octli před bytem, přiložil ucho ke dveřím; každý zkušený policista poslouchá, než zaklepe na dveře nebo než je vyrazí. V pravé ruce držel revolver, levé ucho přiložil na dveře, po výstupu do druhého patra funěl a jeho dech páchl až k nebesům. "Jsou tam dva, řek bysem," zašeptal. "Výrazím dveře, vy podťe za mnou!"

"Ollie," řekl Carella, "nemáme povolení k prohlídce, myslím, že -"

"Povolení je na hovno," řekl Ollie. "Sme v Diamondbacku." Ustoupil ode dveří, pak vyrazil kupředu jako rozjařený hroch a dopadl na dveře ramenem, místo aby je vykopl. Meyera napadlo, že by mu dělalo potíže zvednout nohu tak vysoko. Dveře se vylomily z rámu, šrouby a zámek vletěly dovnitř a Ollie je následoval s dosud předsunutým levým ramenem. Pak se otočil, aby měl pravou ruku - tu s revolverem - připravenou. Carella a Meyer byli hned za ním.

Místnost vypadala jako miniaturní skladiště. Od stěny do stěny byly narovnány všechny druhy značkových televizorů, rádia, opékače topinek, kamery, promítačky, psací stroje, mikrovlnné trouby, fény na vlasy, jízdní kola, lyže, gramofony, zesilovače, tunery a reproduktory, jak se říká - cokoli od jehly až po válečný křížník. U jedné stěny stál věšák a na něm visely nejružnější kožichy - norek, sobol, liška, mýval, vačice, stříbrná liška, ocelot, perzián, zkrátka kabáty ze všech možných i nemožných zvířat. U dlouhého stolu, na kterém byly vyrovnané lesklé náramky, náhrdelníky, brože, čelenky, hodinky, přívěsky, stříbrné podnosy a poháry, stříbrné džbány a pět zlatých prstenů, stáli dva muži. A do té místnosti vletěl Špekoun Ollie, následovaný rozpačitým Carellou, jehož trápil ten nezákonný vstup, a opatrným Meyerem Meyerem, který měl strach, aby mu nesletěl klobouk a on o něj neklopýtl před těmi dvěma darebáky, co tady v Diamondbacku provozují ty své pokoutní kšefty.

"I helemese," řekl Ollie, "to je ale zajímavý! Ne aby ses hejbnul, Gene, kolegáčkové uměj mířit."

Eugene Corroscio se obrátil od stolu v okamžiku, kdy se dveře do místnosti prolomily. Byl to drobný, od neštovic podobaný mužík s hustým černým knírem á la Zapata. Měl skoro tak holou hlavu jako Meyer, ale přece jen ho nedostihl. Jeho společník, světlolasy běloch, se podíval nejdřív na policisty a pak na Corroscio, jako by ho obviňoval ze zatajení důležité informace - například že sem můžou vrazit chlupatý. Vypadalo to, že se co nejdřív rozběhne.

"Dobřej den, pane Weeksi," řekl Corroscio. Měl vysoký hlas a připitoměle se usmíval, jako kdyby ho někdo místo ve skladu nacpaném kradeným zbožím přistihl za křovím s děvčetem.

"Náký kšeftičky, Gene?" zeptal se Ollie.

"Ne, depák, mám tu jen pár věcíček," řekl Corroscio.

"To tedy jo," řekl Ollie hlasem W. C. Fieldse. "Máš toho pěknou hromádku, jen co je pravda."

"No," řekl Corroscio a nepřestával se šklebit.

"Prodáváte tu s kámošem kradený zboží?" zeptal se Ollie.

"Depák, co vás vede," řekl Corroscio. "Jen tu máme náký krámy."

"A čípak jsou ty krámy, Gene?"

"Mojí mámy," řekl Corroscio.

"Tvoji mámy?" řekl upřímně překvapený Ollie. "No ne! Tvoji mámy?"

"Jo," řekl Corroscio. "Má to tu uskladněný."

"Tvoje máma kouká ráda na televizi, co?"

"Jo, moc ráda."

"Jak to tak počítám, tak tu máš těch televizorů čtrnáct."

"Jo, čtrnáct jich je," řekl Corroscio. "Měla čtrnáct pokojů."

"A ve všech koukala na televizi?"

"Jo, ve všech," řekl Corroscio.

"Na záchodě taky?"

"Co jako?"

"Na záchodě taky koukala na televizi?"

"Na záchodě né," řekl Corroscio.

"A co dělala na záchodě?" zeptal se Ollie. "Fotila?"

"Co prosím?"

"Máš tu fůru kamer. Tvoje máma na záchodě fotila?"

"Jo jo, fotila na záchodě," řekl Corroscio a šklebil se.

"Corroscio," řekl Ollie, "já tě zatкну za přechovávání kradeného zboží."

"I děte, pane Weeksi...", řekl Corroscio.

"Jestli..."

"Kolik?" zeptal se Corroscio okamžitě.

"Slyšeli ste to?" řekl Ollie a obrátil se s rozhořčeným výrazem na Carellu a Meyera, kteří stáli v otevřených dveřích s revolvery v rukou. "Slyšeli ste, co řekl ten chlap?"

"Já sem nic neřek," řekl Corroscio.

"Doufám, žeš mě nechtěl podplatit," řekl Ollie.

"Ne né, depák," řekl Corroscio. "Ne, pane inspektor, depak já!"

"Já taky ne," řekl blondák a zavrtěl hlavou.

"Já vám něco povím," řekl Ollie.

"Co?" řekl Corroscio dychtivě.

"My někoho hledáme."

"Kohopak?" vyhrkl Corroscio hned.

"Jmenuje se Joey La Paz."

"Jakživo sem o něm neslyšel," řekl Corroscio.

"Nikdy si neslyšel o vlastním bratranci?"

"To má bejt můj bratranec?" řekl Corroscio. "Nemůže bejt můj bratranec. Když sem o něm jakživo neslyšel, jak by moh bejt můj bratranec?"

"Gene," řekl Ollie, "je mi líto, ale já ti to musím udělat, protože nezákonný přechovávání kradeného majetku je buď přestupek třídy A, nebo trestnej čin třídy B či D podle ceny majetku. To znamená, že můžeš dostat buď rok, čtyři roky nebo sedm let v lapáku, podle toho. To je sakra dlouhá doba, Gene! Ale co ti mám povídat? Zákon je zákon a já bych neplnil svou povinnost, kdybych dovolil, aby tohle hrubý porušení zákona -"

"La Paz ste povídal?"

"Joey La Paz," řekl Ollie a přikývl.
"No jó, já myslel, že říkáte Lopez."
"Ne, La Paz."
"Jo, správně, toceví."
"Co se ví?"
"Že je to můj bratranec."
"Kde je, Gene?"
"Jak to mám vědět," řekl Corroscio. "Vy víte, kde je váš bratranec?"
"Nevím, ale na druhý straně nejsem někdo, kdo má chlupatý v kumbále plným ukradenejch věcí." Ollie postoupil o krok ke Corrosciovi, popadl ho za košili a pevně držel, přiblížil obličej až k němu a pak na něj šeptem zasyčel: "Poslouchej mě, ty Taliáne jeden, já potřebuju tvýho bratrance. Když ho nebudu mít, mám tebe. A ty, když budeš mít kliku, dostaneš soudce Taliána, kerej ti tolik nenapaří. Tak si vyber, Gene. Ty nebo tvůj bratranec."
"Nač ho chcete?" zeptal se Corroscio.
"Vidím, žeš mi nerozuměl," řekl Ollie a vzdychl. "Jak je ctěná libost," řekl. "Vem si klobouk. Ty taky, blondáku."
"Já sem jen šel kolem říct nazdar," řekl blondák.
"Můžeš říct nazdar soudci."
"Vážně. No řekni, Gene, že jsem ti jen přišel říct nazdar."
"Drž hubu," řekl Corroscio. "Můj bratranec je v bytě na svatýho Sebastiana a Bookerový."
"Přesná adresa," řekl Ollie a vytáhl notes.
"Svatýho Sebastiana 629."
"Jméno na poštovní schránce?"
"Amy Wyattová."
"Kdo je to? Jedna z jeho oveček?"
"Ne, její matka."
"Čí matka?"
"Sáry Wyattový."
"Holka z jeho stáje?"
"Jo, nová."
"Dobrá, Gene, já ti d'. A teď si vem klobouk."
"Klobouk?" řekl Gene. "Dyk ste povídal -"
"To bylo předtím, než jsi mě chtěl ožulit. Vem si ten klobouk, sakra!"
"To není fér," řekl rozduřený Gene.
"A kde stojí, že to má bejt fér?" zeptal se Ollie.

La Paz vylezl z postele s pistolí v ruce a namířil ji na dveře v okamžiku, kdy do místnosti vletěl utržený zámek. Byl jen v tmavých úzkých kalhotách, bez košile a bos. Smetanovou pleť měl opálenou a zřejmě dbal na svou kondici; na hrudi se mu vlnily svaly stejně jako na paži, kterou namířil doprostřed Ollieho širokého hrudníku.

"Jen to zmáčkni, ty debile," řekl Ollie.

La Paz zaváhal.

"No tak, zmáčkni to," řekl Ollie. "Mí dva kámošové tě prostřílejí, že budeš jak řešeto, a spláchnou tě do hajzlu jako hovno, stejně nejsi nic jinýho. No tak, střílej, spust'!"

Carella čekal se zatajeným dechem a napůl doufal, že La Paz Ollieho uposlechně. La Paz místo toho svěsil ruku i s revolverem.

"Hodnej," řekl Ollie. "Hod' ho na podlahu."

La Paz hodil revolver na podlahu.

"Postav se! No tak! Ke zdi!" řekl Ollie. Přitiskl La Paže ke zdi a prošacoval ho mezi nohama a po obou stranách kalhot.

"Dobrá, votoč se! Kdo je eště tady v tý díře?"

"Nikdo," řekl La Paz.

"Kde je Amy Wyattová?"

"V práci. Neni tu."

"Sám samotinkej, co?"

"Jo."

"Doufám, že nehapáš a neuděláš si bebičko nebo něco," řekl Ollie. "Kdopak by ti zavolal sanitku, když sme tu jen my, že jo? Tady ty pánové ti chtěj položit pár otázek, tak s nima koukej spolupracovat, Joey, ve svém revíru nemám rád maléry."

"Jak jste se vo mně dověděli?"

"Máme svý cestičky, milej chlapče," řekl Ollie hlasem W. C. Fieldse. Vzal do ruky La Pazův revolver, podíval se na něj a pak řekl Carellovi: "Kolt dvaatřicítku nehledáte, že ne?"

"Ne," řekl Carella.

"Škoda," řekl Ollie a zastrčil si revolver za opasek. Pak se zase otočil k La Pazovi. "Odpovídej na otázky toho pána," řekl.

"No dyť jo," řekl La Paz. "Co chcete vědět?"

"Povězte mi o Claře Jean Hawkinsové," řekl Carella.

"Já to věděl," řekl La Paz.

"Co jste věděl?"

"Že pude vo ni."

"A vo koho jinýho by mělo jít, ty prevíte natvrdlá?" řekl Ollie. "Holku někdo zavraždil, tak koho si myslíš, že tady ti chlapi hledaj? Chťej zatknout jejího povedenýho pasáka! Tady de vo vraždu, abys věděl, ty nádivo, tak vodpovídej hezky po pravdě!"

"Já ji nezabil," řekl La Paz.

"Nikdo nikdy nikoho nezabil," řekl Ollie. "Svět je plnej mrtvol, ale nikdo je nezamordoval. No tak, Steve, ptej se ho, nač chceš."

"Co víte o plážovém mejdanu někde na Sands Spitu?" řekl Carella.

"Cože?"

"Snad si slyšel, co říká, nebo seš hluchej?" řekl Ollie.

"Plážovej mejdan?" řekl La Paz a potřásl hlavou. "Vůbec nevím, vo čem je řeč."

"Chce vědět, jestli si neposlal náký ty svý holky na pláž, vo to mu de, ty skopová hlavo!" řekl Ollie.

"Tak ste to myslel?" zeptal se La Paz.

"Ptám se já vás," řekl Carella.

"Já vo žádných plážovějch legráckách na Sands Spitu nevím."

"Středečních večerních zábavách," řekl Carella.

"Ne, vo těch nevím totálně nic."

"Víte, kam chodila Clara Jean každou středu večer?"

"Jo, za svou matkou. Její matka je marodná, a tak za ní chodila každou středu večer a zůstávala tam až do čtvrtka."

"Vám to nevadilo?"

"Uprostřed tejdne je stejně slabej vobchod," řekl La Paz a pokrčil rameny.

"Kdy se vracela ve čtvrtek?"

"Tak akorát. V deset nebo v jedenáct večer už byla zase na ulici. Nevadilo mi, že chodí za mámou, jesli mi chcete dokázat tohle."

"Nechci vám dokázat nic," řekl Carella. "Zachovejte klid."

"Zachovej klid, ty nádivo," řekl Ollie. "Nechce ti dokázat nic."

"Říká, že se mi nelíbilo, když chodila za svou mámou -"

"Ale nic tím nedokazuje," řekl Ollie. "Vodpovídej na jeho otázky a drž hubu. Dál, Steve."

"Zlobil jste se na ni pro něco v poslední době?"

"Ne, všechno bylo bezva."

"Tak jako s ostatními děvčaty?"

"Stejně."

"Stejně jako se Sárrou Wyattovou?"

"Sarah je něco jinýho."

"Jak to?"

"My spolu chodíme, Sarah a já."

"A vy a Clara Jean jste spolu nechodili?"

"Ne, já a Clara Jean ne. Ze začátku jo, ale teď už ne."

"Na začátku tě prostě zbožňovala, co?" řekl Ollie.

"Jo, chodili jsme spolu."

"Tak si ji dostal, co? Nebo na marjánku?"

"Ne, vona nefetovala."

"Akorát se do tebe zamilovala, jo?"

"Tak náák."

"Hned se pozná proč, jsi fešák!"

"Vona si to myslela," řekl La Paz.

"Já si to taky myslím, cukroušku," řekl Ollie a zamával na něj ochablou rukou. "Ty grázle jeden pasácká, udělals z ní děvku, uvědomuješ si to? To je ti jedno?"

"Neublížilo jí to," řekl La Paz a pokrčil rameny.

"Ne, neublížilo, vůbec ne," řekl Ollie. "Akorát ji to zabilo."

"Šlapání chodníku ji nezabilo."

"A co tedy?" zeptal se Carella.

"Jak to mám vědět?"

"Proč se schováváte?" zeptal se Carella.

"Protože vím, že se mnou hrála betla."

"Musíte se rozhodnout," řekl Carella. "Právě jste nám řekl, že o tom nic nevíte."

"Vo čem? Já vám nerozumím," řekl La Paz.

"O těch středečních mejdanech na pláži."

"Co to má společnýho s -"

"Mluví vo tom, že s tebou hrála betla, ty nádivo," řekl Ollie. "Vo těch středečních mecheche. Vo kterejch si nevěděl, i když jsi věděl, že tě ta mazaná holka bere u huby. Tak teda co? Věděls to, nebo nevěděl?"

"Věděl jsem, že mě bere u huby, ale nevěděl jsem jak. Nevěděl jsem, že de vo něco stálýho, nic podobnýho. Jen jsem si myslel, že mě vokrádá."

"Co jste si o tom myslel?" zeptal se Carella.

La Paz pokrčil rameny.

"Bylo ti to fuk, co?" řekl Ollie.

"Moh jsem si vybrat," řekl La Paz. "Moh jsem ji zmlátit a riskovat, že přejde k někomu jinému, anebo koukat jinam. Kolik mi šloha, když si to spočítáte? Kilo tejdně, tak něco?"

"Dvě kila," řekl Carella.

"I když dvě," řekl La Paz. "Stálo za to, ztratit ji kvůli dvěma mizernejm stovákům?"

"Kolik vám vydělávala?" zeptal se Meyer.

"Jeden a půl hadru až dva tejdně, tak něco. A to jsem měl riskovat kvůli dvěma kilům?"

"Všechny tvý holky ti takhle vydělávají?" zeptal se Ollie.

"Jo, tak něco kolem."

"Kolik těch holek máš?"

"S C. J. byly čtyři. Ted' už mám jen tři."

"Takže vyděláváš šest nebo sedm táců tejdně?"

"Některej tejdne i vosum."

"Víš, kolik vydělávám tejdně já, ty zatracená svině? Já jsem detektiv 2. třídy, a víš, kolik vydělám já za rok, víš, kolik vydělají za rok tyhle dva kolegové? Máš vůbec představu?"

"Nemám," řekl La Paz.

"Dvacet tři táců za rok, to si vyděláme my, ty svině pasácká!"

"Kdo vám pověděl, že vás C. J. šidí?" zeptal se Carella.

"Třidvacet táců ročně," řekl Ollie a kroutil hlavou.

"Sarah Wyattová," řekl La Paz.

"Ale že jde o nějaké mejdany na pláži, to nevěděla?"

"Ne, to nevěděla."

Carella a Meyer se na sebe podívali. Carella vzdychl a Meyer pokýval hlavou.

"Hele, mládenci," řekl Ollie, "nebrečte mi tu, jo? Nerad vidím chlapy brečet. A ty, ty kundopase jeden, ty koukej vypadnout z mého revíru. Jestli tady ještě jednou uvidím tu tvou pasáckou prdel, tak si budeš přát, abys byl zpátky v Mayaguezu, nebo vodkuď si přišel!"

"Z Palmas Altas," řekl La Paz.

"To je prašť jako uhoď," řekl Ollie. "Ven," řekl a ukázal palcem ke dveřím.

"Nechtě mě, ať se voblíknu," řekl La Paz.

"Tak sebou mrskni," řekl Ollie, "než se tady kolegové rozhodnou, že tě přece jen zhaftnou."

V okamžiku, kdy La Paz sáhl po košili, Ollie se otočil a zamrkal na Meyera a Carellu. Ani jeden mu mrknutí neoplatil. Oba si říkali, že jejich případ je po smrti zrovna jako ty tři oběti.

13

Policie elsinorského okresu nevěděla, že má čtvrtou oběť ze souvislé řady případů vyšetřovaných společně Středem-jih a sedmaosmdesátkou. Policie elsinorského okresu pokládala svou mrtvolu za první oběť. Mrtvola se našla ve čtvrtek večer v deset hodin a mrtvý se jmenoval Wilbur Matthews. Před svým skolem býval zámečník a bydlel za dílnou, kterou vlastnil v městě Fox Hillu, dříve známém pod jménem Vauxhall podle části obce Lambeth v Londýně. Vliv koloniální Velké Británie byl všude na východním pobřeží Spojených států dosud citelný.

Fox Hill bývala ospalá rybářská vesnička do doby asi tak před třiceti lety, kdy jakýsi podnikavý muž z Los Angeles přišel na východ a otevřel si tam podnik zvaný Foxhillský hostinec, ve skutečnosti veliký a rozložitý přímořský hotel. Ten pak přešel do jiných rukou a dostal jméno U Foxhillského erbu. Vznik hotelu měl za následek vznik města kolem, podobně jako se za starých dobrých časů kolem pevností vytvářely osady. Městečko mělo teď na čtyřicet tisíc obyvatel, z nichž třicet tisíc bylo celoročních usedlíků a deset tisíc známých jako "letní hosté" nebo méně laskavě jako "letňáci". Zámečník Wilbur Matthews byl starousedlík. Zběžný pohled na vzorně uspořádanou kartotéku, kterou měl v uzamčených skříních v dílně, svědčil o tom, že v posledních pěti letech (dál jeho záznamy nesahaly) namontoval lidem na tři tisíce zámků a v téže době jich dvanáct set opravil; některé byly na automobilech, ale většinou šlo o domovní zámky.

Wilbur Matthews byl ve městě oblíbený. Když člověk ve dvě hodiny ráno zůstal trčet před zamčeným autem nebo před svým domem, stačilo zavolat starého Wilbura. Oblékl se a přispěchal na pomoc, jako to kdysi dělávali lékaři. Wilburova žena zemřela při posledním mohutném uragánu, ne přímo jeho vinou, ani se neutopila nebo něco, zemřela přirozenou smrtí v posteli, když spala jako nemluvně. Wilbur žil od té doby sám. Byl zbožný a bohabojný, chodil do kostela a v celém Fox Hillu se nenašel nikdo, kdo by o něm řekl špatné slovo. Ale někdo ho střelil dvakrát do hlavy a policie elsinorského okresu si vůbec nedovedla vysvětlit proč.

Elsinorští policisté byli o něco vojáctější než jejich kolegové ve městě, dokonce i detektivové měli hodnosti jako seržant a desátník. Ti dva, kterým byl přidělen případ Wilbura Matthewse, byli detektiv seržant Andrew Budd (Buddy) a detektiv desátník Louis Dellarosa. Lezli v dešti po kolenou a hledali vystřelené nábojnice. Technici z laboratoře se ještě nedostavili, museli je přivolat až z okresního města. Budd a Dellarosa hledali, ale nic nenašli. V domě se zástupce

policejního lékaře díval na starého pána ležícího v posteli. Ve stěně za postelí byly dva otvory po střelách a ještě jeden v polštáři vlevo od starcovy hlavy, dva další zely přímo v hlavě. Jedna střela mu projela levým okem a druhá čelem. Zástupce šéflékaře se otočil k oknu, protože ho napadlo, že střilet se dalo odtamtud, ale nebyl balistický odborník a než sem někdo z balistiky dorazí, bude to patrně trvat stejně dlouho jako laboratorním technikům, protože musí přijet až z policejního ředitelství. Lékař usoudil, že udělá nejlip, když prohlásí stařečka za mrtvého a za naprosto nepochybnou příčinu smrti několik střelných ran. Zrovna začínal psát nález, když se v okně, kterým se před chvílí díval, zablesklo a následovalo zahřmění, které ho vylekalo tak jako kdysi nazdařbůh vypálená jedna střela ve Vietnamu. Vyběhl na chodbu a zeptal se uniformovaného strážníka, jestli může použít koupelnu.

"Nemůžete, pane," řekl strážník. "Jste na místě trestného činu."

Když uplyne osmačtyřicet hodin, začne si člověk trochu zoufat. Po dvaasedmdesáti se začne modlit o šťastnou náhodu. Je až kupodivu, kolik policistů se uchyluje k víře, když je vražda stará dvaasedmdesát hodin a oni se ještě nikam nedostali. Po čtyřech dnech si jsou jisti, že ten zatracený případ nikdy nevyřeší. A po šestém dni se vrátí k zoufalství, jenže k jinému, než bylo to první. Je to zoufalství hraničící s posedlostí: začnou vidět vraha pod každým kamenem. Když se na ně jejich vlastní babička křivě podívá, začnou podezírat i ji. Znova a znova pročítají písemné zprávy, pátrají v nákresech místa činu, čtou zprávy o vraždách z ostatních revírů, hledají v kartotékách vraždy, při nichž bylo použito revolveru ráže osmatřicet nebo obětí byl zpěvák, prostitutka či obchodní manažer, probírají se vraždami spojenými s podvody a polopodvody podobnými nahrávání na vlastní náklad Harryho Cainea, přezývávají případy pohřešovaných nebo unesených osob - až se nakonec stanou odborníky na všechny takové vraždy spáchané v tom všivém městě v posledních deseti letech, ale pořád ještě nepřišli na to, kdo před pár dny zamordoval ty tři lidi, o vraždách před deseti lety ani nemluvě.

Byl pátek 22. září 9.40 ráno, jen o čtrnáct hodin méně než 24.40 před týdnem, kdy jeden řádný občan vytočil číslo 911 - tísňové volání - a oznámil, že na chodníku v Culverově a Jižní jedenácté leží a krvácejí dva muži. Před týdnem bez čtrnácti hodin. Bez čtrnácti krátkých hodin. Dnes o půlnoci bez dvaceti minut bude George C. Chadderton mrtvý celý týden. Nazítří ve 3.30 ráno bude Clara Jean Hawkinsová také týden mrtvá. Ambrose Harding, který leží v rakvi v Monroeově pohřebním ústavu na třídě sv. Sebastiana, bude pohřben v 9.00, kdy bude mrtev téměř čtyři dny. A případ tu leží jako ryba na suchu a nikdo neví, co s ním.

Ten den ráno v 9.40 šel Carella do Diamondbacku navštívit Chloe Chaddertonovou. Nejdřív jí z domova zavolał, a proto ho překvapilo, že ho přijala v dlouhém růžovém županu, který měla na sobě tenkrát před týdnem, kdy u ní s Meyerem zaklepali ve dvě ráno. Otevřela mu a jeho napadlo, že ji ještě nikdy neviděl oblečenou na ven. Vždycky byla buď v noční košili a županu nebo se ukazovala polonahá na barovém pultu nebo seděla u stolu v průhledném nylonovém plášti přes taneční kostým. Chápal, proč George Chadderton chtěl, aby jeho manželka nechala těch svých tanečních vystoupení, bylo to pochopitelné vzhledem k tomu, co si zřejmě umínila ukazovat ve dne v noci každému zájemci. Jak teď seděl v obývacím pokoji proti ní a díval se na dlouhou nohu, kterou odhaloval pootevřený župánek, musel si přiznat, že on sám tím zájemcem je. Když si vzpomněl na její nahotu v baru Flamingo, upadl do rozpaků, honem vytáhl notes a horlivě obracel stránky.

"Nechtěl byste trochu kávy?" zeptala se. "Mám hotovou na sporáku."

"Ne, děkuju," řekl Carella. "Chci se vás jen zeptat na pár věcí a pak zase půjdu."

"Žádný spěch," řekla a usmála se.

"Paní Chaddertonová," řekl, "snažil jsem se říct vám v telefonu něco o tom, co pokládáme za spojitost mezi vašim manželem a C. J. Hawkinsovou, totiž to, že spolu projednávali společnou nahrávku."

"Ano, ale George se mi o tom nikdy nezmínil," řekla Chloe.

"Něco, co se mělo jmenovat Ze života dole. Pamatujete se, že v jeho zápisníku..."

"Ano..."

"Ten večer, co jsme tu byli..."

"Ano, pamatuju se."

"My si myslíme, že právě to měl být název té desky."

"Hmmm," řekla Chloe.

"Ale on se vám o té nahrávce nezmínil?"

"Nikdy."

"Nebo o slečně Hawkinsové? Nikdy jste od něj neslyšela jméno Clara Jean Hawkinsová nebo C. J. Hawkinsová?"

"Nikdy," řekla Chloe a poposedla si na pohovce.

Carella se zase podíval do notesu. "Paní Chaddertonová...", řekl.

"Říkejte mi Chloe, prosím."

"No... tedy... ano, dobře," řekl, ale místo toho se vyhnul vyslovení jejího jména jako se člověk vyhýbá kaluži na chodníku. "V diáři, který jste mi půjčila, se jméno Hawkinsová a iniciály C. J. objevují u těchto dat: desátého srpna, čtyřicátého srpna, jedenáctého srpna a sedmého září. Všechno jsou to čtvrtky. My víme, že slečna Hawkinsová měla volno každý čtvrtek -"

"Jako uklízečka," řekla Chloe a usmála se.

"Prosím?" řekl Carella.

"Čtvrtek a každou druhou neděli," řekla Chloe.

"Aha. Musím říct, že tahle souvislost mě nenapadla," řekl Carella.

"Neobávejte se, nezačnu zase nějakou rasovou diskusi," řekla Chloe.

"Ta souvislost mě nenapadla."

"Tenkrát v noci jsem se ve vás zmýlila," řekla. "Když jste přišel poprvé."
"Dobře," řekl, "to je -"
"Víte, kdy jsem si uvědomila, že jste oukej?"
"Ne, kdy?"
"Ve Flamingu. Ověřoval jste si jména a data v notesu, tak jako to děláte teď, a zeptal jste se mne, kdo je Lou Davis a já jsem vám řekla, že je to majitel sálu, kde můj manžel..."
"Ano, vzpomínám si."
"A vy jste řekl, to jsem pitomec, nebo něco takovýho. O sobě. Řekl jste o sobě, že jste pitomec."
"A měl jsem pravdu," řekl Carella s úsměvem.
"Tak jsem se rozhodla, že se mi líbíte."
"To je... dobře. Jsem rád."
"Fakticky mě ohromně potěšilo, když jste dneska ráno zavolaal," řekla Chloe.
"No... ano... dobře," řekl a usmál se. "Říkal jsem, že váš manžel se scházel s C. J. Hawkinsovou -"
"Byla to děvka, že?"
"Byla - vždycky ve čtvrtek, měla ve čtvrtek volno. Máme důvod myslet si, že každou středu večer se konala jakási plážová zábava, a já bych rád věděl, jestli se vám váš manžel o něčem podobném zmínil."
"Plážová zábava?"
"My vlastně nevíme, jestli se to konalo na pláži, víme jen, že C. J. jezdila někde na nějakou pláž -"
"Na kterou pláž?"
"To nevíme - a tam se jí za její služby platilo."
"Ach tak!"
"Ano, my si myslíme, že tam někde pravidelně provozovala své - no řekněme řemeslo."
"S Georgem, chcete říct?"
"Ne, to neříkám. Víím, že jste žili ve spořádaném manželství. Víím, že mezi vámi nebyly -"
"Kecy," řekla Chloe.
Carella se na ni podíval.
"Já víím, máte to ode mne."
"Řekla jste mi to víc než jednou, paní Chaddertonová."
"Víc než dvakrát, chcete-li vědět," řekla a usmála se. "A jmenuju se Chloe. Říkejte mi Chloe."
"Mám tomu rozumět, že vaše manželství nebylo v pořádku?"
"Bylo ukrutně v nepořádku."
"Jiné ženy?"
"Myslím si to."
"Prostitutky?"
"Vůbec bych se tomu nedivila, přes všechny ty jeho žvásty o ,sestrách ženách'."
"Takže sexuální vztahy mezi svým manželem a slečnou Hawkinsovou nevyklučujete?"
"Nevylučuju absolutně nic."
"Byl někdy pryč z domova ve středu večer?"
"Byl pryč z domova skoro každý večer."
"Já se snažím zjistit -"
"Snažíte se zjistit, jestli on a ta holka byli spolu každou středu večer."
"Ano, paní Chaddertonová, protože -"
"Chloe," řekla.
"Chloe, dobrá - protože kdybych zjistil, že mezi nimi bylo něco víc než ta pofidérní nahrávka, kdybych zjistil, že se scházeli a někomu to vadilo -"
"Mně ne," řekla Chloe ihned.
"Nemyslel jsem vás."
"Proč ne? Právě jsem vám řekla, že jsme nebyli šťastní. Řekla jsem, že měl jiné ženské. Není to důvod..."
"Snad je," řekl Carella, "ale logicky to nevychází. Byli jsme u vás minulý pátek skoro do tří ráno a C. J. někdo zavraždil v půl čtvrté. Je vyloučené, abyste se oblékla, jela až dolů do města a našla ji na ulici v tak krátké době."
"Takže jste o tom uvažoval?"
"Uvažoval," řekl Carella s úsměvem. "Poslední dny jsem uvažoval vůbec o všem. Proto bych vám byl velice vděčný, kdybyste mi mohla aspoň trochu pomoci. Hledám spojitost mezi těmi dvěma."
"Těmi dvěma? A co Ambrose?"
"Ne, myslím, že Hardinga zabil vrah ze strachu, že by ho mohl identifikovat. Dokonce ho předem varoval."
"Varoval?"
"Varoval. Růžovou orchidejí, která se jmenuje calypso bulbosa. Myslím, že vrah chce být dopadený. Myslím, že je jako jeden člověk před mnoha lety, který to načmáral rtěnkou na zrcadlo. Ta orchidej je totéž. Proč by ho jinak varoval? Proč by ho prostě nezabil a tečka? Chce, abychom mu to zarazili, ať už je to kdo chce. Takže můžete-li si vzpomenout na něco z nějaké středy, kdy byl váš manžel mimo domov..."
"Myslím, že mi nerozumíte," řekla Chloe. "Byl pryč častěji, než se zdržoval doma. V poslední době jsem tady sedávala a mluvila ke čtyřem stěnám a toužila vrátit se do klubu. Přišla jsem domů kolem půl devátý nebo v devět, sama se najedla, George byl pryč, a já jen seděla a přemýšlela, co tady vlastně dělám, proč prostě nejdu zpátky do klubu. Promluvit si s děvčatama, s někým si popovídat. Tancovat zákazníkům, aby se na mě někdo díval, jako že ví, že jsem tady a žiju,

chápete? George byl tak zaujatý sám sebou, že nikdy... Koukněte se na mě, jsem hezká, aspoň si to myslím, že jsem hezká, a on - řekl byste, že jsem hezká?"

"Ano," odpověděl Carella. "Řekl."

"Tak vidíte, ale pro George ne. George byl tak zamilovaný do sebe, tak zaujatý svými plány, těma vysněnými nahrávkami, který se nikdy neuskutečnil, tím svým zpíváním a přesvědčením, že nikdo nezpívá kalypso jako on, i hledáním toho svého nešťastného bráchy - a ten pravděpodobně útek, protože už ho nesnášel, jako ho nesnášeli všichni ostatní! George, George, pořád jen George, George, George, Král George, sám se tak pojmenoval. Taková domýšlivost, ale on si opravdu o sobě myslel, že je král! Víte, co mi řekl, když chtěl, abych odešla z Flaminga? Řek mi, že moje tancování kazí jeho pověst jako oblíbeného zpěváka! Jeho pověst! Já jsem mu vadila, chápete to? Ani jednou ho nenapadlo, že kazím svou pověst, a ne jeho! Vždyť je to ponižující, nemyslíte? Dřepět na barovém pultu a cpát se cizím chlapům pod nos! Nejste nervózní?" řekla náhle. "Nejste nervózní mojí vinou?"

"Trochu."

"Protože jste mě viděl nahou?"

"Možná."

"Vstupte k nám do klubu," řekla a mávla unaveně rukou nad hlavou. "Ale chápete, co se vám snažím vysvětlit?"

"Myslím, že ano."

"Říkám vám, že mezi náma už nic nebylo. Když jste tenkrát v noci přišel a oznámil mi, že George někdo zavraždil, dala jsem se do breku, protože... protože jsem si říkala, co na tom, George je mrtvý už kolik let. Ten George, kterého jsem milovala a kterého jsem si vzala, je mrtvý tak dlouho, že si to už ani nepamatuju. Zůstal z něho jen někdo, kdo se pachtlí jako blázen a snaží se být slavnou hvězdou, i když na to prostě nemá. Proto jsem ten večer brečela. Rozbrečela jsem se, protože jsem si najednou uvědomila, jak dlouho už je mrtvý. Jak dlouho jsme mrtví vlastně oba."

Carella přisvědčil a mlčel.

"Cítím se opuštěná už dlouho," řekla. A pak dodala tiše, tak tiše, že to mohlo být jen šumění deště na oknech: "Steve." Pokoj ztichl. Z kuchyně slyšel syčet plyn pod hrncem na kávu. Někde zdáli zaduněl hrom. Podíval se na ni, na její dlouhé hnědé nohy a stehna v rozevírajícím se župánku, podíval se na štíhlé kotníky a pohupující se patu a prsty, připomněl si, jak vypadala na tom barovém pultu ve Flamingu.

"Jestli... jestli mi nemůžete říct nic víc," řekl, "tak radši půjdu."

"Zůstaňte," řekla.

"Chloe...", řekl.

"Zůstaňte. Líbilo se vám to, co jste onehdy viděl, nebo ne?"

"Líbilo se mi, co jsem viděl, ano," řekl Carella.

"Tak zůstaňte," zašeptala. "Vedle není dešť tak slyšet."

Díval se na ni a přál si říct jí, že se s ní nechce milovat, ale nemusel to vyslovit tak polopatě. Znal sto policistů - sto ne, ale padesát určitě, kteří prohlašovali, že byli v posteli s obětí každého vloupání, okradení, přepadení a čeho chcete, s kterou se setkali, a možná že to tak bylo. Carella si myslel, že asi ano. Cottonu Hawesovi to věřil, ale jistý si nebyl, a Halu Willisovi rovněž, a Andyemu Parkerovi taky, pokud ovšem nelhal, když se ve služebně chvástl svými ložnicovými vítězstvími. Věděl však také, že o Meyerovi to neplatí a že on sám by si radši uřízl pravou ruku, než aby byl Teddy nevěrný, i když se mnohokrát stalo - jako zrovna teď s Chloe Chaddertonovou, která sedí proti němu, už se neusmívá, má přivřeně oči, pohupuje nohou a župánek má rozevřený až bůhvíkam, že by byl ze všeho nejradši strávil mokřý páteční večer v posteli s cizinkou v teplém pokoji, kde dešť není tak slyšet. Podíval se na ni a jejich pohledy se setkaly.

"Chloe," řekl, "jste krásná a vzrušující - ale já jsem policista ve službě a musím rozřešit tři vraždy."

"A kdybyste nemusel rozřešit tři vraždy?" zeptala se.

"Jsem mimoto ženatý," řekl.

"To dneska něco znamená?"

"Ano."

"Oukej," řekla.

"Prosím," řekl.

"Řekla jsem oukej," utrhla se na něj. A pak zvýšila hlas a úsečně řekla: "Nevím vůbec nic o Georgeových zábavách ve středu v noci ani o té děvce. Jestli nemáte nic jiného, šla bych se obléct."

Složila ruce na prsou jako v obraně a přitáhla župan přes zkřížené nohy. A tak zůstala i po jeho odchodu.

Pes seděl před zamčenými dvojitými dveřmi s klíči na obojku, kam mu je pověsila. Opozčila se se Santovou snídaní, ale zdála se to ráno rozčilená a šťastná a její bujarost ho trochu lekala. Jedl lžící kukuřičné vločky a pozoroval ji, jak přechází po pokoji; zrovna tak se chovala vždycky předtím, než mu něco provedla. Tenkrát s těmi jehlami a když ho pálila cigaretou a když... když se tenkrát probral a... chyběl mu malíček na pravé ruce a... ona ho nejdřív uspala a pak... pak mu uřízla prst, zatímco... zatímco...

"Jez," řekla.

Skoro nikdy mu nepřidávala omamnou látku do ranního jídla, obvykle to bylo do večere, přimíchala mu něco do večere a pak... pak udělala to, udělala to, co... ale dnes ráno byla rozjařenější, než ji kdy viděl, přecházela po pokoji sem a tam od zamčených dveří k zavřeným dveřím do koupelny kolem Santa, který snídal, podnos položený na stolku před pohovkou.

"Nepiješ kávu," řekla, "vypij ji, dokud je horká. Uvařila jsem ti horkou kávu. Proč nikdy neoceníš, co všechno pro tebe dělám?"

"Oceňuju všechno, co děláš," řekl.

"To určitě," řekla a smála se. "Proto ses pokusil utéct." Znova se rozesmála. "A taky utekl. Nemluv mi o vděčnosti."
"Že jsem utekl?"
"Stejně se ti to nikdy nepodaří, s tím si nedělej starosti."
"To mluvíš o tom, jak Clarence -"
"Ne ne ne ne," řekla. Smála se až příliš srdečně a jemu přeběhl mráz po zádech. "Ne, o milém Clarencovi - ne, Clarenci, lehni - ne o tvém dobrém příteli Clarencovi, jak tě tenkrát přimáčkl k podlaze, pamatuješ se na to, na to sis vzpomněl, vid? Ne, o tom ne, mluvím o tvém prvním pokusu, nemysli si, že jsem nevěděla, že mě chceš opustit, nemysli si, že jsem si to neuvědomovala."
"Já jsem ti řekl, že chci odejít."
"Mlč," řekla. "Vypij si kávu. Udělala jsem ti horkou kávu. Vypij ji!"
"Dalaš do ní něco?" zeptal se.
"Proč? Bojíš se, co ti udělám, až usneš?" zeptala se a zase se zasmála. "Víš, co se stalo včera v noci tomu dědkovi, když spal?"
"Jakému dědkovi?" zeptal se Santo.
"Tomu člověku s klíčkama," řekla, "tomu dědkovi, co udělal zámky, pamatuješ se na toho člověka, co nám udělal zámky?"
"Já ho neviděl," řekl Santo.
"Pravda, ty jsi byl v bezvědomí, vid? Někdo ti dal něco do jídla. Tys toho chudáka nikdy neviděl, že? Ale Clarence ano, vid, Clarenci?"
Pes začal při vyslovení svého jména tlouct ocasem o zem.
"Ano, Clarenci," řekla, "jsi hodný pes, jsi jediný, kdo to teď ví. Ty a Santo. Vy jediná to víte."
"Víme co?" zeptal se Santo.
Rozesmála se, ale smích se jí najednou zadrhl v krku, obličej zvážněl a ukázala na něj prstem. "Neměls mě opouštět, Roberte," řekla.
"Roberte?" řekl. "Počkej, já jsem přece -"
"Řekla jsem ti, abys mlčel! Měla jsem ti schovat šaty. Bez šatů bys byl nemohl odejít. Nahý bys byl přece neodešel, nebo ano, Roberte?"
"Poslouchej, já jsem... já jsem Santo. Přestaň s tím, jsi -"
"Řekla jsem, že máš mlčet."
Sklapl ústa. Pes přede dvěma zavrčel.
"Svlékni se," řekla.
"Poslyš, já opravdu nemám chuť..."
"Dělej, co ti říkám. Anebo chceš, aby ti pes pomohl? Chtěl bys mu pomoci se svlékáním, Clarenci?"
Pes nastražil uši.
"Chtěl bys pomoci Robertovi se svlékáním?" zeptala se. "Chtěl bys, miláčku? Anebo si počkáme, až bude v bezvědomí, počkáme si na to?"
"Ty jsi dala něco do kávy, že?" zeptal se.
"Bodejť by ne," řekla s veselým smíchem. Nesnášel to, když se smála, nesnášel ten prokletý veselý smích. "Něco do kávy a do mléka a do pomerančové šťávy, dneska ráno do všeho."
"Proč?" zeptal se a zdvihl se z pohovky. Ještě nic necítil, třeba lže. Tehdy se mu točila hlava skoro hned, ale dneska necítil nic.
"Proč?" zeptala se. "Protože víš."
"Co mám ksakru vědět?" řekl.
"Že jsi tady. Že jsi tady, kde máš být, místo abys utíkal od své nevěsty po šesti měsících, ty odporný bidáku. Tentokrát ti vyříznu srdce!"
"Poslyš, ty si mě pleteš s -"
"Buď ticho, prosím, nemůžeš být ticho?" řekla a přikryla si uši rukama.
"Nedala jsi nic do jídla, vid, že ne?"
"Řekla jsem, že ano, copak nemůžeš věřit ničemu, co říkám nebo co pro tebe dělám? Já se tě snažím zachránit, copak si to neuvědomuješ?"
"Zachránit mě před čím?"
"Před útekem. Před zmizením. Nesmíš odejít, Roberte. Jestli odejdeš, tak zmizíš."
"Dobrá, neodejdu. Jen mi slib, že jestli jsi dala něco do jídla."
"Dala."
"Dobrá, ale tak mi slib, že mi... že mi nic... neuděláš, zatímco budu..."
"Ale ano," řekla, "to víš, že ano."
"Slíbíš?"
"Jestli ti to slíbím?" řekla. "Ach ne, Roberte, nesmíš odejít," řekla. "Teď ne. Podívej," řekla, sáhla po kabelce a vytáhla z ní revolver, ten, který mu ukázala už tak strašně dávno, že se na to skoro nepamatoval. Do kukuřičných vloček a pomerančové šťávy řekla s velkým černým revolverem v ruce: "Dívej se," řekla, "zabiju toho psa," řekla. "Dívej se, Roberte, ten pes ví, že jsi tady a řekne jim to, Roberte, a oni přijdou a odvedou tě, odvedou tě pryč, Roberte, já toho psa zabiju." Pokoj se s ním zatočil, když vstal z pohovky a napřáhl k ní ruku. "A pak ti svléknu šaty, Roberte, všechny šaty, budeš nahý," řekla a namířila revolver na psa. "Vidíš ten revolver, Clarenci?" Pes zabušil ocasem o podlahu.
"Svléknu ti kůži," řekla, když se k ní blížil a natahoval ruce, ústa se mu zavírala a otvírala, aniž vydala hlásek. "Svléknu

ti kůži," řekla, "svléknu tě donaha," řekla a revolver vystřelil jednou, dvakrát a on viděl, jak se psova hlava roztříštila o masivní dřevěné dveře ve spršce obratlů, kostí a krve, než se celé tělo natáhlo v celé délce na podlaže, a snažil se říct, neřež mě, nepal mě, neubližuj mi, prosím tě ne, prosím..

Bylo něco po poledni, když přišli k bytu Dorothy Hawkinsové. Tentokrát měli s sebou povolení k domovní prohlídce. A tentokrát nebyla Dorothy Hawkinsová doma. Domovník jim řekl, že paní Hawkinsová pracuje v továrně na tranzistoráky v Bethtownu, což detektivové už věděli a co si mohli pamatovat, kdyby se byl celý případ nedostal na samý kraj zoufalství. Zoufalí Carella a Meyer ukázali domovníkovi povolení a vysvětlili mu, že Bethtown je od Diamondbacku strašně daleko a že kdyby měli přivést paní Hawkinsovou, museli by jet autem až k přívozu a tam se dát převést na ostrov nebo jít přes nový most, ale tím by se dostali na východní konec a museli by jet až na druhý konec ostrova, kde je většina závodů, a kdyby vytáhli paní Hawkinsovou z práce a přivezli ji sem, aby jim odemkla, přišla by o mzdu za celý den, a přeje si domovník, aby ta ubohá paní nedostala za celý den zapláceno? Domovník si rozhodně nepřál, aby takovou hodnou paní něco podobného potkalo.

"Tak co kdybyste nám ty dveře otevřel vy?" řekl Meyer.

"No tak snad jo," řekl pochybovačně.

Pod jeho bedlivým dohledem prohledali byt od jednoho konce k druhému, ale nenašli sebemenší náznak toho, kam C. J. Hawkinsová chodila posledních třináct týdnů každou středu.

Dívka, která otevřela dveře bytu Joeyho Peace, byla vysoká a zrzavá a měla na sobě jen červené bikinky. Měla velice dlouhé nohy a bujné poprsí s bradavkami, které šilhaly, jako kdyby potřebovaly navštívit očního lékaře. K tomu měla zelené oči a kudrnaté vlasy a vypadala a mluvila poněkud potrhle.

"Haló, ahoj," řekla, když otvírala dveře a nakoukla do chodby. "Jste jenom dva?"

"Jen my dva," řekl Carella a ukázal odznak.

"Jů hele," řekla, "žůžo. Kde jste to čmajzli?"

"Jsme od policie," řekl Carella. "Máme soudní povolení prohledat tento byt a žádáme vás, abyste nás pustila dovnitř."

"Jů hele žůžo," řekla, "a co jako hledáte?"

"Nevíme," řekl Meyer. Blížilo se to pravdě a v rudovlásce to vyvolalo záchvat smíchu; rozjařené prsy se jí přitom rozhoupaly a šilhaly ještě víc než před chvílíčkou.

Soudce, který jim vydal povolení k prohlídce, se zdráhal - "nerad povoluje naslepo hledání nějaké chiméry," řekl, ale Carella mu vysvětlil, že už mu přece výslovně řekl, co hledají, a že hledají -Vaše Ctihodnosti, kdybyste se laskavě podíval tady na bod č. 2 - hledáme písek, který by byl totožný s pískem nalezeným v bytě oběti vraždy a který se nyní nalézá na policii pod dohledem policejní laboratoře, protože doufáme, že se nám podaří jej porovnat, a to s pozitivním výsledkem, Vaše Ctihodnosti. Soudce se na něj díval křivě; věděl, že tento předpoklad nemá vůbec žádné opodstatnění, ale věděl také, že ti lidé vyšetřují trojnásobnou vraždu a myslel si, že žádná lidská práva nebudou porušena, jestli detektivové prohledají byty, v kterých se jedna z těch obětí vyskytovala. Vydal tedy povolení k prohlídce bytu paní Hawkinsové a druhé k prohlídce značně přepychovějšího kvartýru Joeyho Peace.

Rudovláska se podívala na papír, který jí Carella strčil pod nos. Studovala jej a kývala na Meyera, který ji pozoroval a zjistil, že oči jí šilhají ještě víc než vrtošivá řadra, a dospěl k závěru, že k potrhlosti, kterou ji obdařila příroda, se přidalo ještě něco, po čem se dívčina vznáší někde u stropu.

"Nepíchla sis zrovna něco?" zeptal se.

"Krejčí dělá píchy píchy, já se můžu usmát smíchy," řekla dívka a zahihňala se.

"A v čempak jedeš, kočička?" řekl Meyer.

"Kdo, já?" řekla dívka. "Já sem čistá, jestli chcete vědět, lilie mi říkaj, čistá jak lilie, brouku, abys věděl." Vykoukla přes papír na chodbu. "Já myslela, že vás bude víc," řekla.

"Kolik?" zeptal se Carella.

"Deset," řekla dívka a pokrčila rameny.

"Milion," řekl Meyer.

"Ba né, jen deset," řekla dívka.

"Kterápak jste," řekl Carella. "Lakie nebo Sarah?"

"Sarah. Hele, jak to víš, jak se menuju?"

"Moje žena se jmenuje Sarah," řekl Meyer.

"Kde je Nancy Elliotová?"

"Zdrhnula. Bála se, že jí Joey něco udělá. Hele, jak víš, že se menuje Nancy?"

"Moje babička se jmenuje Nancy," řekl Meyer.

"Jo? Neděláš si srandu?"

"Nedělám," řekl Meyer. Jeho babička se jmenovala Rose.

"Kde je Lakie?" zeptal se Carella.

"Šla koupit nějaký pitivo. Dneska tady bude mejdan, pánové," řekla a zase nakoukla do chodby.

"V jednu hodinu odpoledne?" řekl Carella.

"Se ví, proč ne?" řekla Sarah a pokrčila rameny. "Venku leje." Pokaždé když se pohnula, prosily její bradavky o opravné čočky.

"Viděla jste povolení," řekl Carella. "Tak co kdybyste nás pustila dovnitř?"

"To se ví, no jó, podíte dál!" řekla Sarah, vyšla na chodbu a dívala se k výtahu.

"Pojďte radši taky dovnitř," řekl Meyer, "než se nastydnete."

"Já jen, že by už tu měli bejt," řekla.
"Pojďte dovnitř," řekl Meyer.
Znova pokrčila rameny a vešla před ním do bytu. Meyer zamkl a zavěsil řetěz.
"Tak ty jsi kamarádka Joeyho Peace, co?" řekl.
"Ba ne, von je můj papínek," řekla Sarah a hihňala se.
"Běž a obleč si něco," řekl Meyer.
"Proč?"
"Jsme ženatí."
"A kdo není?" řekla Sarah.
"Kde spala C. J.?" zeptal se Carella.
"Kde to zrovna šlo."
"Myslím její ložnici."
"Druhý dveře z chodby." Ozval se bzučák. Sarah se k němu otočila a řekla: "Už jsou tady. Co jim mám říct?"
"Že máš nějakou práci."
"Ale já žádnou nemám."
"Řekni jim, že jsou tu chlupatý," řekl Meyer. "Třeba odejdou sami."
"Kdo? Chlupatý?"
"Ne, ten milion."
"Já jsem vám řekla, že žádnéj milion. Jenom deset."
"Jdi a otevři dveře," řekl Carella.
Sarah šla ke dveřím a odemkla je. Vešla vysoká blond dívka v promočeném plášti do deště a s igelitovým šátkem na hlavě. V ruce držela papírovou tašku nabitou k prasknutí. Položila ji na stolek u dveří, řekla: "Proč tak dlouho neotvíráš?", pak spatřila Carellu a Meyera a řekla: "Čao, fešáci!"
"Čao, Lakie," řekl Carella.
"Jsou to poldové," řekla Sarah mrzutě.
"I do prkenný vohrady," řekla Lakie, sundala si igelit z hlavy a roztřásla si dlouhé blond vlasy. "Zatýkaj?" zeptala se.
"Maj povolení k prohlídce," řekla Sarah.
"Do prkenný vohrady," řekla Lakie ještě jednou.
Zrovna začali otevírat zásuvky v ložnici Clary Jean, když se u dveří znova ozval bzučák. Za pár minut slyšeli v předsíni hlasy. Carella vyšel z ložnice a zamířil ke vstupním dveřím. Stálo tam šest mokrých a zřejmě popuzených mužů a hádalo se se Sárou, která pořád ještě měla na sobě jen červené minikalhotky.
"Copak se děje, pánové?" zeptal se Carella.
"Kdo jste himlhergot?" řekl jeden ten muž.
"Policie," řekl Carella a ukázal odznak.
Muži si ho mlčky prohlíželi.
"Vopravdickej?" zeptal se jeden.
"Ryzí zlato," řekl Carella.
"A máme po srandě, že jo?" řekla Sarah.
"Přesně tak," řekl Carella.
"No těbůh, pánové," řekl jeden ten muž a vrtěl hlavou. "To mě podržte!"
Z ložnice zavolal Meyer: "Steve! Pojď se sem na něco kouknout!"
"Zavřete za sebou dveře, mládenci," řekl Carella, zamával rukama a vyhnal je ven.
"To byl teda od tebe nápad, Jimmy," řekl jeden.
"Drž hubu, buď tak hodnej, jo?" řekl Jimmy a práskl za sebou dveřmi.
Carella je zamkl a zavěsil řetěz.
"A co mám já teď celý odpoledne dělat?" řekla Sarah.
"Jdi a přečti si něco," řekl Carella.
"Cože?"
"Steve," volal Meyer.
"Vrazíte sem jak velká voda," řekla Sarah a šla za Carellou, "a my přídeme o pět kilo z tohodle mejdanu."
"Co máš?" zeptal se Carella Meyera.
"Tohle," řekl Meyer.
"To je jízdní řád Clary Jean," řekla Sarah. "A co má bejt? Je vám tak akorát na hovínko. Je po ní a vlakama už nikam jezdit nebude," řekla a divoce potřásala hlavou a poprsím zároveň.
"Půjdeš si už něco oblíknout?" řekl Meyer. "Točí se mi z tebe hlava."
"To tvrdí moc lidí," řekla Sarah a dívala se dolů na svá ňadra. "Pročpak asi?"
"Běž a vem si podprsenku, mazej!"
"Já podprsenky nemám," řekla Sarah a zkřížila ruce na prsou.
"Vidělas někdy, že by se do toho dívala?" řekl Carella.
"Vždycky jen jednou tejdne," řekla Sarah.
"Kdy?"
"Každou středu."
"Podívej se, co si zaškrtla," řekl Meyer.
Na jedné straně byly vlaky z Isoly do Tarkingtonu, což byla konečná stanice na trati do Sands Spitu. Na druhé zase

vlaků do města v opačném směru. U zpátečních vlaků si C. J. zaškrtila jedno město: Fox Hill.
"Heleďte se," řekla Sarah, "nechtěli byste si dát frťana nebo něco? Dyť je to hřích, takle prošvihnout vodpoledne!"
"Další vlak jede sedm minut po třetí," řekl Carella a podíval se na hodinky.
"Hele, ty vypadáš, že by sis dal panáka, tak co ty na to?" řekla Sarah.
"Co je tohle?" řekl Carella.
"Kde?" řekl Meyer.
"Hnedka tady. V mojí ložnici," řekla Sarah.
"Tadyhle pod těmi vlaky," řekl Carella.
"Co ty na to, plešounku?"
"Až jindy," řekl Meyer.
"Kdy?" zeptala se Sarah.
Pod jízdním řádem vlaků byly načmárané číslice 346-8711. Pokud nebyli oba detektivové úplně vedle, dívali se na telefonní číslo.

Přístavní strážník, který je vezl na ostrov v člunu elsinorské okresní policie, se jmenoval Sonny Gardner. To, co bylo pořádný liják, když odjeli z města hodinu před svým příjezdem na Sands Spit, se tady změnilo v slabé mrholení; bylo to o něco míň než déšť, ale o něco víc než mlha. Bylo to jakési mžení, stoupalo z vody a pronikalo až na kůži.
"Vybrali jste si parádní den na výlet do Hawkhurstu," řekl Sonny. "Doved bych si představit lepší."
"Tak se ostrov jmenuje?" řekl Carella. "Hawkhurst?"
"Ne, Hawkhurst se jmenuje dům. Ostrov je Kent. Ale ty jména spolu souvisí, jestli chápete, jak to myslím? Ten člověk, co koupil dům, trávil léta v Kentu. V Anglii, je to hrabství. Když byli tady na Spitu Angličani, velitel pevnosti na jednom ostrově pocházel z toho Kentu a tak pojmenoval jeden ostrov - ten, co je na něm pevnost - Velkej Kent a druhý Malej Kent, to je ten, co na něj jedeme. A ten chlapík, co pak koupil ten Malej Kent, znal Anglii a když si tam postavil dům, pojmenoval ho Hawkhurst, to je jedno město v tom anglickém Kentu."
"Ten člověk se jmenoval Parker, ano?" řekl Carella. "V telefonní společnosti mi řekli, že to číslo patří F. Parkerovi."
"Patřovalo, ale teď to patří jeho dceři."
"Jak se jmenuje?"
"Lily Parkerová. Otec jí postavil dům, když se provdala. V seznamu asi zůstalo jeho jméno."
"Jak se jmenoval on?"
"Frank Parker, Parkerovy dřevozávody, to znáte, ne?"
"Neznáme."
"Velký zvíře tady na Spitu. Začal obchodovat v Jacksonových zátocích, muselo to být někdy po první světové válce, a vybudoval z toho mnohamilionový podnik. Ostrov koupil pro dceru, když jí bylo šestnáct. Ještě dítě. Jako dárek k narozeninám, víte. To by se líbilo každému, mít takovýho táta, co?" zeptal se Sonny.
"To jo," řekl Meyer. Jemu táta v životě daroval jen to zatracené jméno. Dva Meyery.
"I když člověk nikdy neví," řekl Sonny. "Lidi říkají, že ta holka je cvok, takže těžko říct, no ne?"
"Ta holka?" zeptal se Meyer.
"Jo, ta dcera. Vlastně už to není holka, musí jí táhnout na čtyřicet."
"Je asi vdaná, že?" řekl Carella.
"Byla vdaná," řekl Sonny. "Manžel ji nechal prakticky v den svatby. Tenkrát se zcvokla."
"Jak zlý to s ní bylo?" zeptal se Carella.
"Moc zlý asi ne," řekl Sonny, "protože ji nedali nikam do ústavu nebo tak. Starali se o ni na ostrově. Vídával jsem starýho Parkera na nádraží, když jezdil k vlaku pro ošetřovatelky - sloužily na střídačku, víte."
"Ale lidi stejně říkají, že to nemá v hlavě v pořádku?" řekl Meyer.
"Že je divná," řekl Sonny. "Taky se tomu dá tak říct. Divná."
"Kde je pan Parker?"
"Umřel," řekl Sonny. "Už to bude šest nebo sedm let, co umřel. Jo, správně, sedm let to bylo v červenci. V červenci umřel a nechal dceru dočista samotinkou."
Člun se blížil k malé písčité zátocce na jižním konci ostrova. Mlhou zahalené moře vyčnívalo do zátoky, kůly připomínaly v té mlze strašidelné hlídky. Za molem dorážely mořské vlny na dlouhou pláž s pílým pískem.
"Je to jedinej dům tady, víte," vykládal Sonny. "Hawkhurst. Ostrov je soukromej. Tenhle ten a ještě Velkej Kent. Oba jsou soukromý." Vmanévroval člun k molu, Carella vyskočil a zachytil lano, které mu Meyer hodil. Omotal je kolem jednoho kůlu, podal Meyerovi ruku a pomohl mu vyskočit na břeh. Pak řekl: "Můžeš na nás počkat?"
"Jak jinak byste se dostali zpátky?" řekl Sonny. "Tady není přívoz, je to tu soukromý, jak jsem povídal."
"Můžeme se zdržet," řekl Carella.
"Žádný spěch," řekl Sonny.
Holý a ponurý dům se tyčil proti ještě ponuřejší obloze s rozevlátými mraky. Meyer a Carella došli po břídlíci vykládané cestě až k domu. Nebyl tam zvonek ani tabulka s jménem, ale na dveřích viselo neleštěné klepadlo. Carella je zdvihl a několikrát jím zabušil na zašlé dveře. Čekali. Od moře zavlá studený a vlhký vítr. Carella si ohrnul límec u kabátu a znovu zabušil klepadlem.
Dveře se maličko pootevřely, držel je bezpečnostní řetěz. Ve tmě nejasně rozeznali bledý ovál, který mohl být ženským obličejem plujícím v prostoru za dveřmi.
"Paní Parkerová?" řekl Carella.
"Ano?"

"Isolská policie," řekl a ukázal odznak.

"Ano?"

"Smíme dovnitř?"

"Proč?"

"Vyšetřujeme ve městě několik vražd," začal Meyer, "a rádi by-"

"Vražd? Co mohu já vědět -"

"Byli bychom rádi, kdybyste nás pustila dovnitř, paní Parkerová," řekl Carella. "Tady venku je zima a mokro a myslím, že by se nám lépe hovořilo -"

"Ne," řekla. "Mám práci," a začala zavírat dveře.

Carella okamžitě vrazil do zmenšující se škvíry nohu.

"Dejte tu nohu pryč," řekla.

"Ne, paní Parkerová," řekl. "Nechám ji tam, kde je. Bud' nás pustíte dovnitř -"

"Ne, dovnitř vás nepustím."

"Dobře. Budeme tedy mluvit odsud. Ale dveře před námi nezavírejte."

"Nemám vám co říct."

"Jsme tady, protože jsme našli vaše telefonní číslo na jízdním řádu, který patřil jedné zavražděné," řekl Carella. "Je 346-8711 vaše telefonní číslo?"

Za pootevřenými dveřmi se objevily špendlíkové hlavičky světla, z očí sršely blesky.

Ticho.

Potom: "Ano, je to moje číslo."

"Znáte někoho, kdo se jmenoval C. J. Hawkinsová?"

"Neznám."

Dlouhé světlé vlasy, teď už je ve tmě rozeznával. Oči v úzké bledé tváři v tenké škvíře mezi dveřmi a rámem opět zadržely.

"A George Chaddertona?"

"Ne."

"Paní Parkerová, my víme, že C. J. Hawkinsová jezdila sem na Sands Spit každou středu a na foxhillském nádraží na ni čekal někdo s autem." Carella se odmlčel. "Byla jste to vy?"

"Ne."

"Kdybyste otevřela ty dveře, snad bychom mohli -"

"Neotevřu. Dejte tu nohu pryč. Dejte ji pryč, vy sprostáku!"

"Nedám," řekl Carella. "Znáte nějakého Santa Chaddertona?"

V očích za dveřmi se opět zablýsklo. Krátké zaváhání. Potom: "Už jste se na něj jednou ptal, ne?"

"Ptal jsem se na George Chaddertona. Teď jde o jeho bratra Santa."

"Neznám ani jednoho."

"Máte revolver?"

"Nemám."

"Odjela jste někdy v posledních dnech z ostrova?"

"Ne."

"Byla jste tady 15. září kolem jedenácté v noci?"

"Ano."

"A co v půl čtvrté ráno týž den?"

"Byla jsem tady."

"Někdo tu byl s vámi?"

"Nikdo."

"Paní Parkerová, opravdu bych byl rád, kdybyste sundala ten řetěz..."

"Nesundám."

"Škodíte sama sobě..."

"Jděte pryč!"

"Jenom nás nutíte, abychom se vrátili s povolením k domovní prohlídce."

"Dejte mi pokoj!"

"Dobře, když to musí být," řekl Carella a vytáhl nohu ze škvíry. Dveře se okamžitě zabouchly. Noha zatraceně bolela.

"Pěkná potvora," řekl a pustil se po stezce vedoucí k čekajícímu člunu.

Meyer vedle něho řekl: "My vážně jdeme pro zatykač?"

"Na okresní soud," řekl Carella. "To by trvalo měsíc."

"Myslíš si to, co já?"

"Myslím si, že tam stejně vlezem."

"Tak tak," řekl Meyer.

Sonny Gardner na ně čekal v přístavišťátku.

"My se tady zdržíme," řekl mu Carella. "Chtěl bych, aby ses vrátil na pevninu bez nás. Dělej co největší randál, pusť stroj naplno, houkej, co můžeš, ať si je jistá, že jsme odjeli. Chápeš?"

"Chápu," řekl Sonny. "Kdy pro vás mám přijet?"

Carella se podíval na Meyera. Meyer pokrčil rameny.

"Dejme tomu za hodinu," řekl Carella.

"Co máte v tom zatraceným baráku?" zeptal se Sonny.

"Třeba strašidla," řekl Carella.

"Vypadá na to," řekl Sonny a zakoulel očima. Zrovna nastartovával, když se ozval první výkřik. Prorazil mlhou a bylo v něm tolik hrůzy a bolesti, že se jim zježily vlasy na hlavě. Carella a Meyer sáhli po zbrani, Sonny dočasně vypnul motor a taky vytáhl revolver, zůstal však ve člunu. Oba detektivové se rozběhli po brídicové stezce ke vchodu do domu, Carella kopl do dveří a oba vpadli do vstupní předsíně, teď osvětlené luxusní lampou od Tiffanyho, která visela nad rohovým stolem zavaleným časopisy, novinami a korespondencí. Přikrčili se a s vytaženými revolvéry prohledávali prázdnou místnost, když zaslechli druhý výkřik. Vycházel odněkud zdola a zprava.

"Sklep," řekl Carella a rozběhl se ke dveřím na pravé straně vedoucím do kuchyně. Vrazil do nich a znovu zaslechl ten výkřik, tentokrát dlouhý, tentokrát neohraničený časem, tentokrát jediný nepřetržitý křik přerušovaný jen na okamžik, aby se ten, kdo křičí, nadechl a křičel dál. Carella seběhl ze schodů, Meyer těsně za ním. Oba proběhli místností s kulečnickem uprostřed, kolem kotle na topení a zastavili se před masivními dubovými dveřmi, otevřenými do chodby. Křik vycházel z místnosti za dveřmi. Nastala pauza, někdo lapal po dechu a pak následoval další křik, nepřetržitý, plný děsu, výkřik vrcholné bolesti. Vedle prvních dveří byly ještě jedny, také otevřené, a vedly do nějaké místnosti. Carella do ní vešel a div nezakopl o mrtvolu německého ovčáka, který ležel ve dveřích. Měl prostřelené temeno, na podlaze zasychala kaluž krve. Carella právě obcházel kaluž i psa, když se na něj vrhla.

Sonny Gardner jim řekl, že žena, která tu žije, je asi čtyřicátnice, ale ta, která se vrhla na Carellu, byla určitě starší. Ale ano, byla vysoká a štíhlá, a postava v dlouhé černé toaletě, která ji zakrývala, byla mladistvá, plavé vlasy byly jen tu a tam prošedivělé. Ale obličej byl obličejem šedesátnice, vrásčitý a vyzáblý, zastřený strašidelnou bledostí, oči propadlé, rty pevně sevřené. Carella si okamžitě uvědomil, že se dívá do zpusťované tváře šílené ženy a po těle mu přejel mráz, který neměl nic společného s křikem, který vycházel z druhé strany pokoje.

Lily Parkerová držela v ruce nůž a z nože kapala krev. Krví nasáklé byly i její dlouhé černé šaty a krev jí postříkala ruce i obličej. Když se k němu blížila - to ještě neviděl, co je na posteli -, prolétlo mu hlavou, že mu třeba neotevřela dveře kvůli té krvi, mohla být zakrvácená, když tam stála za dveřmi s tím bezpečnostním řetězem? Oči měla rozšířené a nepříčetné - pořád ještě neviděl muže na posteli - a v napřážené ruce držela nůž, kterým mávala ve vzduchu. Carella vystřelil. Poprvé nízko, na nohy zahalené těmi krví nasáklými šaty, ale minul se, a ona se blížila. Zvedl tedy revolver výš a vystřelil dvakrát za sebou. Obě rány ji zasáhly do levého ramene; otočila se kolem své osy a upadla na koberec. A to ještě neviděl tu hrůzu na posteli.

Koberec kolem postele byl plný krve. Ložní prádlo bylo prosáklé krví a na posteli ležel na zádech muž s roztaženými rukama a nohama, přivázanýma ke čtyřem nohám postele. Muž stále ještě křičel, i když Lily Parkerová ležela zraněná na podlaze, odkud mu už nemohla ublížit. Ten muž měl kůži jen na obličej. Zbytek kůže z něj byl stažen, takže tam ležel jako nahá pulzující masa nezakrytých svalů a nervů.

Carella se bleskurychle odvrátil a málem se srazil s Meyerem, který stál těsně za ním. "Budeme... budeme potřebovat...", řekl a zbytek věty už ze sebe nevypravil. Rozhlédl se pokojem po telefonu, a když žádný neviděl, vyběhl ze sklepa a nahoru do kuchyně, kde na zdi našel telefonní přístroj. Vytočil číslo místní policie a představil se, řekl jim, co tu má, a požádal, aby okamžitě poslali ambulanci.

"Je to hrůza," řekl. "V životě jsem něco takového neviděl."

Pršet přestalo teprve v neděli 24. září ráno. Déšť ustal naráz; mračna se sice roztrhala teprve mnohem později, ale aspoň už nelilo. První nesmělé paprsky pronikly oblaky až ve dvě hodiny odpoledne a ve čtvrt na tři se mokré chodníky leskly v plném slunci. V půl čtvrté týž den zemřel Santo Chadderton na oddělení intenzivní péče ve foxhillské nemocnici. Týž den na psychiatrickém oddělení nemocnice Buena Vista v Isole vyšetřoval tým psychiatrů Lily Parkerovou, aby určil, je-li natolik přičetná, aby mohla být postavena před soud. Přepis rozhovoru se později dostal na Carellův psací stůl. Měl podobu obvyklého výslechu. Když jej četl, nevzpomínal si na nic než na zkrvavené tělo Santa Chaddertona v suterénním pokoji v Hawkhurstu.

Ot.: Paní Parkerová, můžete nám říct, proč jste zabila George Chaddertona?

Odp.: Protože to věděla.

Ot.: Co věděla?

Odp.: Že Robert je se mnou na ostrově.

Ot.: Robert?

Odp.: Můj manžel.

Ot.: Byl s vámi na ostrově?

Odp.: V suterénu, kde zamykali kdysi mě.

Ot.: Kdo vás tam zamykal?

Odp.: Robert a můj otec.

Ot.: Paní Parkerová, váš manžel vás opustil před téměř dvaceti lety, vidíte?

Odp.: Ale zase se vrátil.

Ot.: Jestli vás opustil tak dávno -

Odp.: Ano, ale vrátil se, vždyť vám to říkám.

Ot.: Tak by vás nemohl zamykat v tom suterénu.

Odp.: Ano, ale otec mohl.

Ot.: Zamykal vás tedy váš otec?

Odp.: Ošetřovatelka. Seděla přede dveřmi. Pořád mi píchala injekce.

Ot.: To vám dělal váš otec?
Odp.: A Robert. Kvůli Robertovi, copak to nechápete?
Ot.: Protože od vás Robert odešel?
Odp.: Ano. Onemocněla jsem, když Robert odešel. Tenkrát tam dal otec udělat ty dveře a zamkl mě.
Ot.: Paní Parkerová, kdy zemřel váš otec?
Odp.: Před sedmi lety.
Ot.: Vzpomenete si, který měsíc to byl?
Odp.: Červenec.
Ot.: A kdy jste se seznámila se Santem Chaddertonem?
Odp.: Nevím, kdo to je.
Ot.: Paní Parkerová, my tu máme seznam osob přítomných na něčem, co se jmenovalo Ples pro blondýnky, dobročinný ples, který se konal před sedmi lety, 11. září.
Odp.: Ano?
Ot.: V seznamu je i vaše jméno - předpokládáme, že vaše - L. Parkerová. Jste to vy?
Odp.: Ano, Lily Parkerová.
Ot.: Santo Chadderton byl členem kapely, která tam ten večer hrála.
Odp.: Neznám žádného Santa Chaddertona.
Ot.: Není Santo Chadderton ten muž, s kterým jste žila na ostrově?
Odp.: Ne ne.
Ot.: Kdo tedy byl ten muž?
Odp.: Robert. Můj manžel. Vrátil se. Když tatínek zemřel, Robert se ke mně vrátil.
Ot.: Kde jste se s ním znova sešla, paní Parkerová?
Odp.: Na jednom plese v září, byla jsem za princeznu, celá v bílém a s maskou na obličej, ze začátku ani nevěděl, že jsem to já. Hloupý Robert, hrát v kapele!
Ot.: Kdy jste ho odvezla na ostrov?
Odp.: Ráno. Strávili jsme noc v hotelu, strašně se omlouval, a tak krásně jsme se milovali.
Ot.: A ráno jste odjeli na ostrov?
Odp.: Ano.
Ot.: A on tam od té doby s vámi žil?
Odp.: To se rozumí, proč by taky chtěl odejít? Starala jsem se o něj, věděl to. Nakonec pochopil, jak moc mě miluje.
Ot.: Paní Parkerová, proč jste zabila Claru Jean Hawkinsovou?
Odp.: Protože to prozradila.
Ot.: Co prozradila?
Odp.: Prozradila, že jsme na ostrově. Přivezla jsem ji jednou večer Robertovi, protože jsem si myslela, že by ho mohla - no, povzbudit jako třetí. Nebylo to fér, protože on nechtěl odejít z ostrova. Myslela jsem si, že mu opatřím trochu vzrušení zvenčí. Chápete, že? Všimla jsem si jí jednou na ulici ve městě za nádražím, zdála se tak mladá a temperamentní. Zeptala jsem se jí, jestli by se nechtěla se mnou podívat do Hawkhurstu. A ona samozřejmě přijala, viděla, že jsem krásná a dobře vychovaná mladá dáma, on mi vždycky říkal, jak jsem krásná, otec, víte, dal mi ten ostrov jako dar k šestnáctým narozeninám a C. J. taky viděla, jak jsem krásná, hrála si se mnou, lízala mě, je to smůla, že jsem ji musela zabít.
Ot.: Když říkáte, že to prozradila...
Odp.: Prozradila to jeho bratrovi, vy nic nechápete.
Ot.: Santovu bratrovi?
Odp.: Zjistila jsem to ve čtvrtek, když jsem ji vezla zpátky na nádraží. Řekla mi, že spolu připravují nahrávku, gramodesku s písničkama. Měli napsat písničky o všech jejich zkušenostech, chápete to? Písničky o nás! Písničky o tom, co jsme spolu dělaly na ostrově.
Ot.: Ona to řekla? Že ty písničky budou o vás?
Odp.: A o čem jiném myslíte, že by mohly být?
Ot.: Tak jste ji zabila.
Odp.: Ovšem. Abych zachránila Roberta.
Ot.: Abyste ho zachránila?
Odp.: Ano, abych ho zachránila, abych si ho udržela.
Ot.: Proč tedy... paní Parkerová... proč jste zabila i jeho?
Odp.: Já ho nezabila.
Ot.: Je mrtev, paní Parkerová. Právě před chvílí jsme se dověděli, že zemřel.
Odp.: Ba ne, on se vrátí, uvidíte. Taky jsem si myslela, že je mrtvý strašně dlouho, ale on se přece vrátil, že? Jenže tentokrát nebudu mít takové pochopení, to vám říkám rovnou. Sebrala jsem mu všechny šaty. Svlékla ho donaha. Aby zase neutekl Ale až se vrátí tentokrát, budu na něj trochu přísnější. Napíchala jsem do něho jehly, aby mu stál. To bylo ještě předtím, než se k nám připojila Clara Jean. Taky jsem mu uřízla prst. Ale to jen proto, že mu nechtěl pořádně stát. Mužským přece musí stát. Když mu nestojí, co s takovým chlapem? Pořád jsem mu to říkala... Ale až se vrátí tentokrát, bude koukat, to vám slibuju.
Ot.: Co mu uděláte tentokrát, paní Parkerová?
Odp.: Bude koukat, však uvidí.

Když se ta zpráva dostala na Carellův psací stůl, byl skoro říjen. Lily Parkerová byla už odsouzená k pobytu v Ústavu pro duševně choré zločince. Obloha se mezitím vyjasnila, byla modrá a ve vzduchu bylo cítit čistý a svěží závan mrazíku. Ve služebně rachotily psací stroje, zvonily telefony. Carella vstal od stolu a šel ke kartotékám, vyhledal pod písmenem CH Chaddertonovy desky a založil zprávu na začátek. Případ byl uzavřený, všechno úhledně zabalené a svázané hezkou mašličkou. Všechny kousky na místě jako v pitomé vymyšlené detektivce. Ale telefon na jeho stole už zase řinčel.